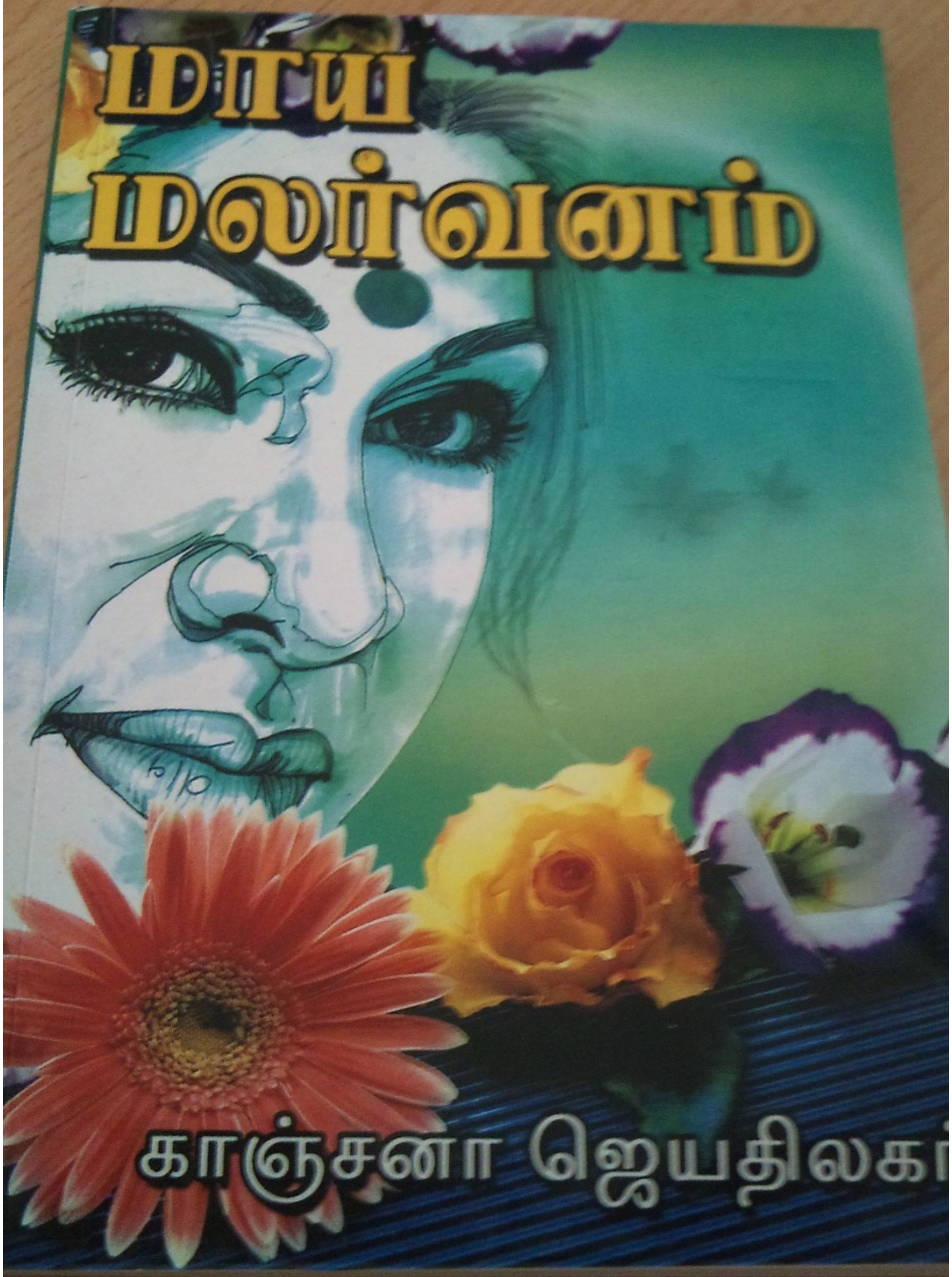
மாய
மலர்வனம்
காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: மாய மலர்வனம்
ஆசிரியர்	: காஞ்சனா ஜெயதிலகர்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
மொழி	: தமிழ்
முதல் பதிப்பு	: ஜூன், 2010
தாள்	: 11.6 kg. வெள்ளைத் தாள்.
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	: 11 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 128
பைண்டிங்	: சாதா அட்டை
நூல் வெளியிடுவோர்	: அருணோதயம் 5/3, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.

விலை: ரூ.50.00

கணினி அச்சு	: வேலன் லேசர் - 94441-01753
அச்சிட்டோர்	: ஸ்ரீ.எம்.கிராபிக்ஸ், சென்னை-14.

மாய மலர்வனம்

மாய மலர்வனம்

1

அன்னமணி கால்முட்டிகள் நெறுநெறுக்க எழுந்து நின்றாள். மூன்றரை வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்த பெரிய வீட்டின் ஹாலில் அவள் பட்டும் வைரமுமாய் நின்று நடந்தபோது அவளில் இந்த மூட்டு வலியை மீறிய கம்பீரம் இருந்தது.

உடம்பு கனத்ததும் வலிகளும் சேர்ந்து கொண்டாலும் சில வருடங்களுக்கு முன்பு அவளது மனதில்

பாரமில்லை. தனது மூன்று பெண்களுக்கும் ஒரே களுக்கும் பெரிய இடங்களில் சம்பந்தம் செய்து விட்ட நிம்மதி.

ஜாவின் சுவரில் வெள்ளிச் சட்டமிட்ட படத்தில் மாலைக் கழுத்துடன் சிரித்த தன் பிள்ளையைத் திரு பெருமூச்சுடன் பார்த்தாள்.

நிலைமை இப்போது மாறித்தான் போனது...

சில வருஷங்களுக்கு முன்பு, தன் மூன்று பெண்களுக்கும் ஜோராய் கல்யாணம் செய்து வைத்த ஜோரோடு டன் கல்யாணத் தரகர் சேகரனை வரவழைத்து -

"பையனுக்குப் பொண்ணு பார்க்கணும்" - என்று அறிவித்தாள்.

"விகாஸன் தம்பிக்குத்தானே? உங்க அந்தஸ்துக்கு பொண்ணுங்க வரிசை கட்டிருமேம்மா."

அவர் கைகளை விரித்துப் பரவசங் காட்டினார்.

"படிப்பிலும் சோடை போகலியே அவன்?" அன்னமணி கூற,

அவர் சுதாரித்து பலக்கத் தலை ஆட்டினார்.

"பின்னே? வெளிநாட்டு படிப்பு, சொத்து, பெயரான இடம். அத்தனைக்கும் மேலே தம்பி அழகு எப்பேற் பட்டது? அதற்கேற்ற அம்சவல்லியைத் தேடி கொண்டு வந்துடறேன்."

இப்போது அன்னமணியின் பரந்த முகம் கடுத்தது.

அழகு என்ற வார்த்தையே அவளுக்குக் கசக்கும்!

பெரிய குடும்பம் ஒன்றில் பெரிய அழகில்லாமல் பிறந்த அவளுக்கு அவளது காசு அம்சமான மாப்பிள்ளையைத் தேடித் தந்தது.

ஜெயந்தன் அடக்கமாகவும் இருந்தால் பிரச்னை இல்லை.

முதலில் பிறந்த மூன்று பெண்களும் தாயைக் கொண்டிருக்க, அவர்களுக்கு மாப்பிள்ளை தேடி பிடிப்பதற்குள் தாயின் இடுங்கிய விழிகள் பிதுங்கி விட்டன.

ஆனால் அன்னமணி அப்போதே முடிவு செய்து விட்டாள்.

ஆறடி உயரத்தில், உடைத்த கோதுமை நிறத்தில் செதுக்கிய முகமும் உடம்புமாய் இருந்த தன் மகன் விகாஸனிற்கு தான் ஒரு பேரழகியைத் தேடி விடக் கூடாதென்று!

தன்னையும் சேர்த்து நான்கு மிகச் சுமாரான பெண்கள் நடமாடும் வீட்டில் ரம்பை போலொருத்தி வந்தால் அவளது ஆர்ப்பாட்டம் அதிகமாயிருக்கும்.

கருமேகக் கூட்டத்தின் நடுவே நிலாவாய் பிரகாசிக்கும் தன் பெண்டாட்டியை தன் மகன் சுலபமாய் தன் தலைக்கேற்றி விடுவான். பிறகு தாயின் பேச்சு எடுபடாது. சகோதரிகளின் மீது பாசம் பொங்காது.

ஆக தீர்க்கமாய் சொல்லி விட்டாள்.

"தரகரே - பொண்ணு நமக்கு ஈடான பெருங் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்திருக்கணும். ஓரளவு படிப்பு தேவைதான். ஆளு பார்க்க சுமாராய் இருந்தால் போதும்."

சேகரன் திகைத்தார்.

நூறு கிலோ எடையில் கிச்சட்டி போலிருந்த ... பதைத் தாண்டிய பயல்களே இவரை உலக, ... அழகிகளைத் தேடிக் கொண்டு வர விரட்டிக் கொண் டிருக்க, ராஜகுமாரனான விகாஸனுக்கு சாதாரண பெண் போதுமாமா?

ஆனால் அந்த வீட்டின் அரசி அன்னமணி என்றிருந் தவர், அந்த மாமிக்கு ஏற்ற மருமகளாகவேத் தேடினார்.

அவர் அள்ளிப் பரப்பிய பெண்களில் அன்னமணி பொறுக்கி எடுத்தது கமலத்தை!

இருபத்தி நாலு வயதிற்கு கமலத்திற்கு கனத்த உடம்புதான். சற்று அதிகமாய் அவித்த பனங்கிழங்கின் நிறம்.

அவளது அகண்ட முகம் புன்னகை சேர்ந்திருந்தால் பார்க்கக் கூடியதே. ஆனால் முன் பற்களுக்கிடையே இருந்த இடைவெளியை பகிரங்கப்படுத்த விரும்பாத கமலம் உதடுகளை அழுத்தியே வைத்திருக்க, சதா சிரிப்பும் இனிய பேச்சுமாயிருந்த விகாஸன் தயங்கினான்.

“என்கூட சந்தோஷமாய் பேசிப் பழகறப் பெண்ணா இருக்கணும்மா.”

“எல்லாப் பொண்ணுகளும் புருஷன்ட்ட சந்தோஷமாத்தான் பேசுவாங்க. நல்ல குடும்பத்துப் பொண்ணு எல்லாரிடமும் பல்லைக் காட்டிட்டு நிக்க முடியுமா?”

முதல் முறை விகாஸனிடம் பேசியபோது கமலம் நிறைய வெட்கப்பட்டாள்.

ஆணை ஈர்த்தும் முதல் ஆயுதமல்லவா அது?

தேர்ந்த ஒப்பனை ஆடைகளுடன் நாணப் புன்னகையுடன் கவிழ்ந்த அவள் முகம் அவனுக்கு கமலப் பூவாகவே தோன்றியது.

சற்று கடூரமான தன் வீட்டுப் பெண்களை கண்டு பழகியவனுக்கு கமலா உறுத்தலாயில்லை.

தவிர அன்னமணி தன் மகனிடம் அழகுணர்ச்சியை என்றும் வளர்க்கவில்லை!

“உலகின் பெரும்பாலான அழகுகள் பயனற்றவையே - உதாரணமாய் மயில்களும் அல்லிப் பூக்களும்'ங்கறார் ஜான் ரஸ்கின் எனும் மேல்நாட்டு மேதை. அவர் உங்களுக்கு அண்ணன் போலவேம்மா?” என்று ஒரு தரம் விகாஸன் சீண்ட, தாயார் அடித்துப் பேசினாள் -

“அது புரிஞ்சதால்தான்டா அவரை மேதைங்கறோ! நீயும் வெறுமே, கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியா எவளையேனும் பார்த்து காதல் கத்தல்ன்னுடாதே. அம்மா காட்டுறவளைக் கட்டுனாதான் வாழ்க்கை சிறக்கும்.”

“காந்திஜி அப்படிச் சொல்லலியே -”

“காதல் எங்கு இருக்கிறதோ அங்குதான் வாழ்வு இருக்கிறது''ங்கறாரே.

“அவரை நாட்டோடு நிறுத்திக்குவோம். வீட்டுக்குள்ளே வேணாம்.”

விகாஸ் சிரித்தாலும் அந்தரு பேச்சுக்கள் அவன் மனதைப் பதப்படுத்தியிருந்தன.

ஆக எந்த சிக்கலுமின்றி கமலத்தின் கழுத்தில் முடிச் சிட்டான் விகாஸன்.

[illegible] அந்நேரம் தன் அறையிலிருந்த திருமணப் படத்தைதான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதில் மேலாடையைத் தாழ்த்தி விழிகளை [illegible] மேல் நோக்கி விட்டிருந்த கமலத்தின் பார்வை பட்டது போல அவனுக்குக் கவர்ச்சியாய் தெரிய [illegible] ஏனோ கலவரப்படுத்தியது.

ஆக அதைத் தவிர்க்க சுற்றி முற்றிலும் பார்த்தவனின் பார்வையில் அவனது [illegible] அறை பட்டது.

எதையும் கலைபாய் எடுத்து விடக்கூடாது என்பது போல ஒழுங்காய் இடம்பிடித்திருந்தன பொருட்கள்.

இன்று நண்பன் முரளியின் கம்பெனிக்கான போர்ட் மீட்டிங். சலவையகத்திலிருந்து வாங்கி வந்திருந்த உடைகளுக்குள் புகுந்தவனுக்கு எந்த சாக்ஸும் ஜோடியாய் அகப்படவில்லை.

கமலத்திடம் கேட்க முடியாது.

போகும் வழியில் சாக்ஸ் வாங்கி காரில் வைத்தேப் போட்டுக் கொள்ளும் முடிவில், காலணிகளை ஒரு பையில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டான்.

மீட்டிங்கில் தான் பேச வேண்டியதை மனதில் ஒரு முறை ஓட்ட முயல, அது வேறு எதையோ அசை போட்டது.

அன்று... அதாவது இவனது சாந்தி முகூர்த்தத்தன்று இதே அறை எத்தனை ரம்யமாயிருந்தது...

திருமணத்தன்று இரவே, மாப்பிள்ளை வீட்டில்தான் சாந்தி முகூர்த்தம் என்று தம்பதிகளை இங்கு அழைத்து வந்து விட்டாள் அன்னமணி.

திருமணத்தைப் போலவே இந்த சடங்கிற்கும் ஏக [illegible] அலங்காரம்.

இவனது அறை முழுக்க வாசனை மலர்கள். [illegible]

[illegible]

இளம் நீலப் புடவையில், வைரங்களில் [illegible] போடு, வெள்ளிப் பால் செம்பு ஏந்தி அறைக்குள் [illegible] தலையோடு நுழைந்த கமலம் இன்னும் மனதில் [illegible] வாய் நின்றாள்.

மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய நினைவு என்றாலும் மனப் பேழையின் முத்துக்களாய் அவை ஒளி விட்டு உருண்டன.

தேக்கு முக்காலியில் வெள்ளி பால் செம்பை வைத்த கமலம், இவன் காலில் விழுவெல்லாம் இல்லை.

'நல்லவேளை' என்ற நிம்மதியோடு அவள் தோள் பற்றி தன்னருகே அமர்த்தினான்.

சன்னமான நீல வெளிச்சத்தில் அவள் ஒரு தேவதை போலவேத் தோன்றினாள்.

கூந்தலின் மல்லிகை பாரம் தாளாதது போலக் கவிழ்ந்திருந்தது அவள் முகம்.

இதுவரை இருவரும் சேர்ந்து கழித்த சில பொழுதுகளில் கமலம் நிமிர்ந்து இவன் முகம் பார்த்து பேசியதில்லை.

குனிந்த தலைதான். ஆனால் அவள் தனது கீழ் உதட்டைக் கடித்தபடி பேசியது அவனைக் கிளர்ச்சியூட்டும்.

அந்த கூச்ச அழகை முழுசாய் காணும் ஆர்வத்துடன் அவள் மோவாயில் இரண்டு விரல் தந்து உயர்த்தினான்.

ஆனால் ஆவலாயிருந்த அவன் கண்கள் சுருங்கின.

நிமிர்ந்த கமல முகத்தின் காதலின் வெப்பமில்லை - வெட்கமுமில்லை.

புது உறவின் கூச்ச எதிர்பார்ப்பில்லை.

மோக மயக்கமுமில்லை.

‘‘என்ன ஆச்சு கமல்?’’

குழைந்து கேட்டான்.

அதுதான் தான் செய்த முதல் தவறு எனப் பின்னாட்களில் பலமுறை அவன் நினைத்ததுண்டு.

பெரும்பாலான ஆண்களைப் போல -

‘‘என்னடா மூஞ்சு சரியில்லியே - ஏற்கெனவே சுமாராய் இருக்கறதை மேலும் ஏன் சேதாரமாக்கிக்கறே?’’ என்று கேட்டோ அல்லது எதையும் கவனியாமல் அன்றைக்கான காரியத்தில் மும்முரமாகியிருந்தால் இவன் கை ஓங்கியிருக்கும்.

ஆனால் அது அவன் சுபாவமில்லையே...

உடலால் இருவர் இணைந்து பிணைவது மட்டுமல்ல தாம்பத்யம்,

இணைகிற இருவருக்கும் உலகம் ஒன்றாகத் தெரிய வேண்டும் - என்று நினைக்கும் மென்மையான மனசுடையவன்.

ஆக இவனது கரிசனையான கேள்வியைக் கம்பாய் ஊன்றி கமலம் தன் கொடியைப் பறக்க விட்டு விட்டாள்!

‘‘இன்னைக்கு வந்த யார் பார்வையுமே சரியில்லை...’’ என்றாள் வெடுக்கென்று.

இவன் சிரித்து விட்டான்.

‘‘கல்யாணம் அமோகமாய் நடந்ததாய் அம்மாவே பூரிச்சுப் போயிட்டாங்களே கமல்.’’

‘‘ம்ப்ச்... விதவிதமாய் சாப்பாடு. அத்தோட போயிரணும். கண்ணாலேயும் விழுங்கறது...’’

‘‘யார்... எதை விழுங்கினாங்க?’’

ஆர்வமாகக் கேட்டான்.

‘‘எல்லாருக்கும் பார்வையாயிருக்கரது நீங்கதானே? எனக்கு மன்மதனே வாய்ச்சதில் எல்லாருக்கும்... அதிலும் எஞ்ஜோடு பொண்ணுகளுக்கு ஏகப் பொறாமை.’’

அவள் முகம் மேலும் கடுத்தது.

‘‘பிறர் பார்த்துப் பாராட்ட, பொறாமைப்படத்தானே பலர் மெனக்கெடறோம்?’’ - உல்லாசமாய் சிரித்தான்.

எனக்கு அதெல்லாம் தேவையில்லீங்க. நீங்க இனி இப்படி மழமழங்கற கன்னத்தோடு ‘டீக்’காய் உடுத்தாதீங்க. நீங்க யாருக்காக இனி - எனக்காக மட்டுந்தான? எனக்கு அஞ்சாறு நாள் மழிக்காத சொரசொரப்பான முகந்தான் பிடிக்கும். அதுதான் ஆணுக்கான அம்சம். ஷர்ட்டை ‘இன்’ பண்ணாதீங்க. டல் கலர் சட்டையை சும்மா வெளியே விட்டால் உங்க உயரம் இத்தனை எடுப்பாய் தெரியாது - என்ன?’’

பேசியபடி அவள் அவன் சட்டையை நீவி நெஞ்சு மார்பின் ரோமச் சுருளை மேலும் சுருட்டி இழுக்க, விகாஸனுக்கு வெறெங்கோ வலித்தது!

2

போர்ட் - மீட்டிங் முடிந்து மற்ற உறுப்பினர்கள் விடைபெற்றுப் போன பிறகு விகாஸன் மறுபடி தன் சிநேகிதனின் கைகளைப் பற்றிக் குலுக்கினான்.

"பை முரளி."

முரளியின் கண்கள் சற்று ஈரம் கூடித் தெரிந்தன. "தாங்க்ஸ் விகாஸ். பிஸினஸ் குடும்பதிலிருந்து வராத நான் சொந்தமாய் கன்ஸல்டென்ஸி ஆரம்பிக்க நினைச்சதும் ஏக எதிர்ப்பு. தோள் தட்டி கை கொடுத்தது நீ மட்டுந்தான். கம்பெனியின் போர்ட் மெம்பராய் இருந்து எவ்வளவு உதவியிருக்கே? இனி நினைச்சபடி உன்னைப் பார்க்க முடியாது..."

"போன்ல பேசலாமே முரளி. தவிர நான் போறது கொடைக்கானலுக்குத்தான். அரை நாள் பிரயாண தூரம். ஆனா வெளியூரிலிருந்து நினைச்சபோது... அதாவது நீ நினைக்கிற நேரம் நான் வர முடியாதுன்னுதான் நான் உன் கம்பெனியிலிருந்து விலகிக்கறேன்."

"தவிர, உன் புது பிஸினஸில் நீ மும்முரமாயிடுவே பேப்பா. கொடைக்கானலைத் தாண்டிய பூவனம்ங்கற

பகுதியில் பிரம்மாண்டமான ரிஸார்ட்ங்கறது பெரிய பிராஜெக்ட் இல்லையா?"

"இங்கே மொத்த, சில்லரை விற்பனைகளைப் பழகிய எனக்கு இது புது களம்."

"அங்கேயும் உனக்கு வெற்றிதான் விகாஸ்."

புன்னகைத்த விகாஸன், "கண்டிப்பா அங்கே வரணும்ப்பா நீ" என்று நாக்கின் நுனி வரை வந்த வார்த்தைகளை கடித்து விழுங்கினான்.

சென்னையிலிருந்து தன்னிப் போகும் காரணத்தை மறந்து எல்லாரையும் 'வா வா' என்றால் எப்படி என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டான்.

"நான் தொழில் ஆரம்பிச்சப்போ பாங்க் லோனிலிருந்து கம்பெனிகளின் காண்டாக்ட் வரை எல்லாத்திற்கும் உங்கிட்டதான் ஓடி வருவேன் விகாஸ்... இப்போ உனக்கு உதவ முடியலையேன்னு மனசுக்குக் கஷ்டமாயிருக்குது..."

இது விகாஸனுக்குப் பிடிக்காத விஷயம்.

பழுதில்லாத தன்னைப் பலர் வியந்து பார்த்ததே பழகிப் போனவனுக்கு இந்த பச்சாதாபம் -

"அடப்பாவமே உனக்கா இப்படி?" என்ற ரீதியிலான பரிதாபப் பேச்சு பார்வைக்கு அஞ்சினான்.

எத்தனை அச்சமெனில் யாரும் அறியாத புது இடத்திற்குப் போய் விடுமளவிற்கு!

ஆக சட்டென்று பேச்சை மாற்றினான்.

"ரிஸார்ட்டின் ஆர்க்கிடெக்டைப் பார்க்கணும், முரளி. வரட்டா?"

[illegible]

'முழு அழுக்கையாகிட்டிருப்பியா' அல்லது,

'முடி மொத்தமும் நரைச்சுப் போச்சே?'

'ஜூபோ... கன்னமெல்லாம் வற்றி உடம்புக்கு என்ன?'

தோற்றம் பற்றிய ஒரு வேண்டாத அலசலில் ஆரம்பிப்பவர்கள் தொடர்ந்து ஆரோக்கியம், அந்தஸ்தையும் குடைவார்கள்!

'பல வருஷங்கள் கழித்து உன்னைப் பார்ப்பதில் சந்தோஷம்' என்று அகமும் முகமும் மலரச் சொன்னால், விட்ட சிநேகம் தொடரும். பலருடைய பிரியத்தை வெட்டிப் பிரிக்கும் பேச்சு தேவையா?

அந்த வெட்டுப் பேச்சுக்களுக்கு அஞ்சியே விகாஸன் வெளியூரில் ஒரு புதுத் தொழிலை ஆரம்பிக்க முடிவெடுத்தது.

[illegible]

வேண்டாத அறிவுரைகள் தொடரும்.

[illegible] பேச்சு அவஸ்தை என்றால் அதில் மூழ்கித் திணறும் கமலத்தின் நிலைமை அவனுக்குப் பாவமாயிருந்தது.

ஆக மனைவிக்கு ஆதரவாகவே நின்றான்.

ஆனாலும் பலரும் இவர்களது தாம்பத்தியத்தை அவலாய் அள்ளிப் போட்டு மெல்ல, தம்பதிகளின் உறவு சிக்கலானது -

படுக்கையறையில் அவன் பெரும்பாலும் முதுகு காட்டிப் படுத்தபடி கேவினாள்.

அங்கிருந்த தனிமையும் தழுவல்களும் கமலத்தைத் தேற்றவில்லை.

நிறை விகாஸனின் கையை 'வெடுக்'கென்று த... விட்டாள்.

'இதுதான் மிச்சம்' என்று சலித்தாள்.

அது போதாது என்பதுபோல தங்காது அந்தரங்கத்தை கமலம் வெளியே அலசி காயப் போட்டதில் இ... கருகிப் போனான்!

சாப்பிடும்போது மகனுக்குத் தயிர் சாதத்திற்கு ஆவ... காய் ஊறுகாயை நகர்த்தி வைக்கும் அன்னமணி,

"அவனுக்குக் கை கழுவியதும் இனிப்பாய் ஏதேனும் வேணும்." என்று யாராத்தவெல்லாம் முதல் சீ... மாறுங்கள்தான்.

'நாக்கைக் கட்டுப்படுத்தணும். அப்பதான் மற்றதிலும் கட்டுப்பாடாய் வாழ முடியும். இப்படி என்னை மறுபடி சொல்ல வைக்காதீங்க.' என்று கமலம் சொல்ல அன்னமணியே சுருங்கினாள்.

'இதென்ன உங்க வீட்டுல எல்லாத்துக்கும் வேலைக்காரிங்கதானா? எடுபிடிக்கு பயலுங்கதான் சரி.' - என்று பல வருடங்களாய் அங்கே வேலைக்கிருந்த பெண்ணின் சீட்டைக் கிழித்தாள்.

இத்தனைக்கும் அந்தப் பெண்ணிற்கு வயது நாற்பதற்கும் மேலே!

'நான் சதா அவளைக் கண்காணிக்க வேண்டியிருக்குது. அதுவும் நீங்க தனியா இருக்கறப்பவா பார்த்து அறையைக் கூட்ட வர்ரா அந்தக் கள்ளி.'

கமலத்தின் முறைப்பிற்கு அஞ்சியே ஒதுங்கிய அந்தப் பெண்ணிற்கு சில வாரங்களில் வேலை போனது.

பதிலாய் இருபது வயசு பையனை கமலம் வேலைக்கு சேர்க்க.

"என்ன கமலம், இவனை நம்பி வீட்டுல விட்டுட்டு நான் மட்டும் எப்படி ஆபிஸ் போக?"

பாதி வேதனையும் மீதி மனைவி திருந்த மாட்டாளா என்ற ஏக்கமுமாய் விகாஸன் கேட்டுவிட, நடந்த கலேபரத்தில் அந்த வீடு விக்கி விறைத்தது.

தன் மணிக்கட்டை கத்தியால் கீறியவள், தொடர்ந்த ஒரு வாரம் வாயே திறக்கவில்லை.

மருத்துவமனையில் எழுந்த கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லி மறுபடி குறுகி நின்றது விகாஸன்தான்.

ஆனால் அவனது மாமனார், மருமகனிடம் குழைந்து நின்றார்.

"மாப்பிள்ள, எம்மக தங்கக் கலர் இல்ல - அதுக்கு ஈடு கட்டதான் மூணு கிலோ நகை போட்டேன். குணமும் கொஞ்சம் டல்லுதான். அதான் அந்த ஏழு லட்சத்திற்கு வைர செட். நீங்கதான் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கணும். அதைவிட கமலத்துக்கு உங்க மேல எக்கச்சக்க பிரியம்... நாளாக ஆக சரியாயிடுவா."

அவளது குமுறல் அடங்கட்டும் என்றிவன் ஒதுங்கி இருக்க, "என்ன இப்படி கையைக் கட்டி மல்லாந்துட்டா எப்படி? உங்கம்மாட்ட சொல்லி மறுபடி ஊறுகாயும் ஜிலேபியுமாய் கொட்டச் சொல்லவா?" என்று குத்தினாள்.

சௌந்தர்யத்தில் இரண்டு வகை உண்டு.

ரூப சௌந்தர்யம் பார்வைக்கு இதம் என்றால் குண சௌந்தர்யம் பழக சுகம்.

அத்தனை சமையல் பொருட்களையும் கொண்ட ஒரு அம்சமான சமையலறையை அக்கறையில் பரிச்சயமே இல்லாதவரிடம் தந்து என்ன பயன்? அங்கே பசி மிஞ்சலது போல இங்கும் இவன் கனிந்த காதலுக்கு காய்ந்து ஏங்கினான்.

மன வறட்சிக்காக இவன் குடிக்கவும் ஆரம்பித்ததும் அன்னமணி பதைத்து விட்டாள்... ஆகவேதான் சில வருடங்களில் விகாஸன் வெளியூரில் புது தொழில் என்று பேச்செடுத்த போது அந்தத் தாய் மறுக்கவில்லை.

ஆனா வீட்டிலேருந்து குடிக்கலாம்ன்றது கூடாதுப்பா. 'உனக்கு அந்த மாற்றம் நல்லதுன்னு பட்டால் செய்.' என்று விட்டாள்.

'வாழ்வின் மீது நம்பிக்கை இருந்தால் பாம்பின் விஷம் கூட நம்மை ஏதும் செய்ய முடியாது' என்ற விவேகானந்தரின் வாக்கில் இவனுக்கும் நம்பிக்கைதான்.

ஆக நம்பி ஏற்ற மாற்றமிது... நல்லதே நடக்குமென நம்பினான்.

மிக மெல்லிய சாரல்.

வெளியே நடமாடியவர்களுக்கு நனைகிறோமா இல்லையா என்பதில் மயக்கம் தரக்கூடிய பூந்தூறல்.

அதை பலர் அலட்சியம் பண்ண, சிலர்,

''சே... மழை வரும் போலியே...'' என்று அலுத்தார்கள். ஆனால் அன்பு விடுதியிலிருந்த பிள்ளைகள் அச்சன்ன மழையைக் குதூகலமாய் வரவேற்றார்கள்.

''ஹை... மண்ணு நனைஞ்சிரும். தோட்டத்து வேலையை ஆரம்பிக்கலாம்'' என்று விடுதியின் இடது பக்கமாய் சரிந்த நிலம் நோக்கி குதித்து ஓடினார்கள்.

''வார்டன்ட்ட சொல்லணும்'' ஒரு பையன் ஓட, வார்டன் கருணாகரனும் தன் அலுவலக அறையிலிருந்து வெளியே வந்து மேகங்களின் அந்த சில்மிஷத்தை ரசித்தார்.

''ம்ம்.. மண்ணு நனைஞ்சதும் கிளறி விட்டுப் பாத்தி கட்டுங்கப்பா. பொண் குட்டிகளை காலிபிளவர் நாத்துகளைப் பதனமாய் எடுக்கச் சொல்லு.''

அவரது உத்தரவின்படி இல்லத்தின் பிள்ளைகள் உற்சாகமாய் இயங்கினார்கள். மலைப் பிரதேசத்து விவசாய குடும்பத்தில் பிறந்த அவர்களுக்கு அந்த வேலை சிரமமாயில்லை.

வானம் பார்த்த பூமியில் பாடுபட்டு விளைந்ததை விற்று சௌகர்யமாய் எல்லாம் வாழ்ந்து விட முடியாது.

வறுமையோடு, தாயோ தகப்பனோ இறந்து அல்லது ஓடிவிட்ட பிள்ளைகளின் பாடு கேவலந்தான். அத்தகு குழந்தைகளுக்கு அடைக்கலம் தரவென்று கிறிஸ்தவ மிஷினரிகள் ஆரம்பித்த அந்த விடுதி, விஸ்தாரமான இடத்தில் அமைந்திருந்தது. ஆக தோட்டம் ஒன்றும் கூடவே உருவாகியிருந்தது. வார்டன் கருணாகரனும், மேகங்களின் சில்மிஷத்தை ரசித்தபடி,

'ம்ம், மண்ணு நனையவும் பயலுங்க கிளறி பாத்தி கட்டுங்கப்பா. பொண்ணு குட்டிக காலிஃபிளவர் நாத்துகளை பதனமாய் எடுத்தாங்க' என்று உத்தரவிட, பிள்ளைகள் உற்சாகமாய் இயங்கினார்கள். மலை பிரதேசத்து விவசாயக் குடும்பங்களில் பிறந்த அவர்களுக்கு அவ்வேலை சிரமமாயில்லை.

அரைமணி நேரத்தில் பாத்திகள் உருவாக, பெண் குழந்தைகள் நாற்றுகளை நோகாமல் பிடுங்கி வந்தார்கள்.

அவர்களை நனைத்து விடக் கூடாது என்று முடிவெடுத்தது போல மழை வலுக்காமல் அடங்கி வாசித்தது.

சீரான இடைவெளி விட்டு குழி நோண்டிய சிறுவன் நிமிர்ந்து நின்று குறைபட்டான்.

"ச்சே... மஞ்சரிக்கா இந்நேரம் வந்தருக்கணும்டா. அது முத நாத்தை நட்டால்... அப்படி விளையும்."

"அது வேலை செய்ற மருந்து கடை பக்கத்துலதானே? நாம் போயி கூட்டியாரவா?"

"வார்டனுக்கு அது பிடிக்காதுல்ல? மழையில எங்கடா போகுத? ராசி ஓசின்னுட்டு, கடவுளை வேண்டிட்டு நடுங்கடா'ன்னுவாருல்ல?" பெரியவரின் தொனியில் சின்னவன் பேச, மற்றவர்களுக்கு சிரிப்பு!

மேற்பார்வையிடும் பாவனையில் நின்ற பெண் பிள்ளைகளுக்குத் தாளவில்லை.

"ஏன் நம்ப பேச்சி கூட ஆளு சிவப்பா ஸ்டைலாத் தான இருக்கா? அவ நட்டுடுமே."

"போடி உம் பேச்சும் பேச்சியும். மஞ்சரிக்கா நம்பளைப் போல இந்த 'ஹோம்'முல படிச்சு வளர்ந்தவங்கன்னு யாராலும் சொல்லக் கூடுமா? என்னா தோரணை... அழகு...?"

"குணத்தைச் சொல்லுடா. சிரிப்பு மாறாமப் பேசுவாங்கல்ல? அந்தக் காலத்துல அஞ்சலி தேவின்னு ஒரு ஸ்டாராம் - அந்தச் சாயல் அக்காக்குன்னும் நம்ப சமையல்கார ஆயா."

"ஆயா வேறொண்ணும் சொல்லுச்சு."

தங்களை ஒதுக்கி விட்டு நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்பு அந்த விடுதியில் படித்த ஒருத்திக்காய் சக

மாணவர்கள் உருகுவது பொறுக்காமல் ஒருத்தி நொடித்தாள்.

"அவங்களோட தாத்தா வெள்ளைக்கார சிப்பாயாம் - அதான் அந்தக் கலரும் தோரணையும்னு."

ஆனால் பயல்களின் வியப்பு கூடியது.

"அடடே..." என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தவனின் முகம் சிரிப்பில் மலர்ந்தது -

"உங்களுக்கு ஆயுசு நீளங்க்கா... முத நாத்து வைக்கண்ணேங்கறாப்பல 'டாண்'னு வந்துட்டீங்க?"

வெள்ளையில் சிறு ஊதாப் பூக்கள் இறைத்த ஆர்கண்டி புடவையில் பளிச்சென்று நின்ற மஞ்சரி சிரித்தாள்.

கண்கள் இடுங்கி அழகை வழிய விட்டன.

"ம்ம்... வானம் தூறவும் எங்கால் தானாய் இங்கே வந்திடுச்சு" - என்றவள் சேலையை இழுத்து செருகிய படி நாற்றோடு சரிவில் இறங்கினாள்.

அவளது வெண்பாதங்கள் ஈரக் கருமணலில் நடந்ததை, குனிந்து லாவகமாய் அவள் நாற்று ஊன்றியதை அத்தனை கண்களும் ரசனையாய் பார்த்திருந்தன.

"வாங்க குட்டிகளா, நீங்களும் நடுங்க" - வேலையைப் பிரித்து தந்த பின் கை கழுவியவள் மெள்ள அந்தச் செய்தியைச் சொன்னாள்.

"இனி நான் நினைச்சது போல இங்க வந்து போக முடியாது..."

"ஏங்கா?"

''நான் வேலை பார்த்த மெடிக்கல் ஷாப் டவுன் பக்கமாய் இடம் மாறுதுடா. வார்டனய்யா நான் அங்கே போக வேண்டாம். பூவனம் ஏரியாவுல வீட்டு வேலைக்குப் போகணும்னு சொல்லியிருக்காரு.''

சொன்னவளின் முகத்தில் அத்தனை சுரத்தில்லை.

''அது இங்கேருந்து கொள்ளைத் தொலைவுல்லா?''

''14 கிலோ மீட்டர். விகாஸன்ரவர் அங்கே ரிஸார்ட் கட்டப் போறாராம். பெரிய வீடும் ஏற்கனவே அங்கே உண்டு போல. அதை நாங் கவனிச்சுக்கணுமாம்.''

கேட்ட முகங்களும் கூம்பின.

பூ வயலை அடைந்த கமலத்தின் முகம் மலர்ந்தது.

''அழகான இடந்தான்... சாரலும் குளிருமாய். ஆனாலும் இத்தனைத் தள்ளியிருக்கற இடத்துல யார் இவ்வளவு பெரிய வீட்டைக் கட்டினது?'' உற்சாகமாய் கேட்டவள், பதிலளிக்க வாய் திறந்த விகாஸனின் உதடுகளைத் தன் இரு விரல்களால் மூடினாள்.

''யாராயிருந்தா என்ன? இதை எனக்காய் கட்டி வச்சிருக்கான். அப்படித்தானே? இது எனக்கே எனக்கான... என் சாம்ராஜ்ஜியம்'' இடைவெளியுள்ள தன் முன்பற்களை மறந்து பெரிதாய் சிரித்தாள் கமலம்.

மழை வலுத்தது!

3

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு தன் தகப்பனாரின் நல்ல நண்பரான அமிர்த் சேட்டுடன் பேசியபோதுதான் விகாஸனுக்குள் பூவனம் பற்றிய ஆவல் முதன் முதலாய் ஏற்பட்டது.

''கிரேட் பிளேஸ் விகாஸ் தம்பி. அங்க ரிஸார்ட் கட்டினால், 'சாகாமலே சொர்க்கம் பாருங்கோ'ன்னு தாராளமா நாம விளம்பரம் செய்யலாம்! எம் மகனுக்கு இந்த பிராஜெக்ட்லே ஆசை. ஆனா மருமக சென்னை விட்டுப் போக இஷ்டப்படலே. பழகிய இடத்தை விட மனசில்ல அவளுக்கு.

''அதுவும் சரிதானே?''

மறுப்பாய் தலையசைத்தார் சேட்.

''பழக்கங்கரது கழுத்து நகை போல. அதுவும் கொக்கியில்லாத நெக்லஸ் போல! ஆக அதுக்கு... ஏன் எதுக்குமே நாம அடிமையாயிடக் கூடாது தம்பி. மாற்றந்தான் வளர்ச்சி - அதற்கு எப்போதும் தயாராயிருக்கணும் நாம.''

''ம்ம்... சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப நாமும் மாறணும்தான்...''

''பின்னே? காற்றை கட்டுப்படுத்தற சக்தி நமக்கில்லே. ஆனா பாய் மரத்த அட்ஜெஸ்ட் செஞ்சுக்கலாமே?''

சேட்ஜி தனக்காகவே பேசியது போலிருக்க, புது பிஸ்னஸ், புது இடம் என்ற ரீதியில் விகாஸன் யோசிக்க ஆரம்பித்தது அப்போதுதான்.

''அந்த இடத்தை நான் பார்க்க முடியுமா? கேட்டு...'' என்று யோசனையோடு நில்லாமல், செயல்பட்டதில் விளைந்த இந்த மாற்றம் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

காலை ஏழு மணிக்குள்ளாக ஆவி பறக்கும் தேநீர் கோப்பையுடன் புது வீட்டின் பால்கனியில் போய் நின்றால் பார்க்கும் கண்ணும் கருத்தும் பரவசமாய் கொண்டாடி தீர்க்கும்!

குளிர் காற்றில் சுற்றியிருக்கும் இயற்கையை சூடான பானத்தோடு கலந்து பருகுபவன் கிறுகிறுத்துப் போவான்!

பச்சையும் நீலமும் கலந்த நூறு வர்ண சாயல்களில் வானும் பூமியும் விரிந்து கிடக்க, இடையிடையே வெள்ளிக் கீற்றாய் வழியும் அருவிகள், ஓடைகள்.

திசைக்கொரு விதமான பூம்புதர்கள், இலைகளை மிஞ்சிய வாச மலர்களோடு...

'பூவனம்' என்ற பெயரை மனிதன் பொருத்தமாய் இட்டிருக்கலாம். ஆனால் இத்தனை அடர்த்தியாய் மரம் செடிகளை இந்த வனப்பிரதேசத்தில் நட்டது யார்...?

யாருக்கு இந்த கச்சித ரசனை...?

மலைச்சரிவுகளின் விளிம்பெங்கும் கூம்பு மரங்கள், சரிவில் மேயும் பசுக்கள், மெலிந்த, முரட்டுப் பாதைகளில் சுமைகளோடு, உழைப்புக் கருவிகளோடு நடக்கும் எளிய மக்கள்...

பட்டணத்து பரபரப்பைப் புழுதியோடு பார்த்துப் பழகியவனுக்கு பூவனத்தின் பனி பூசிய அழகை இங்கு குடியேறி பத்து நாட்கள் ஆன பின்பும் பார்க்க சலிக்கவில்லை. இன்னும் முழுக்க விலகாத பிரமிப்புதான்.

தன் வாழ்வும் கூட இங்கு வந்ததும் சுகங்கள் நீங்கி சுகித்துப் பட்டிருக்கிறதோ...?

கமலம் முன்னைப் போல சிடுசிடுக்கவில்லை. நேற்றிரவு இவனைக் கட்டியபடி கொஞ்சினாள் -

''இந்த வீடு நமக்கு ரொம்ப ராசிங்க... புரியுதா?''

''என்ன?''

''ம்க்கும்... நானே எல்லாத்தை சொல்லணுமாக்கும்?''

''சொல்லேன்.''

''அடிக்கடி... ல்லை, சதா நாம இங்க சந்தோஷமாயிருக் கோமில்லை?''

சொல்லிவிட்டு அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்; அவன் ஆரம்பத்தில் கண்ட இனிய அதே வெட்கம்... மறுபடியும்.

இவன் மனம் ஆசுவாசப்பட்டது.

ஆக போனில் தன் தாயிடம் உற்சாகமாகவே பேசினான்.

''அற்புதமான இடம்மா. நான் முதல்ல கூட அதிகமாய் இதை உணரலை. பிஸ்னெஸ் டீல் இல்லையா, டாக்யுமென்ட்ஸ் சரியாயிருக்கா, இங்குள்ள மேடு பள்ளத்தைச் சமன்படுத்த அதிகச் செலவாகுமோ, ரோடு வசதி எப்படிங்கற - யோசனைகளில் மனம் இந்த அழகில் லயிக்கலைன்னு நினைக்கிறேன்... லவ்லி பிளேஸ். நீங்க வரணும்மா. பூமி பூஜைக்கேனும் வந்திடணும். அமைதியான சொர்க்கமிது.''

''உன் நிம்மதிக்காகத்தானேப்பா நான் சம்மதிச்சேன்? புது இடத்துல கமலம் எப்படியிருக்கா? அறையிலேயே

அமைஞ்சு கிடக்கலியே?'' சற்று அமைதியான [illegible] மணி ஆர்வமாய் கேட்டாள்.

''விதவிதமாய் சமைக்கிறா. இந்தப் பொறுப்பு [illegible] யிருந்தால்தான் அழகு. இது இங்கே வசதின்னு [illegible] ஏதேனும் ஒரு வேலை அவளுக்கு. இப்போ [illegible] செய்யறா - அது வர்றதுக்குள்ளே உங்களோட [illegible] லாம்னுதான் போன் போட்டேம்மா.''

சற்று தனித்த அந்த மனைப் பகுதியில் 'டெலி[illegible] பேசியின் ஆதிக்கம் அத்தனை ஸ்திரப்படவில்லை[illegible] நினைத்த நிமிஷம் யாருடனும் பேசிப் பழகிய [illegible] னுக்கு 'லேண்ட் - லைன்' கருவியை மட்டுமே சார்ந்திருப்பது சௌகர்யக் குறைவாகவே இருந்தாலும், தன் பெற்றோரிடம் கமலம் அடிக்கொரு தரம் ஆர்ப்பாட்டமாய் பேசுவது குறைந்ததில் நிம்மதிதான்.

கட்டியவனைப் பற்றி, புகுந்த வீட்டைப் பற்றி பட்டியல் விட்டுப் புலம்ப இது தோதில்லை. ஆனால் கமலத்திற்கு அந்தத் தேவை இங்கிருப்பதாயும் தோன்றவில்லை!

ஹாலின் ஃபோனிலிருந்து அவள் தன் வீட்டாரிடம் உற்சாகமாய் பேசுவது இவன் காதையும் எட்டியது.

'நல்லாயிருக்கேம்மா - அதுவும் இந்த இடம்... அதென்ன... பூவனம் - ஏதோ சினிமால காட்டுற லொக்கேஷனாட்டந்தான். வீடும் நல்ல வசதிதான். டாக்டர் பரஞ்சோதின்னு பக்கத்துல இருக்கற ஒரு டாக்டர் மூலம் வீட்டு வேலைக்கு ஆட்களும் வந்தாச்சு. நம்மூரு மாதிரியில்ல. ரொம்ப மரியாதை தெரிஞ்சதுங்க. வீட்டைக் கண்ணாடியாட்டம் துடைச்சுடுதுங்க.

[illegible] செல்வின்னு ஒரு பெரியம்மா. மேல் [illegible] சமையலுக்கு மல்லின்னு [illegible] - ஆனா [illegible] வேலைக்கு [illegible] யானாலும் இங்க நிக்க [illegible] கல்யாணமானவ. ஆக வேலைக்கும் சமையலுக்கும் [illegible] தோட்டத்துக்கும் [illegible] பக்கத்துல [illegible] கண்மணி [illegible] வேலை. இத்தனை [illegible] வேலை [illegible] பேருக்கும் ஒரு பொண்ணை ஏற்பாடு பண்ணிட்டா. அதுக்கும் ஒரு [illegible] வேலை [illegible] டாக்டர், [illegible] வேலைக்கு வருவாங்க. இங்கே முப்பது பேரேனும் வேலைக்கு வருவாங்க. அவங்க சாப்பாடு, [illegible] நிறைய வேலை வரும் போல... இனி எல்லாம் இவ பொறுப்பு - பேரு மஞ்சரி.'-ன்னாரு

குரலைத் தாழ்த்தி தொடருவாள் கமலம்.

'சின்ன வயசு - அதை விட சிங்காரி வேற. ஆனாப் பக்குவமானவம்மா. அத்தனை பேருக்கும் அன்னன்னைக்கான வேலையைத் தந்து, வீட்டு சாமானுகளை வாங்கி வைக்கறதுன்னு பொறுப்பா செய்றா. ரொட்டி கேக், பிஸ்கெட் எல்லாம் நாமே சுட்டெடுத்துடலாம்மான்னு சொல்லியிருக்கா... ஆமாமா தினம் சமையலறையில கொஞ்சம் நேரம் நிக்கறேன். ஏன்னா மஞ்சரி,

'உங்க கைப்பட ஒரு தரம் கிளறியேனும் விடுங்கம்மா. அப்பதான் ருசி சேரும்'ங்கறா.'

இவனது தாய் மருமகளைப் பற்றிக் கேட்டது போல, கமலத்தின் வீட்டார் மருமகனைப் பற்றி விசாரித்திருப்பார்கள் போலும் -

'அவருக்கு சதா வேலை நினைப்புதான். [illegible] காண்ட்ராக்டர், மேஸ்திரின்னு அமைய மெனக்கெட [illegible] நம்ப பால்கனியிலிருந்து பார்த்தால் ரிஸார்ட் [illegible] போதும் இடம் தெரியும்ப்பா. கத்திவிறும் பூவால [illegible] விட்டது போல...'

ஆனால் இங்கு செய்ய கமலத்திற்கு புதுப் [illegible] வேலைகள் இருந்ததால் பேச்சின் சுவாரஸ்யம் [illegible] விட்டது.

'முருங்க மரத்தை ஒடிச்சு வளர்த்தாத்தான் [illegible] னமாகும். முதல்லியே கட்டுவனை அழுது [illegible] உனக்கேத்தது போல மிச்சிட்டா பிறகு [illegible] கவலையில்லை. ஸ்ட்ராங்கா நிக்கும்'' என்று [illegible] தரும் 'லஜு'வான அறிவுரைகளைக் கேட்டு [illegible] அவளுக்கு இங்கு நேரமுமில்லை.

[illegible]

அந்த மஞ்சரி இவனுக்கு அடுத்த ஆச்சரியம்! அந்தப் பெண் இவன் எதிரே நின்றதில்லை.

ஆனாலும் சற்று அங்கே, சிறிது இங்கே என்றவனைக் கண்டவன் அயர்ந்து போனான்.

அப்பேற்பட்ட அழகு!

பளிங்கு சிற்பம் போல நிறமும் எடுப்புமான அவ ளுக்கு இந்த அத்துவான பூவனத்தில் எதற்கு வேலை?

அதைவிட ஆச்சரியமாய் - நாற்பது வயது சோர்வான வேலைக்காரப் பெண்ணை அவள் தன் கணவனை மயக்கி விடக் கூடுமென்று சென்னையில் துரத்தியடித்த கமலம் இந்த சின்ன சிங்காரியை இங்கே எப்படி அனுமதித்தாள்?

பூவனம் செய்த மாயமோ இது?

[illegible]

'நீ சொல்றதைப் பார்த்தா அந்த மஞ்சு... மஞ்சரி இளம் பெண்ணாய் தெரியுது. இங்கே அவளுக்குப் பொழுது போகுமா? வேண்டாத வம்பு கமலம் - அவளை அனுப்பிடு.''

''சின்னவதான்...'' மேலும் விவரிக்கத் ... நாவை கமலம் அடக்குவதைக் கவனித்தான்.

அது மஞ்சரியின் அழகு பற்றி என்பதை விகா... யூகிக்க முடிந்தது.

''ஆனால் பதனமானப் பொண்ணு. வந்து ப... நாளைக்கு மேலாச்சே ஒரு நேரம், நிமிஷம் உங்க எதி... வந்து நின்னிருக்காளா? பகட்டா உடுத்திட்டு பார்... நாப்பல பப்பளான்னு நிற்க மாட்டேங்கறா. எனக்... ரொம்ப ஒத்தாசை. இல்லைன்னா இந்தக் காட்டுல ... குடித்தனம் பண்ண முடியுமா? இங்கேருந்து ஒ... டீஸன்ட் கடைக்குப் போக ரெண்டு மணி நேரமாகுதே!''

விகாஸன் செய்தித்தாளைப் பிரித்து வைத்து விழி... ஓட்ட, கமலம் தயங்காமல் தொடர்ந்தாள்.

புருஷன் தான் அதீத சுவாரஸ்யம் காட்டவில்லையே!

''வேடிக்கைத் தெரியுமா? முந்தா நாள் நம்ப பெட்... ரூமை அவளும் மல்லியுமா சேர்ந்து சுத்தப்படுத்தி... னாங்க. ரூமே 'பளிச்'சுனாக நம்ப முதாாத்திரிக்கு விரிச்ச... அந்த நீல பெட்ஷீட்டைக் கட்டில்ல விரிச்சுப் பார்க்க... ணும்னு எனக்கு ஆசை! மல்லி போயிட, நானும் மஞ்சரி... யுமா அதை விரிச்ச சமயம், நீங்க ஏதோ வேலையா... ரூமுக்குள்ளே வர, அடுத்த நிமிஷம் அவ பால்கனிக்குத்... தாவி ஓடிட்டா - ஓடின வேகத்தைப் பார்த்திருக்... கணுமே! அங்கேயே ஆமை போல பதுங்கிட்டு, நீங்க பேப்பரை எடுத்துப் போனதும்தான் மெள்ள தலை நீட்டினா...''

செய்திகளை வாசிக்கும் பாவனையையே விகாஸன் தொடர, கமலமும் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

'என்ன மஞ்சரி அப்படி பயந்துக ஓடினே'ன்னு கேட்டால்,

''ஸார்... உங்க ரூமுக்கு வர்றப்ப... என் தலை அங்கேத் தெரியலாமம்மா?'' என்றா. விவரமானவ.''

ஆனால் கேட்டவனின் மனம் எரிச்சலாய் சுருங்கியது. கொண்டவனின் சந்தேகம் ஒரு விதம் என்றால், மற்றவள் இவனைக் கண்டு ஓடி ஒளிவதும் கூட தன்னைக் கேவலப்படுத்துவதுதானே?

தான் பேரழகி - தன்னைக் காமுகர் கண்டு விடக் கூடாது என்ற அநாவசிய ஆர்ப்பாட்டம் அது. ஆனால் விகாஸனின் எரிச்சல் புதிய வேலையின், புது விளையாட்டின் சுவாரஸ்யத்தில் அமுங்கிப் போனது.

அது சற்று அபூர்வமான ஆட்டம்தான்.

இதை எவரும் நினைத்த மாத்திரத்தில், கிடைத்த இடத்தில் ஆடிப் பழகி விட முடியாது!

குறைந்தது 7,200 கெஜத்திற்கு மெத்தென்ற புல்வெளி வேண்டும். எதிராளி இல்லாவிடினும் மைதானத்திலுள்ள 18 குழிகளில் சிறு பந்தைத் தட்டி விழச் செய்யும் பொறுமையும் நேரமும் வேண்டும். மிடுக்கான உடையில் விச்ராந்தியாய் ஆட மிகத் தோதான ஆட்டம். விலகி ஓடும் பந்தை எடுத்துத் தர எடுபிடியுள்ள தோரணையான ஆட்டமது.

''கொடைக்கானலில் இருந்துட்டு கால்ஃப் ஆடலைன்னா எப்படி விகாஸ்? இங்குள்ள கால்ஃப் கோர்ஸ் பிரமாதமானது.

உங்களை அதில் மெம்பராக்கிடறது எம் பொறுப்பு'' என்று டாக்டர். பரஞ்சோதி சொன்னதைச் செய்து விட விகாஸனும் ஆட்டத்திற்குத் தயாரானான்.

[illegible]

"அதுக்காக நூலையும் எழுத்தையுமே பார்த்துக் கிடக்கவா?"

"ம்ம்... ஸ்மார்ட்டாயிருந்த என்னையும் பார்த்திருக்கலாம்."

அவனது சல்லாபத்தை அவளது கடுப்பான முகம் வெட்டி முறித்தது -

"இந்த ஆட்டத்துக்கு பொம்பளைங்க வர்றதுண்டா?"

சற்று உஷாரானான் அவன் -

[illegible]

4

"குறையில்லாத மனிதர் உண்டா என்ன? ஆக அவர்களின் குறைபாடுகளை நம் மனப்புதைக் குழியில் இட்டு மூடி விட்டு அதன் மேல் பூச்செடியும் நட்டால் நம் வாழ்வு மணக்கும்!"

- பெயர் தெரியாத ஒரு சாமியாரின் போதனையை தன் வாழ்வில் நடைமுறைப்படுத்த விகாஸன் தயார்.

தன் சகதர்மிணியின் குறைகளைப் புதைத்து, புது மண்ணில் தன்னை ஊன்றியும் கொண்டவன் அவன்.

ஆனால் திரைப்படங்களில் மட்டுமே வரும் பழி வாங்கும் பாம்பாய் கமலம் மறுபடியும் சீறி, அவனது நிம்மதியைச் சிதைக்கலானாள்.

ஸ்காட்லெண்ட் ஆடுகளின் ரோமத்தில் தயாரான இவனது 'பிரிங்க்லி' ஸ்வெட்டர்கள் அத்தனையிலும் கருகிய பொத்தல்கள்!

புருஷனுக்காய் மஃப்ளர் பின்ன ஆரம்பித்திருந்தவள், பளீரென்ற இவனது மற்ற மஃப்ளர்களின் நூலை வெட்டி உருவினாள்!

சாக்ஸ்கள் மறுபடி ஜோடி இழந்தன!

பரிமாறப்பட்ட உணவில் உப்பு உறைப்பில்லை.

தானே இவன் உப்பு மிளகிற்கான சிறு குப்பிகளைத் தேடினால் -

"அதெல்லாம் நா போட்டது போதும். ரெண்டு வாரம் வகை தொகையாய் சாப்பிட்டதிலேயே உடம்போட உள்ளேயும் கொழுப்பு வச்சிருச்சில்ல?" என்று எகிறினாள்!

இரவும் படுக்காமல் உட்கார்ந்தபடி அனத்தினாள்!

ஆக பூவனத்தின் எழிலுங்கூட இப்போது அவனுக்கு ஆறுதலாயில்லை! படுக்க ஒதுக்கி விட்டாள் - அவனுக்கு தனியொரு அறை.

அதற்கு மனம் துணியவில்லை.

தவிர மறுபடி மணிக்கட்டை அவள் அறுத்துக் கொண்டால்..?

இங்கேயிருந்து தூக்கிப் போய் சிகிச்சைத் தரும் வரை கமலம் உயிரோடு இருப்பாளா - சந்தேகந்தான்.

ஆக வேலையில் தன்னை அமிழ்த்திக் கொண்டான்.

அன்று மேஸ்திரியோடு நடந்து, அளந்து, விவாதித்த அயர்வுடன் அவன் வீடு திரும்பியபோது, யாருமற்ற ஹாலில் போன் அலறிக் கொண்டிருந்தது.

"ஹலோ..." மகனது குரல் கேட்டதுமே அன்னமணி கேட்டு விட்டாள்.

"என்னடா விகாஸ், குரல்ல சுரத்தில்ல - நல்லாருக்கியாப்பா?"

ஒரே மகன் என்று கொண்டாடி வளர்த்த தாயின் பரிவில் மகனுமே தடுமாறி விட்டான்!

புது மண்ணில் ஊன்றி தழைக்க முயன்றவன் மறுபடி வறட்சி கண்டதில் கலங்கி சரிந்து விட்டான்.

"மறுபடி ஆரம்பிச்சுட்டாம்மா."

"என்னடா... இப்ப என்னங்கறா?" கடுகாய் குதித்துப் பொரிந்தாள் அன்னமணி.

'மகனும் மருமகளும் தனிக்குடித்தனம் போயாச் சாம்ல? முதல்லியே நாலு எட்டுத் தள்ளி அவங்க குடித்தனத்தை நீ வச்சிருக்கணும்ங்க அன்னம். ஒரே வீட்டுல இருந்தா இப்படித்தான் பிடுங்கிட்டு [illegible] [illegible]ங்க. இவர் கொழுந்தனோடு ஒன்னுவிட்ட மருமகளுக்கு இந்தே பிரச்சனைதாம் போ...'

என்று உறவுக் கூட்டம் தன்னை [illegible] [illegible] குதம்ப, அன்னமணியின் மூட்டு வலியை [illegible] விட்டது அவளது மனவலி!

தன் ஒரே பையன் எங்கோ இருந்தாலும் ஒரு வாரிசைப் பெற்றுத் தந்தால் போதும் என்று அடங்கியிருந்தாள். மகன் சொன்னதை எல்லாம் கேட்டதும் பொங்கிப் பொருமினாள்.

அதே சூட்டுடன் தன் சம்பந்தியை அழைத்தவள் -

“இதோ பாருங்க, எங்கப் பொறுமைக்கும் ஒரு அளவுண்டு. மன்மதனாட்டமிருந்த எம்பிள்ளைக்கு உங்க மகளுக்கு முடிச்சது எந்தப்புதான் - அதுக்காக இன்னும் எவ்வளவு காலம் நாங்க சிறுமைப்படறது? அவனைத் தாடியும் மீந்தலுமாய் பரதேசியாட்டம் நிக்க வச்ச உங்க மக யாருமில்லாத அத்துவானக் காட்டுக்குப் போன பிறவும் நாறு நொன்னை சொன்னா எப்படி? ஒரு பிள்ளையைப் பெத்துத் தா துப்பில்லாத அவ இனியும் எகிறினா... அவளைத் தள்ளி வச்சிடறதுதான் எங்களுக்கிருக்கற ஒரே வழி... எனக்கு எம்மவன் வாழ்வு முக்கியம் - அவம் முகம் வாடுனா, வாட விட்டவளை களையாட்டம் பிடுங்கிருவேன் - அவ்வளவு தான்...” - மிரட்டி வைத்தாள்.

அதில் அடங்கிய கமலத்தின் பெற்றவர்கள், தங்கள் மகளைச் சற்று கண்டித்து வைக்க, கமலம் அடங்கவா ஆடவா என்பது புரியாமல் குழம்பிப் போனாள்!

டாக்டர். பரஞ்சோதி கால்ஃப் கோர்ஸில் யோசனையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தார். அவர் மனம் தட்டிவிட்ட சிறு பந்தில் இல்லை.

கால்ஃபில் இது ஒரு வசதி. தீவிரமாய், பிறருடன் முனைந்து ஆடும் ஆட்டமல்ல இது. பந்திற்கான இலக்கை நிர்ணயித்து விட்டால் விச்ராந்தியாய் நடக்கலாம்.

வாழ்வும் அப்படித்தானே...?

ஆனால் பாவம் விகாஸனின் வாழ்வு அத்தனை எளிதாய் தோன்றவில்லை.

பண்பு, திறமை, கூடவே ஆண்மையின் கவர்ச்சியும் கொண்ட அந்த இளைஞனுக்கு வாழ்வுப் பயணத்தில் சில சங்கடங்கள் தடங்கல்கள் இருந்தன.

ஆனால் அவற்றைக் கடப்பதின் மூலம் தானே மனிதர்கள் பதப்படுகிறார்கள்?

சில வாரங்களாகவே பரிச்சயமான அந்த வீட்டு மனிதர்கள் அவரை மிக ஈர்த்து விட்டனர்.

பேசிப் பழக யாருமற்ற சூழலிலுள்ள மனிதர் டாக்டர். சதா கிராமத்து மக்களின் வறுமை, அறியாமை, வியாதியையேக் கண்டு சலித்தவருக்கு ஒரே மாற்றம் இந்த கால்ஃப் ஆட்டம்தான்.

அந்த ஆறுதலான அனுபவத்தை விகாஸனும் பெறட்டும் என்றே அவனை இந்தக் கிளப்பின் அங்கத்தினராக்கினார் அவர்.

அந்த ஆட்டத்திற்கேற்ற தோரணைக்கு மாறிய இளைஞனைப் பூரிப்புடனும் பார்த்திருந்தார்.

மனிதர்களின் உடல் வேதனை மட்டுமன்றி, உள்ளமும் தன்னால் தேறி வருவது அவருக்கான பெருமிதம்!

தட்டை தொப்பி, மழித்த முகம், வெளிநாட்டு கம்பனி உடையுடன் இந்த ஆட்டத்திற்கான நீண்ட உலோகக் குச்சியுடன் புல் தரையில் விகாஸன் நடக்கும் அழகில் இவரே அசந்துதான் போனார்.

[illegible]

'எனி ப்ராப்ளம், விகாஸ்?' என்று.

இளைஞன் பேச்சை மாற்ற, ஏதோ விஷயமுண்டு என்று அவருக்குப் புரிந்து போனது.

கால்ஃபைத் தவிர டாக்டரின் அடுத்த ஆசுவாசம் நிஷா.

அவரது தங்கை மகள்.

மதுரைக் கல்லூரி ஒன்றில் விரிவுரையாளர்.

வார இறுதிகளில் 'ஹாய் மாம்ஸ்' என்று துள்ளலாய் வருபவளுக்காய், சிறு பிரிவிற்குப் பின்பு தாயைக் காணத் தவித்திருக்கும் குழந்தை போலக் காத்திருப்பார் பரஞ்சோதி.

கேரம், சீட்டு, செஸ் என்று பேசியபடி அவளோடு ஆடும் அத்தனை ஆட்டங்களிலும் தோற்பது அவர்தான்.

நிஷா சொல்லும் சுவாரஸ்ய கதைகளில் கட்டுண்டு கிடப்பவரை அந்தத் தோல்விகள் பாதிப்பதுமில்லை.

''மாம்ஸ், நீங்க ஸ்பேட்ஸ் இறக்கியிருந்தால் நான் அம்பேல்.''

''செஸ்ல முதல் மூவ்ஸ்ல கவனமா இருக்கணும். இப்படியா ஒவ்வொரு தரமும் தோற்கறது? உங்க வயசென்ன... அனுபவமென்ன...'' என்று இளையவள் நீட்டினால் -

''எல்லாரும் தங்கள் தவறுகளுக்குச் சூட்டும் பெயர் - அனுபவம்'' என்று சிரிப்பார் பரஞ்சோதி தன் முன் வழுக்கையைத் தடவியபடி.

[illegible]

நிஷா இப்படி சொல்ல டாக்டரின் முகம் மலரும்.

''விகாஸ் கூட இப்படியேதான் சொல்வான்.''

''ஹா... உங்களுக்கு இனம் தேபர்ஸ் வரப் போறதாய் குஷியாய் இருந்தீங்களே - ஹவ் ஆர் தே? எனக்கிப்போ ரெண்டு மாச விடுமுறை வேற வரப் போகுது - அவங்க இருப்பதால் நான் நிம்மதியாய் வடக்கே போயிட்டு வருவேன்.''

''ம்ம்... விகாஸ் ஸ்மார்ட் பாய்தான். அவனுக்கு கால்ஃப் கூட பழக்கி விட்டேன்...''

''அத ஏன் சோகமாய் சொல்றீங்க?''

அடுக்கிய கேரம் வில்லைகளை அடித்துச் சிதற விட்டவள் அவரைக் கேள்வியுடன் ஏறிட்டாள்.

''சோகமாவாச் சொன்னேன்?''

''ரொம்ப...'' என்றவள் ஸ்ட்ரைக்கரை அவர் பக்கமாய் நகர்த்தினாள்.

''ஓவியர் பிகாஸோ சொல்வாராம் -

''நான் ஒரு பொருளைப் பார்த்தது போல வரைவ தில்லை!

அதை எப்படி உணர்கிறேனோ அப்படி வரை கிறேன்'னு.''

''அந்த மேதையின் உணர்வுகள் ரொம்ப சிக்கலா னவைப் போல மாம்ஸ் நமக்கு.. எனக்கு லேசில் புரியற தில்லை.''

தோள்களை உயர்த்தியவள் ''நீங்க சொல்லுங்க என்ன?'' என்பதாய் புருவங்களையும் உயர்த்தினாள்.

''மேலாய் பார்த்தால் விகாஸும் கமலமும் ஒரு கப்பிள். அவனது கம்பீரம், புத்திசாலித்தனத்துக்கு அந்தப் பெண் இணையில்லைன்னாலும், இவங்க தம்பதிகளைப் பார்ப்பதே ஒரு கவிதையில்லையா?''

''சரி - விகாஸ் கால்ஃப் ஆடப் பழகினார்... பிறகென்னவாம்?''

''பிறகு கால்ஃப் கோர்ஸ் பக்கமே அவனைக் காணோம்.''

அவர் வருத்தத்தைப் பார்த்தவள் பளீரெனச் சிரித்தாள்.

''அவர் பூவனம் வந்தது. ரிஸார்ட் கட்டயில்லையா மாம்ஸ்? வேலையை விட்டுட்டு மணிக்கணக்கில் புல்தரையைத் தட்டி ஆட முடியுமா?''

''அதில்லை - பயல் முகம் வாடிடுச்சு.''

''வொர்க் - பிரஷர்.''

''வைஃப்தான் பிரஷரோனு தோணுது.''

''உங்களுக்குப் பொழுது நிறைய மிச்சப்படுது. ஆக பிகாஸோவின் உணர்வைப் போல உங்க கற்பனையையும் தாறுமாறாய் ஓட விட்டிருக்கீங்க. தவிர தம்பதிகளுக்கிடையே ஊடல் சகஜந்தானே?''

கவனமாய் ஒரு காயை விளாசியவள் கருத்தும் கூறினாள்.

''எனக்குள்ளே ஏதோ நெருடுது நிஷா. பெண்களுக்கான உள்ளுணர்வுடன் நீ அவங்களைப் பார்த்தால் சரியாய் கணிச்சிடுவே...''

அதனால என்ன யூஸ்?''

''நீ சரியாய் புள்ளி வச்சிட்டுப் போனால், நீ இங்கு இல்லாத ரெண்டு மாசமும் நான் கச்சிதமாய் என் கற்பனை கோலத்தை இட முடியவில்லையா? நாளை அவங்களை இங்கே 'டீ'க்கு வரச் சொல்லவா?''

''ஷ்யூர்'' - என்றாள் நிஷா சுவாரஸ்யமின்றி.

ஆனால் மறுநாள் மாலை வந்து இறங்கிய தம்பதிகள் அவளை ஈர்த்தனர்!

அலட்சியமாய் உடுத்தியிருந்தும் வெகு கவர்ச்சியாய் தோன்றிய விகாஸன் - அவனை ஒட்டி நின்ற அவன் மனைவி கமலம்...

புருவங்கள் முடிச்சிடுமளவில் கமலத்திற்குள் என்ன யோசனை... கலக்கம்? நிஷா கவனமாய் விகாஸனைத் தவிர்த்து அவன் மனைவியுடனேயே பேச, கமலத்தின் முகம் சற்று இளகியது.

''உங்களைப் பத்தி டாக்டர் சொல்லியிருக்காரு'' - என்றாள் மெள்ள.

''பொல்லாத பொண்ணுன்னா?''

''தன் தங்கைப் பொண்ணுன்னு. உங்கம்மா அப்பா வடக்கே இருக்கறதால மதுரையில வேலை பார்க்கற நீங்க வாரந்தோறும் இங்க வருவீங்கன்னும்.''

''ம்ம்... பூவனம் அற்புதமான இடம்.''

''ஏய் நிஷாப் பொண்ணு. இந்த மாமாவைப் பார்க்க வரலியா நீ?'' டாக்டர் சீண்டினார்.

''முழுக்க ஏ.ஸி. பண்ணினது போலொரு கிராமம்... அதுவும் விதவிதமான வாசனைப் பூக்களோடு...'' மூச்சை இழுத்து விட்டாள் நிஷா. அவசரமாய் குறுக்கிட்டாள் கமலம்.

''முன்னையும் ஒரு விநோதம் ஞாபகம் வருது பாருங்க... இங்கே வந்த எம்பேர் கமலம். வேலைக்காரப் பொண்ணு மல்லி.''

சற்று தலை சாய்த்து யோசித்த நிஷா,

''இன்னும் மூணு பேரை இவங்க வீட்டு வேலைக்கென்று நீங்கதானே மாமா தேடிப் பிடிச்சீங்க? அவங்க பேர் கூட....''

''செவ்வி, மரு...'' - சொன்னாள் கமலம்.

''அதாவது மருக்கொழுந்து, சமையல்காரம்மா பேரும் கூட செவ்வரளிதான்.''

டாக்டர் உற்சாகமாய் சொல்ல கமலம் திகைத்து,

''அப்ப மஞ்சரிதான் பாக்கி'' என்றாள் மெள்ள.

''மஞ்சரின்னா அர்த்தம் என்னன்னு நினைக்கறீங்க? பூங்கொத்து!''

நிஷா சொல்ல, கமலத்தின் முகம் வெளிறியது.

''அவ்வளவு ஏன்? எனக்கும் கூட பூவின் பேர்தான் - நிஷாகந்தி. நைட் - குவீன்னும் சொல்வாங்க. நள்ளிரவில் பூக்கும் அபூர்வ ரகமாம். அந்நேரம் நான் பிறந்ததால் எங்க அப்பா வச்ச பெயர் அது.''

நிஷா உற்சாகமாய் சொல்ல, கமலத்தின் முகம் மேலும் வெளுத்தது... அந்த பனி மாலை நேரத்திலும் அவள் வியர்த்துக் கொண்டிருந்தாள்...!

5

மை யிட்டுப் பழகிய கண்கள் அந்தப் பூச்சின்றி வறண்டு தெரியும், ஒரு காலி வீட்டைப் போல. கண்கள் குளிர மையிட்டு, நடு நெற்றியில் அகலப் பொட்டும் இட்டுக் கொள்வது கமலத்தின் வழக்கமான அலங்காரம்.

''கொஞ்சம் சன்னமாத்தான் இடேன். கொஞ்ச நேரத்துல மை இழுவி முகத்தைக் கறுப்பபடிக்குது'' என்று தாய் சொல்வதை மகள் லட்சியம் பண்ணுவதில்லை.

ஆக, குளித்ததும் சிமிழில் சுட்டு விரலை அழுந்தத் தடவி, அதிலேறிய கருமையை விழிகளுக்குள் ஏற்றிக் கொள்வது அவளது பழக்கம்.

ஆனால் இரண்டு நாட்களாய் மையூறிய தன் கண்களைக் கூட நிலைக் கண்ணாடியில் எதிர்கொள்வது அவளுக்கு அச்சமாயிருந்தது!

யப்பா... இரண்டு நாட்களுக்கு முந்தைய மாலை நேரம் இவள் காண நேர்ந்த அந்த கருவிழிகள் தன்னைத் திருகியல்லவா துளைத்துப் போயின?!

கடந்த நான்கைந்து நாட்களாகவே கமலத்திற்கு தன்னை யாரோ சதா கண்காணிப்பது போலொரு அசௌகர்ய உணர்வு.

வெளியே பரவிக் கிடக்கும் பசுமையை ரசிக்க இவள் திரைச் சீலைகளை விலக்கியதும், அங்கே நேரும் ஒரு ரகசிய அசைவு அல்லது செடியின் சலசலப்பு இவளை உறுத்தியது.

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

சமையலறையில் பிறரிடம் நிற்கும்போதும் கூட யாரோ தன்னைக் கண்காணிப்பதான சங்கடம் - கூடமாட நின்ற மல்லி கூட கவனித்து விட்டு கேட்டாள்.

'என்னம்மா - மேலுக்கு சுகமில்லியா?' என்று.

'இல்லையில்ல... ஏங் கேட்கிறே?'

'சுணங்கினாப்பல... ஏதோ யோசிக்கறாப்போல நின்னீக.'

பதிலளிப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காய், அப்போதுதான் மூடி வைத்த வாணலியைத் திறந்து காய்கறிகளை மறுபடி கிளறி விட்டாள் கமலம்.

இப்படி அவளுக்குள் குடேறிய அச்சம் மூன்றாம் நாள் அவளைக் கிறுகிறுக்க வைத்தது.

மாடி பால்கனியைத் திறந்து கமலம் வெளியே வந்து நிற்க, இவள் பார்க்க என்பதற்காய் காத்திருந்தது போல தெளிவாய், மறையாமல் நின்றது அந்த உருவம்!

மாடிப்புற கதவு திறந்த சத்தம் கேட்டதால் போதும், பின்பக்க தோட்டத்தில் நுழைந்து நின்ற அதன் கண்கள் ஈட்டி போல ஏறிட்டு இவளில் குத்தி நின்றன!

அலற நினைத்த கமலத்திற்கு சத்தம் எழும்ப, ஏன் உதடு கூட விரியவில்லை.

பதறிய அவளது கைகள் தனது தொண்டையையேக் கவ்விக் கொண்டன.

இருவரும் நின்றது மாடியிலும் கீழுமாய் என்றதால் ஆபத்தென்று பெரிதாய் இல்லையென்பதை அவள் புத்தி சொல்லி ஆசுவாசப்படுத்தினாலும் உணர

மட்டுமே முடிந்த பய இழைகள் அவர்களிடையே ஒரு பாலமிட்டிருந்தது.

வசியம் செய்வது போல அந்த உருவத்தின் பார்வை இவளில் நிலைத்திருந்தது. மைத்தொட்டி போன்ற அதன் கருத்த விழிகள் மேலும் கீழுமாய் ஊர்ந்து இவளை அளவெடுத்தன.

ஓங்கு தாங்கான பெண் உருவம்... வயதானவள் என்றாலும் மலைக்காட்டில் திரிந்து கெட்டியான உடம்பு. பருத்த மார்புகளை அடுக்கடுக்கான அரைச் சீலைகளால் முறுகக் கட்டி மறைத்திருந்தாள். ஆனாலும் கண்களுக்கு அடுத்து பயமுறுத்தியது வறண்ட பாம்புகளைப் போல இறுகித் தொங்கிய சடைபிடித்த அவளது கூந்தல்தான். தட்டையான மூக்கின் இருபுறமும் பெரிய வெள்ளி மூக்குத்திகள்...

இன்னும் கமலத்திற்குப் பேச்சு வரவில்லை.

தான் பார்த்தது போதும் என்ற முடிவில் கண்களை மூடிய அந்த பெண்ணுருவம் கரகரப்பான குரலில் அதட்டியது.

'பூ சம்பந்தப்பட்ட பேருதான உனக்கு?'

அக்கம் பக்கம் வேறு யாருமில்லை.

ஆக அந்தக் கேள்வி தனக்குத்தான் என்பது புரிந்த கமலம் தலையசைத்தாள்.

''உனக்கு ஆபத்தும் பூவாலத்தான்... ஆக சாக்ரதையாயிரு.''

இப்போது பயத்தோடு குழப்பமும் கலந்து கமலத்தின் வாயடைத்திருந்தன.

[illegible]

யாரந்த மாயக்காரி?

எங்கிருந்து முளைத்தாள்?

கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாய் இவள் இங்கே பதிவிருந்ததால் தான், தனக்கந்த அவஸ்தையா [illegible] உணர்வா?

தனது பெயர் மலர் சம்பந்தமானது என்று அந்த குறி காரி சொன்னது சரிதான். அதே போல தனக்கு ஆபத்து... உயிருக்கே கேடு என்றவள் எச்சரித்ததும் சரிதானோ?

பால்கனியின் மூங்கில் நாற்காலியில் துவண்டு உட்கார்ந்து கலங்கியவளை பிறகும் அந்த மை அப்பிய கண்களும் கரகரப்பான குரலின் ஞாபகமும் தெளிவா யிருக்க விடவில்லை.

திரும்பிய இடமெல்லாம் அந்த மைக் கண்கள் மிதந்து கமலத்தைத் துளைத்தன... மிரட்டின... மரண சேதி சொல்லின.

தன் கண்களுக்கு மையிடவும் கமலம் அஞ்சமளவிற் கான சஞ்சல ஆக்ரமிப்பு!

[illegible]

தெரியும்?

மந்திரமாய் விகாஸன் கிளம்பி வேலைக்குப் போன பின்பு, கமலம் தன் தாயை போனில் அழைத்தாள்.

வேலையாட்களுக்கு வெளிவேலை தந்து அனுப்பி விட்டு 'பேசி'யில் எண்களைத் தட்டியவளது விரல்கள் நடுங்கின.

நேரே விஷயத்திற்கும் வந்தாள்.

"எனக்கென்னவோ பயம்மா இருக்கும்மா... நா அங்க... நம்ப வீட்டுக்கு வரலாம்னு இருக்கேன்."

தாய் மகளை அடக்கினாள்.

"இதப் பாரு கமலு. உன்னை உன் ஆசைப்படியே தனிக் குடித்தனம் வச்சாச்சு. ஆக இப்ப உம்மாமியார் எகிறுறதிலும் நியாயமிருக்கு.

'இனியும் என்ன? எவ்வம்சத்துக்கு ஒரு வாரிசைப் பெத்துத் தா துப்பில்லைன்னா கமலத்தை ஒதுக்கி வச்சிருவேன், பிடுங்கித் தள்ளிருவேன்'னு குதிக்க

நாங்க. உந்தம்பிக்கு பெரிய இடத்திலேருந்து சம்பந்தம் வந்திருக்குது கமலு. திருப்பூர் எக்ஸ்போர்ட் பையனிருந்தாலும் இது அவங்களுக்கு ஒரே பொண்ணு. ஆசை ஆசையாய் செய்வாங்க போலிருக்குது. இந்த மாய் நீ வந்தால், பிரச்சனையாகும். ஒன்னைப் பத்தி ளர் பேச, புது சம்பந்தம் பிரண்டு விலகிடும் புரிஞ்சிக்கோ."

"ஆனா... எனக்கு ஒரு புது கலக்கம்மா..."

"இத பாரு. மாப்பிள்ளை கை ஓங்குற ஆளுங்கள சத்தத்தைக் கூட உயர்த்த மாட்டாரே. பிறகென்ன உனக்கு? அவரை அனுசரிச்சு ஒரு பிள்ளையைப் பெத்துக்கப் பாரு."

தன் மகளுக்குத் தந்தையைப் போல பல மடங்கு பணம், பொருள், சீராய் தங்கள் வீட்டிற்கு வருவதில் தடை வந்துவிடக் கூடாதென்ற ஆற்றாமை கமலத்தைப் பெற்றவளுக்கு. தவிர மகளும் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று விட்டால் தன் மகிழ்வு பூரணமாகி விடுமே... ஆக மகளுக்கு நல்ல புத்தி சொன்னாள்.

"தம்பிக்குப் பொண்ணு பார்க்கற சமயத்துல நான் அங்கேயிருக்க வேண்டாமாம்மா? நாத்தனாராய் நான் பூ வைக்கணுமில்ல?"

அது ஏறக்குறைய கெஞ்சல்தான். ஆனால் பெற்றவளும் கெஞ்சினாள்.

"நீ இங்க வந்தால் சம்பந்தியம்மாளையும் அதாவது உம் மாமியாரையும் அழைக்கணுமில்ல? அவங்க இப்ப இருக்கிற இருப்பில எரிச்சலாய் ஏதேனும் பேசிட்டா இந்த இடம் தகையாதே - கொஞ்சம் பொறுடிம்மா."

தொடர்ந்து தாய் வீட்டில் மகனுக்கான பெண்ணைப் பார்க்க, விசாரிக்க என்று அலைந்ததில் கமலத்திற்கு அவர்களைப் பிடித்து வைத்துப் பேச முடியவில்லை.

குழம்பி மறுகியவள், டாக்டர். பரஞ்சோதி வீட்டிற்குப் போய் பேசியதில் தனது ஏன் அண்டை வீட்டிலும் கூட இருப்பவளுக்கு மலர்களின் பெயர்களே என்பது தெரிய, பீதியில் நெஞ்சடைத்தது.

'பசியெடுத்த பின் கையை வாய்க்குள் வைக்கணும்; பசியடங்குவதற்குள் கையை வாயை விட்டு எடுத்தாணும். இப்படியிருப்பவனை நோய் அண்டாது.'' என்பார் கமலத்தின் பாட்டி.

ஆனால் கமலம் போறுனைப் பிரியை.

வயிறு கிள்ளாவிட்டாலும் சமையலறையில் வறுத்துப் பொரிக்கும் வாசனை கிளம்பி விட்டால் சாப்பிட உட்கார்ந்து விடுவாள்!

'கீரை மசியலுக்கு வெங்காய வடகமும் காரக் கத்தரிக்காயும் படு தோது' என்ற அறிவிப்புடன் கரண்டி கரண்டியாய் சாதம் போட்டுக் கொள்பவள்.

வாய் கட்டு இல்லாததால் அவளது உடம்பும் கட்டு மீறியிருந்தது.

ஆனால் இந்த நான்கைந்து நாட்களாய் சாப்பாட்டில் ஆர்வமில்லை.

இங்குள்ள யாரால் தனக்கு ஆபத்து?

அந்த நிஷாகந்தியைக் கூட பதில் விருந்து என்று தன் வீடேற்றக் கூடாது.

செவ்வி, மல்லி, மஞ்சரி, மரு அத்தனை பேரையும் வேலையை விட்டு நிறுத்தி விடலாமா?

ஆனால் இத்தனை நல்ல வேலையாட்கள் [illegible] அமைவார்களா? இவர்களில் யார் [illegible] தெரிகிறார்கள்?

மரு எனும் தோட்டக்காரர் தன்னை [illegible] தில்லை.

ஆக பைத்தியம் போலத் தோன்றிய அந்த [illegible] கரியை நம்பி இத்தனைக் குழம்ப வேண்டாம்.

'புத்திசாலித்தனத்தின் முதல் குழந்தை எச்சரிக்கை' என்று விகாஸ் அவ்வப்போது சொல்வான் - 'எச்சரிக்கையாய் இருந்தால் வாழ்க்கையில் வியாபாரத்தில் [illegible] இழப்பு, ஏமாற்றங்களைத் தவிர்த்துடலாம்' என்றும்.

வந்த எச்சரிக்கையை இவள் அலட்சியம் பண்ணினால் இழக்க வேண்டியது உயிரை அல்லவா?

இதுவரை ஒரு தெனாவெட்டுடன் பிறரை ஆட்டியவள் உள்ளூர தடுமாறி, நடுங்கினாள்.

தன்னை விதி இங்கே சிறை வைத்து விட்டதாய் தோன்றியது.

பிறந்த வீட்டில் அடுத்த கல்யாணத்திற்கான பரபரப்பு, புகுந்த வீட்டில் 'உடனே பிள்ளையைப் பெற்றுத் தா' என்ற நெருக்கல்...

''என்னம்மா மல்லிக்கு வந்த சீக்கு உங்களுக்கும் தொத்திருச்சு போலியே... வரட்டும் வரட்டும்.''

தட்டிலிட்ட உணவை அளைந்தபடி வெறித்தவளைப் பார்த்த சமையல்கார செவ்வி விரிய சிரித்தாள்.

''என்ன சிக்கு?''

''சிக்குலீங்க சீக்கு... ஆங்... வியாதிம்பீங்கல்ல... அது.''

''மல்லிக்கு என்ன?''

ஆறிவிட்ட உணவைக் களிப்புடன் பார்த்தபடி கேட்டாள்.

''அவளுக்கு மசக்கைம்மா... கிறங்கி கிடக்கா. இனி அவளால முன்னையப் போல ஓடியாட முடியாது. வேற ஆளுதான் தேடணும்ங்க.''

''ஓ..?'' கமலம் சிரிக்க முயன்றாள்.

ஆனால் கண்களுக்குள் நீர் முட்டியது.

''உங்களுக்கும் நாளு தள்ளி போயிருக்கோ?''

''ம்ப்ச்...'' எச்சில் கையை உதறி விட்டு கமலம் எழுந்தாள்.

''மனசு தளராதீங்கம்மா... தப்பா நினைக்க வேணாம். உங்க ஜாதகத்துல, கிரகத்துல என்ன தோஷம்... அதுக்கென்ன பரிகாரம்னு பார்த்தால் எல்லாஞ் சரியாயிரும்னு படுதும்மா.''

''இங்க அதுக்கான ஆள் இருக்காங்களா?''

''பட்டணத்துல இருக்காப்போல வராதேம்மா...'' என்ற செவ்வி சாப்பாட்டு மேஜையைச் சுத்தம் செய்யலானாள்.

ஆனால் கமலத்திற்கு அந்த மைவழியும் கண்களும் ஜடா முடியுமான பெண்ணிடம் தனக்கான விடைகள் சில கிடைக்கும் என்று தோன்றியது.

அதுவரை தன் அறையிலிருந்து பால்கனிக்கு போகும் கதவை நெருங்காதிருந்தவள், அதைத் திறந்து வெளியே போய் நின்றாள்.

கறுத்த மேகங்கள் காற்றைக் குளிர்வாக்கியிருந்தன. காற்றின் வேகம் கூடியிருந்தது.

சால்வையைத் தோளைச் சுற்றி இறுக்கியபடி கமலம் அசராமல் அங்கேயே நின்றாள்.

அவள் மனம் அந்த விசித்திர உருவத்தை வருந்தி அழைத்தது. மையற்ற விழிகள் எதிர்பார்ப்புடன் மட்டு புதர்களுடன் விரிந்து கிடந்த மலைப்பிரதேசத்தைத் துழாவின.

மாலை நாலரைக்கு வந்த காபியைக்கூட கையில் எடுக்காமல் காத்து நின்றாள் கமலம்.

சூரியன் மறைய, அவளது நம்பிக்கையும் மங்கியது. உடம்போடு உள்ளமும் சேர்ந்து சோர்ந்தது.

இருளோடு மழையும் சேர்ந்து மிரட்டும் இந்த நேரம் இனி யாரும் வரப் போவதில்லை என்றவள் முடிவு செய்த நிமிஷம், மரங்கள் நின்ற வலப்புறமாய் அசைவு தெரிந்தது.

பால்கனி சுவரை உரசி நின்று, கையாட்டினாள்.

பருத்த அந்த உருவமும் நெருங்கி வந்தது.

சுருக்கங்களையும் மீறி கறுத்த அதன் விழிகள் மாடியில் நின்ற கமலத்தை உறுத்து ஊடுருவின.

குரல் நடுங்க கமலம் கேட்டாள் -

"எனக்குக் குழந்தை வேணும்... எப்போப் பிறக்கும்?"

உருவத்தின் உடை இம்முறை மேலும் விநோதமாகி இருந்தது. கூந்தப்பனை, ஈச்சமாரு இலைகளால் பின்னப்பட்ட கீழாடை ஒரு கூடாரம் போல அசைந்தது.

கண்களை இவளை விட்டு எடுக்காமல் பேசினாள் அந்த மாயக்காரி "விதையப் போட்டா ரெண்டாம் மாசமே பூக்குற ஜாதியில்ல நீ. ரோசாப் பதியன் லேசுல பூத்திருமா? உரமும் மண்ணும் காலமும் சேந்து வரணும்... பொண்ணுக்கு அன்புதான் உரம்... அதில்லாம எப்படி பூப்பே?"

பருத்த உதடுகளின் பதிலில் கமலத்தின் கண்கள் கரகரவெனச் சொரிந்தன.

"உனக்குத் தெரியுது... ஆனா..."

"யாருட்டம்மா பேசறீங்க?" என்றபடி பால்கனிக்கு வந்த மஞ்சரி கீழே நின்ற விநோத உருவத்தைக் கண்டு திகைத்து நின்றாள்.

6

தோட்டத்தைச் சுற்றிலும் பட்டுப் பூச்சிகள் ஒவ்வொரு பூவாய் சிநேகமாய் தொட்டு விசாரித்தபடி பறந்து கொண்டிருந்தன.

மஞ்சரியின் கண்களும் அத்தனையையும் தொட்டுச் சுழன்றாலும் அவளது மனம் ஒரே நினைப்பில் சிக்கிக் கிடந்தது.

பூவனத்தின் வீட்டில் கிடைத்தது அவளுக்குப் புது அனுபவம்தான். விவரம் புரிந்த வயதிலிருந்து அவள் வளர்ந்தது அநாதை விடுதியில்தான். அன்பு இல்லத்

சிந்துப் போவதற்கு முன்பு அவள் வாழ்ந்த இ... தகரக் கூரை வீட்டை... அதனுள்ளே சதா இ... சண்டை... சச்சரவுகளை, உதை, ஏலங்களை ... நினைக்கவும் விரும்பவில்லை.

நெகிழவோ மகிழவோ விடாத சம்பவங்கள் ... எல்லாம். ஆக இப்போது உயிரோடு இல்லாத பெற்... களைப் பற்றிய ஞாபகங்கள் எல்லாம் சருகாகி ... பட்டிருந்தன.

வேலை வாய்த்தப் பிறகு ஒரு பெண்கள் விடுதிக்கு அடைபட்ட மஞ்சரிக்கு வசதியும் செழிப்புமான இந்த வீடு புதிய களம்.

அன்பு இல்லத்தில் முன்பு வார்டனாயிருந்த ஒரு ஆங்கிலேயப் பெண்மணியிடமிருந்து மஞ்சரி பலவற்றைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தாள். சமையல், சுத்தத்திலிருந்து விடுதி நிர்வாகம் வரை.

அவற்றைப் பயன்படுத்த இங்கேதான் வாய்த்தது. கைக்குக் கிடைத்தவற்றை எல்லாம் பழகிக் கொண்ட தற்கும் அந்த வார்டனம்மாதான் காரணம்.

''வாழ்க்கை நமக்கு ஹாப்ஸன்ஸ் சாய்ஸ் (Hobson's Choice) தரும் மஞ்சரி. ஆக நாம் எதற்கும் தயாராய் இருக்க வேணும்'' என்பார் அந்தப் பெண்மணி.

சற்று வயதும் விவரமும் கூடிய போது, மஞ்சரி, பழுப்பேறிய பருத்தி புடவையிலிருந்த அந்த வெளி நாட்டுப் பெண்மணியிடம் கேட்டாள். 'ஹாப்ஸன்ஸ் தேர்வுன்னா என்னம்மா?'

அடக்கிய முறுவலால் வார்டனம்மாவின் மெல்லிய ரோஜா நிற உதடுகள் நடுங்கியதும் கூட இப்போதும் நினைவிலுண்டு.

''ஆட்... கேள்விகள் கேட்கணும். அப்பதானே தெளிவு வரும்'' என்றவர் விளக்கமும் தந்தார்.

''ஹாப்ஸன் ஒரு குதிரை வியாபாரி. அந்த சாதுர்ய வியாபாரி குதிரைகளை வரிசையாய் நிற்க வைப்பார். கடைசியாய் நிற்கும் குதிரையின் பக்கத்தில் ஒரு வாசலிருக்கும். குதிரை வாங்க வருபவருக்கு ரெண்டு சாய்ஸ் - வரிசையின் கடைசி குதிரை அல்லது வாசலின் அருகே நிற்கும் முதல் குதிரை... புரிகிறதா?'' அம்மை யாரின் நீல கண்கள் குறும்பாய் மின்னும்.

''ம்ம்... அதாவது ரெண்டும் ஒண்ணுதான்...''

''ஆக நோ - சாய்ஸ்! வாழ்க்கையின் பல சந்தர்ப் பங்களை நாம் தேர்ந்தெடுக்க முடியறதில்லை சைல்ட். இருப்பதைக் கொண்டு சமாளிக்கணும். ஆக முடிந்த வரைத் தன்னைத் தகுதி படுத்திக் கொள்ளும் சாமர்த் தியசாலி வாழ்க்கையில் ஜெயிச்சிடுவான்.''

''அதாவது விதின்னு ஒன்றுண்டு. ஆனால் அதை மதியால் வென்றுடலாம்றீங்க - அப்படித்தானேம்மா?'' துடியாய் கேட்ட இளையவளின் தோளை வாஞ்சையுடன் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு நகருவார் வார்டனம்மா.

''சுமக்கத் தெரிந்து கொண்டால்

சுமைகள் சுலபம்தான்

சாதிக்கப் பழகி விட்டால்

தடைகளும் சவால்தான்' - என்ற வார்த்தைகளையும் தன் டைரியில் எழுதி, மனதுள் பத்திரப்படுத்திக் கொண்ட மஞ்சரி, பூவனத்தின் அந்த மாளிகையில் மிகக் கவனமாய், சாதுர்யமாகவே நடந்து கொண்டாள்.

விதி தன்னை ஒரு வளப்பமான இடத்திற்கு கொண்டு வந்து சேர்த்திருப்பது அவளுக்குப் புரிந்தது. மெடிக்கல் ஷாப்பில் இவளைப் பார்த்துப் பழகிய டாக்டர். பரஞ்சோதி மூலம் கிட்டிய வாய்ப்பு இது.

இவள் வேலை பார்த்த மெடிக்கல் ஷாப் டவுன் பக்கமாய் மாறப் போவதாய் பேசிக் கொண்டார்கள். 'டாஸ்மாக்'கிற்கு அடுத்த கடை என்று கிண்டலாகவும். நாளெல்லாம் அங்கு நின்று விட்டு, பத்திரமாய் தான் விடுதி திரும்பக் கூடுமோ என்றிவள் தயங்கிய வேளைதான் டாக்டர். பரஞ்சோதி நேரே 'அன்பு விடுதி' வார்டன் ஐயாவிடம் இந்த வேலை வாய்ப்பைப் பற்றி பேசியது.

தடை ஒன்று வந்தால் அதிலேயே முட்டி நின்று விடாமல் வேறு பக்கமாய் நகர்ந்து முன்னேற வேண்டுமென்பது இவளுக்குத் தெரியும் - எறும்புகளிடமிருந்து கற்ற பாடம்!

தங்க மிக வசதியான அறை, சதா வெந்நீர் வரும் குளியலறை, மிகச் சுவையான உணவு, இலகுவான சுவாரஸ்யமுமான வேலை என்றிருந்தாலும் எஜமானியின் மனவிசித்திரம் மஞ்சரிக்கு உடனே புரிந்து விட்டது.

கமலத்தின் கருத்த முகத்தை, சந்தேகப் பார்வையைப் புரிந்து கொண்டு அதற்கேற்றது போல் வளைந்து கொடுத்தாள்.

பார்ப்பவரின் பார்வையைப் பறிப்பது போலிருப்பது தன் குற்றமல்ல. அது அப்படித்தான் என்றான பிறகு அந்த அழகு தனக்குச் சுமையாகாதபடிக்கு கவனமாயிருந்தாள் மஞ்சரி.

ஆனால் குடியும் கொடூரமும் சந்தேகக் கோணல் பார்வையுமாயிருந்த தன் தகப்பனை மிக இளம் வயதில் கண்டு மருண்டவளுக்கு, தன் எஜமானனாய் ஒரு கச்சிதமும் கம்பீரமுமான ஆணைக் கண்டு பெரிய பிரமிப்புதான்.

அப்படிப்பட்டவரோடு அழகாய் வாழ தன் எஜமானிக்குத் தெரிகிறதோ இல்லையோ... தான் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகக் கூடாதென மஞ்சரிக்கு நிச்சயமாகி விட்டது. ஆக சதா தன் பேச்சு, செயல்களில் கவனமாய் நின்ற அவளைக் கூட தோட்டத்தில் நின்ற அந்த அசாதாரண உருவம் உலுக்கி விட்டது... புழங்கும் பெட்டியைத் திறந்தும் உள்ளே பாம்பு நெளிவதைக் கண்டதைப் போல வெலவெலத்து விட்டாள்!

தோட்டத்தில் நின்றது ஒரு மலைஜாதிப் பெண் - ஆனால் இத்தனை அசாதாரணமாய் யாரும் உடுத்தி மஞ்சரி பார்த்ததில்லை. மையில் புரட்டி எடுத்தது போன்ற அந்த விசித்திரப் பெண்ணின் கண்கள் தன்னில் கூர்மையாய் பதிய, மஞ்சரி அவசரமாய் கமலத்தின் கை பற்றி இழுத்தாள்.

''இங்க... வெளியே நிற்க வேண்டாம்மா - உள்ள வாங்க.''

''பொறு மஞ்சரி. நேத்துதான் இந்த அம்மாளைப் பார்த்தேன். என் பேர் என்னாங்கறதைச் சரியாய் சொல்லிட்டா.''

''பூவனத்தின் பெரிய வீட்டிற்கு வந்திருக்கற உங்க பேரு எந் தெரியாம? எல்லாருக்கும் தெரியும்... இதை எல்லாம் நம்பி பேச்சு தராதீங்கம்மா...''

"அவ கண்ணைப் பாரேன்.."

கமலத்தைப் போலவே மஞ்சரிக்கும் சற்று வியர்த்து விட்டிருந்தது. மூச்சு சற்று வேகமாய் இறைத்தது.

"பயம்மாயிருக்கும்மா..."

"குறி சொல்றவ... குறிப்பாத்தான் சொல்றா.."

"அதெல்லாம் உங்களுக்கு எம்மா?"

இந்த இரண்டு பெண்களின் பேச்சு அல்லியை... கேட்டது போல கீழே நின்றவள் பெருங்குரலில் இடை... பேசினாள்.

"சாக்ரதையா இருப்பாவில்லை? பரிகாரம் சொல்லட்டா?"

"சொல்லு..." கமலத்தின் குரல் கலங்கி கனிந்திருந்தது.

"ஒரு மண் பானையில தண்ணி ரொப்பி அதுல பூவை மிதக்க விடோனும். அதையும் கவனமா, கருத்தா செய்யோனும் கண்ட பூவை, கை பறிச்ச பூவையெல்லாம் அதுல மிதக்க விட்றக் கூடாது..."

எச்சரித்த குரல் மேலும் உயர்ந்து ராகமிழுத்தது.

"செம்பருத்தி சேர்க்காதே
செங்குருதி சீறி வரும்
தாழம்பூவும் தேடாதே - மனசு
தவியா தவிச்சுப் போவும்
மல்லியப் பூவ மாதே மாதரசி
நீயதை முகரவும் வேணாம்
மல்லிகயோடு மரணம் வரும்!"

...யிலே கனைத்த கண்கள் செருக, கழுத்து நரம்புகள் புடைக்க அந்த உருவம் பாடினதில், சுற்றுப்புறம் முழுக்க உறைந்து விட்டாற் போலிருந்தது!

கேட்ட பெண்களுக்கு காதின் வழியே ஒரு வெப்பம் பரந்து அவர்களது நெஞ்சை வேக விட்டது.

அது தாளாமல் சரிந்த கமலத்தைத் தாங்கி, அறைக்குள்ளே கூட்டி வந்து படுக்க வைத்தாள் மஞ்சரி.

நாடித் துடிப்பைக் கணித்தவள் உடனே டாக்டர். பரஞ்சோதியைத் தொடர்பு கொண்டாள்.

"பல்ஸ் ராப்பிட் ஆகியிருக்குது டாக்டர். பி.பி.யும் ஹை" - என்றவள் கமலத்தின் அதிர்ச்சிக்கான காரணத்தையும் கோடி காட்டினாள்.

வேண்டிய மாத்திரைகளை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு, இவர்களின் வீட்டிற்கு டாக்டர் வந்தபோது, கமலம் சூடான பானம் பருகியபடி கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்தாலும், அவளது முகம் கறுத்துக் கிடந்தது. மையிடாது வெளிறிய அவள் கண்கள் முழுக்க பீதி.

மாத்திரைகளை விழுங்கச் செய்து, பொதுவாய் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கிளம்பினார் டாக்டர். தொடர்ந்து தர வேண்டிய மாத்திரைகளை விவரங்களோடு மஞ்சரியிடம் தந்திருந்தார்.

"புதுசாய் தந்திருக்கும் மருந்து ஆன்ட்டி - டிப்ரஸன்ட் இல்லையா டாக்டர்?"

மருந்து கடையில் வேலை செய்ததால் அவளுக்குப் பரிச்சயமான பெயரது - மருத்துவரின் சீட்டு இல்லாமல் தரப்படக் கூடாத மருந்து.

"ம்ம்.. ஏற்கெனவே மிஸஸ். விகாஸ் கொஞ்சம்
பிய மனநிலையில் இருந்தாங்க. ஒரு பயங்கரப்
பனை குறி சொல்றாப்பல பயங்காட்டினதால
குழப்பம்..."

"ம்ம்.. செங்குருதி, மரணம் வரும்னு சொன்

"டென்ஷன் அதிகமாயிருச்சு. மெல்லிய
ரொம்ப இழுத்துப் பிடிச்சால் அறுந்திடும். ஆக
களை இலகுவாய் வைக்கத்தான் இந்த மருந்து".
டாக்டர் சுருங்கிய தன் நெற்றியை நீவியபடி கேட்

"யாரந்த புது பொம்பளை?"

"ரொம்ப விசித்திரமான உருவந்தான் டாக்டர். நா
'சட்'டுனு அவளைக் கண்டதும் அரண்டுட்டேன்."

"என்ன சொன்னா?"

மஞ்சரி சற்று யோசித்து, தன் நினைவிலிருந்து அந்த
வரிகளை உருவித் தர, டாக்டரிடமிருந்து ஒரு பெரு
மூச்சு.

"மிரட்டலான பாட்டுதான். இது அவளாய் இட்டுக்
கட்டினதா, வேறு யாருடையதோ தெரியலை. இதற்குப்
பயப்படறது ஸில்லி. ஆனா தெளிவும் ஸ்திரமுமில்
லாத கமலத்தை அது நசுக்கியிருக்கும்... பாவம்
விகாஸ்..."

விகாஸனை அந்த அழுகை பயப்படுத்தியது... இது வரை கமலம் ஆர்ப்பாட்டம் செய்திருக்கிறாள் புருஷனை அதட்டி மிரட்டியிருக்கிறாள். தன் வழிக்கு அவனை வளைக்க கண்ணீர் வடித்திருக்கிறாள். ஆனால் இப்படி ஊளையும், குழறலான வார்த்தைகளுமாய் அவள் புலம்பியது அவனைக் கலவரப்படுத்தியது.

"சாப்பிடறியா கமல்?"

"இந்த வீடு என்னைச் சாப்பிட்டிடும் போலியே..." முனங்கியபடி முன்னும் பின்னுமாய் கமலம் ஆடியதை, மேலும் குழப்பத்துடன் பார்த்தான்.

"சந்தோஷமாத்தானே இருந்தே... நாம ரெண்டு பேரும் தனியா வந்தாச்சு... திடீர்னு என்ன?"

"உட்காருங்க" என்று கட்டிலைத் தட்டியவள் விகாஸன் அருகே அமர்ந்ததும் அவன் சட்டையைத் தன் இரு கைகளாலும் இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

"எப்படிச் சொல்வேன்... அதைப் பற்றி யோசிக்கக் கூட எனக்குப் பயம்மாயிருக்கே..."

"சரி - என்ன சாப்பிடற?" என்றவன் அவள் கைகளைத் தளர்த்த முயன்றான்.

"நீங்க எங்கூடவே இருக்கணும்."

"சரி" என்றவன் அவளது கலைந்த கூந்தலைக் கோதி விட்டான். சில நிமிடங்களில் கமலத்தின் விசும்பலும் முனங்கலும் நின்றன.

கட்டிட பொருட்களுக்காய் அவன் டவுன் வரை சென்று திரும்பியதுமே காத்திருந்த தோட்டக்காரர் -

"டாக்டரு வந்து போனாருய்யா. அம்மா எதையோக் கண்டு அரண்டுட்டாங்க போல..."

என்று கவலையாய் தகவல் தர, நேரே கமலத்திடம் ஓடினான் விகாஸன். ஆனால் அங்கு அவனுக்கு விளக்கங்கள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை.

கமலத்திற்கு ரொட்டியும் பாலும் தந்து, அவள் மருந்தின் தயவில் கண்ணயரும் வரை உடனிருந்தவன் குழப்பமும் கலக்கமுமாய் படியிறங்கினான்.

மேஜையில் அவனுக்கான இரவு உணவு [illegible]
இருந்தது. அவன் உட்கார்ந்ததும் திறந்து [illegible]
வந்து நின்ற மஞ்சரி உணவைப் பரிமாறியபடி [illegible]
நடந்ததை மெல்லிய குரலில் தெளிவாய் [illegible]

கேட்காமலேயே அவள் வந்து பொறுப்பாய் [illegible]
விவரம் அவனுக்குச் சற்று ஆறுதலாயிருந்தது [illegible]
பார்வையில் படாமலிருக்கத் தானே ஒதுங்கிய [illegible]
பெண் என்ற அவளது காட்டம் குறைந்திருந்தது. [illegible]

வேலையின் அலைச்சலில் அன்று காலை [illegible]
சரியாய் சாப்பிடவில்லை - தற்சமயம் சாப்பிடும் [illegible]
நிலை இல்லை என்றாலும் பேசுபவளின் முகம் [illegible]
விஷயத்தைக் கேட்டு அறிய வசதி என்பதால் [illegible]
உண்டான்.

"தாம்பாளம் போல வாயகன்ட மண் சட்டி [illegible]
கொடைக்கானல் லேக் பக்கம் ஞாயிறன்று கிடைக்கு[illegible]
ஸார். நம்ப மேஸ்திரியிடம் சொன்னால், வாங்கிட்[illegible]
வருவார் - அதில் நீர் நிரப்பி, இங்கே கிடைக்கும் [illegible]
பூக்களை மிதக்க விட்டால்..."

"அநாவசிய வேலை" நறுக்கினாற் போல சொன்[illegible]
னான்.

"அம்மாவின் அறையில அது இருந்தால் தான் பார்[illegible]
க்கப்பா இருப்பது போல தோணும் அவங்களுக்கு. அவங்[illegible]
பதட்டப் படுவது போல யாரும் நடந்துக்கக் கூடாதுங்[illegible]
கறதுதான் டாக்டரின் அபிப்ராயம்."

ஏற்கெனவே அவன் டாக்டரிடம் பேசி அறிந்ததும்
அதுவே என்பதால் விகாளனால் மறுக்க முடியவில்லை.

"சரி... சொல்லி விடறேன்... ஆனா..."

"சொல்லுங்க ஸார்."

ஆகவும் இனிமையாய் இருந்தது மஞ்சரியின் குரல்.
அவள் அழகிற்கு சற்று குரல்தான் என்றவனுக்குத் தோன்
றியது.

"மல்லிகைப் பூ இங்கே வாசமில் பார்த்துக்கணும்,
சாமிப் படங்களுக்குப் போடணும் கூட வாங்கிட
வேண்டாம்."

"நிச்சயமாய்..." சிறு அழுத்தத்துடன் வந்த பதில்
அவனுக்கு பெரும் ஆறுதலாய் இருந்தது.

7

அகன்ட வாயுள்ள அந்த அலங்கார மண் சட்டியை
இரு கைகளிலும் ஏந்தி அழகு பார்த்தாள் மஞ்சரி.

"என்னம்மா இப்படித்தானே கேட்டீங்க?" வினவிய
மேஸ்திரியிடம் தலையசைப்போடு புன்னகைத்தாள்.

"இதுவேத்தான் உங்களுக்கு சாப்பாடு பிடிச்சிருக்கா.
போதுமாயிருக்கா?" கரிசனையுடன் கேட்டவளை சற்று
வயதான அந்த மேஸ்திரியும் பார்த்து முழுக்க சிரித்
தார்.

"ரொம்ப திருப்திம்மா. குடு ஆறாம கலந்த சாதம்,
கூட்டு, வறுவல்னு இங்க வீட்டிலேயே சமைச்சு
கைட்டுல வேலை செய்ற இருவது பேருக்கும் தினசரி
வந்திடுறது பெரிய நிம்மதியில்லியா? பக்கத்து டீக்
கடையில முன் பணமாக் கொள்ளைக் காசு தந்து ஆக்கிப்

போட முதலில் கேட்டிருந்தேன். ஆனா அந்த [illegible] சமையல் வாயில வைக்க விளங்காது. இப்ப [illegible] லாரும் நிம்மதியா சாப்பிட்டுட்டு வேலையச் செய் [illegible] கல்ல?''

''நல்லது. நீங்க கொண்டு வந்து விட்ட நாய்க்குட் [illegible] குட்டிகைதான்... மரத்திலேருந்து ரெண்டு இலை வி [illegible] தாக் கூட தவ்விக் குரைக்குது.''

''அது வேணுந்தானம்மா? வீட்டுத் தோட்டத்தை சுத்தி ஒரு வேலி அடைக்கச் சொன்னீக - வேலிய தாண்டி யாரும் வராம இருக்கதுக்கு ஒரு சரியா [illegible] காவலும் வேணுமில்ல?''

''மதியம் உங்களுக்குச் சாப்பாடு எடுத்துப் போக சாரன்னு ஒரு பையனை ஏற்பாடு செய்திருக்கீங்க போல?''

சுற்றிலும் நடப்பவற்றில் கவனமும் கரிசனையு மாயிருந்த இந்த சின்னப் பெண்ணை மேஸ்திரிக்குப் பிடித்திருந்தது. தவிர வாய்க்கும் வயிறுக்கும் வஞ்சனை யின்றி இடும் அன்னப்பூணி வேறு.

''ஒரு பழைய மொப்பட்டைப் பயலுக்கு ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன். தூக்கு சட்டி, கேரியர், தண்ணி கேனை அதுல ஏத்திக் கொண்டாந்துருவான்.''

''வசதிதான்... அப்படியே அவனை ஏதேனும் ரெண்டு மூணு தினுசு பூக்களை வாரத்துக்கு ரெண்டு தரம் கொண்டு வந்துத் தரச் சொல்றீங்களா? இதுல மிதக்க விடணும்'' என்றபடி தான் சுமந்த மண் சட்டியை தன் வளைகரத்தால் தட்ட, அதுவும் 'ணங்ணங்' என்று சிணுங்கியது.

''இப்போ மல்லி வேலைக்கு வர்றதில்லை. ஆக எங்களுக்கு வேலை சரியாயிருக்குது.''

''என்னாச்சு... அது நல்ல பொண்ணாச்சேம்மா?''

''அதில ஒரு பிரச்சனையுமில்ல... புதுசாக் கல்யாண மானவ - மசக்கைங்கறதால பாவம்... அவளுக்கு முடி யலை.''

''முன்னமே சொல்லியிருக்க வேணாமாம்மா?'' மேஸ்திரி பதறினார்.

''சாரன் தங்கச்சி செல்லாவை அனுப்பி வைக்கிறேன். குட்டிகையான பொண்ணு. வீடு கூட்ட, சமைச்ச பாத்திரங் கழுவ, ந்தா இப்படி பூ எடுத்தார தாராளம். எட்டுல பெயிலானதும் இனி ஸ்கூலுக்குப் போவ முடியாதுன்னு சுணங்கி வூட்டோட கிடக்குது. இப்ப சைட்டுக்கு வந்து, பேச்சு தந்தபடி எல்லாருக்கும் சாப்பாடு போட்டு பாத்தரத்தக் கழுவி வைக்கிறது அவதான?''

''நல்லதாப் போச்சு - டாக்டர் பரஞ்சோதிகிட்டேயும் ஆள் தேடச் சொல்லி வச்சிருந்தேன். இப்போ மல்லி இடத்துல ஒரு செல்லி கிடைச்சிருச்சுன்னு சொல்லிட றேன்... வரேன். அம்மாக்கு சாப்பாட்டு நேரம்...''

குரலைத் தணித்து மேஸ்திரி கேட்டார்.

''அம்மா மேலுக்கு சுகந்தானே? - பாக்கறதேயில்ல அவங்களை.''

''ஆமாமா.'' என்று மஞ்சரி சொன்னாலும், இவள் எடுத்துப் போகும் உணவில் கால் பங்கு கூட கமலம் சாப்பிடுவதில்லை.

''ரொம்பத் தளர்வா இருக்குது மஞ்சரி. கால், கை மூட்டெல்லாம் ஒரு தினுசா நோகுது'' என்ற கமலத்தின்

புகாரை, மஞ்சரி டாக்டரின் காதில் போட, [illegible]
மறுபடி யோசனையில் சுருங்கியது.

நெற்றியை நீவியவர் -

''ஒரு கம்ப்ளீட்... செக்கப் பண்ணிடணும். [illegible]
மூட்டுகளில் வலிங்கறது இந்த குளிரின் [illegible]
வாய் இருக்கலாம். அல்லது இதயம் சம்பந்தப்பட்ட [illegible]
கோளாறாயும் கூட'' என்றவர் கமலத்தை [illegible]
மருத்துவமனைக்குக் கூட்டிச் செல்வதற்குள் [illegible]
போனார்.

இ.ஸி.ஜி.யில் சில மாறுபாடுகள் இருப்பதாய் [illegible]
பரிசோதனையின் முடிவுகள் டாக்டரின் நெற்றியை [illegible]
மேலும் சுருக்கின.

''மதுரையில் ஒரு ஹார்ட் ஸ்பெஷலிஸ்ட்டை [illegible]
கன்ஸல்ட் பண்ணிடணும்'' என்றார்.

விகாஸன் விவரங்களை உடனே கமலத்தின்
வீட்டாருக்குத் தெரிவித்தான். தங்கள் மகளின் திரு-
மண பேச்சு வார்த்தைகளில் இன்னும் மும்முரமாயி-
ருந்த அவர்கள், அதிகம் அன்பொழுக விசாரித்தால்
மகள் இந்நேரம் இங்கு வந்து குழலைக் கெடுத்து
விடுவாளோ என்ற எச்சரிக்கையில் மேம்போக்காகவே
பேசினார்கள்.

குளிரால் விளைந்த சாதாரண கால் வலிதான் அது
என்று தங்கள் மாப்பிள்ளை விகாஸனை சமாதானப்
படுத்தினார்கள்.

மதுரை மருத்துவர் -

''யெஸ் - இதயத் துடிப்பில் வேரியேஷன் இருக்குது.
ஆனா பெரிய கோளாறு ஏதுமில்லை. ஷி ஸீம்ஸ் டு பி

டிப்ரெஸ்ட். மும்முரமாய் வேலை அல்லது ஒரு ஹாபி
யில் ஈடுபடணும்.''

என்றதும் கமலம் வெடித்தாள்.

''எனக்கு எழுந்து நின்னு நடக்கறதே சிரமங்கறேன் -
'காலார நட, கட்டட வேலைகளை மேற்பார்வை
செய்'ங்கறார் அந்த டாக்டர். யோசிச்சுதான் பேசறாரா?''

கமலத்தின் மேற்பார்வை என்ன, பொடி ஆலோ
சனையும் கூட இன்றி ரிஸார்ட்டின் வேலை மும்முரமாய்
நடந்தது.

ஆரம்ப பூஜைக்குக் கூட விகாஸன் தன் தாயை
அழைக்கவில்லை.

''இங்க குளிர் ஜாஸ்திம்மா. கமலத்தைக் கூட சதா
தொண்டைக் கட்டு, தலைவலின்னு படுத்துது'' - என்றான்.

''அவ இங்கயே குளிச்சா நாலைஞ்சு தரம் தும்முவா.
சைனஸ், இருந்திருக்குமோ? என்னைக் குளிர் என்ன
செய்யப் போகுது?''

''இந்த வீட்டுல வசதி போதாதும்மா. உங்க முட்டி
வலிக்கு மாடி ஏற முடியாது. கீழே வெஸ்டர்ன் டாய்லெட்
வசதி இல்லை. பக்கத்துல பெரிய ஹோட்டலும் கிடை
யாது...'' என்றிவன் பொய் சொல்ல, தாயார் -

''அதென்ன எம்பிள்ளை இருக்கற இடம் வந்து, நா
ஓட்டல்ல தங்கறது? வீட்டுலயே ஏதேனும் ரெடி பண்
ணிட்டு கூப்பிடுப்பா. அக்காமாருக்கும் பூவனம் பார்க்க
ஆசைதான்.'' என்றார்.

''அழகு இடந்தாம்மா... ஆனா சௌகர்யம் குறைவு.''

''அந்தக் குறையப் போக்கத்தானே நம்ப ரிஸார்ட்
வருது.'' என்றார் அன்னமணி பெருமிதமாய்.

அன்பைப் பொழியும் மனைவி, [illegible] அன்பைப் பெருக்கும் குழந்தைகள் என்ற [illegible] எல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு இயந்திரமாய் [illegible] விகாஸன்.

மஞ்சரி இல்லாமல் தன் வீடு இத்தனை [illegible] நடக்காது என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

வீட்டு நிர்வாகத்தில் அவள் காட்டிய நறுவிசு [illegible] பேச்சில், தோற்றத்தில், இருப்பதை அவனால் [illegible] காமல் இருக்க முடியவில்லை.

மாடியறையின் தனிமையில் அவளிடம் [illegible] பேசுவது எல்லாம் கண்ணீரால் கசந்த வார்த்தைகளாகத் தான்.

'எந்த குறிகாரி சொன்னா... நான் அபூர்வ [illegible] - வேலை புத்திர மாட்டேனாம், உசரமாய் அன்பு [illegible] புத்துக் குலுங்கிருவேன்னா, ஆனா எனக்கு அதுக்கு [illegible] கொடுத்து வைக்கலியே...''

''சே... கமல்... இதைவிட அன்பா எவன்... எனக்கு இருக்கத் தெரியலை. உனக்காக நான் என்ன செய்யலை... சொல்லு.''

தன் ஆயாசத்தை மறைத்து ஆறுதல் பேசுவான்.

''இங்க வந்து அடைச்சுப் போட்டிருக்கீங்க.''

கண்ணீர் வழிய குற்றம் சாட்டினாள்.

''உனக்காகத்தான் நாம ஒதுங்கி வந்ததே...''

''பொய்யி. அது நீங்க கால்ஃப் ஆடவும் பெருசா ஹோட்டல் கட்டவுந்தான்...''

''இதுக்குன்னு எவனும்...'' பற்களைக் கடித்தவன் ''நான் இங்கே வரத் தேவையில்லை. கமலம். சென்னையி லேயே நான் சந்தோஷமாய்த் தான் இருந்தேன்.''

''இங்கே எங்கூட இருக்கறதுதான் சோகமா, சலிப்பா இருக்குதுல்ல?''

''ப்ளீஸ் கமல் - என்னை நிம்மதியாய் இருக்க விடு'' - கெஞ்சினான்.

''அதுக்குத்தான எனக்கு போதை மாத்திரை தந்து திறக்கியே வச்சிருக்கீங்க...''

''நான்சொல்ல. டாக்டர் உனக்கு மன அமைதி வேணுங்கறார். நீ தெளிவாய் வீட்டு வேலைகளைப் பார்த்தபடி சுறுசுறுப்பா இருந்தால் எதுக்கு மருந்தும் மாத்திரையும்?''

''எவ்வித்தி. எந்தலையில இங்கே இப்படிக் கிடக்கனு எழுதி விட்டாச்சே...'' கமலம் விம்மி விசும்பினாள்.

கிரகங்கள் மனிதர்களின் வாழ்வை நிர்ணயிக்குமா என்பதில் அவனுக்கு வெகு சந்தேகம்.

இந்த விவாதத்தின் போது பெரியவர் ஒருவர் சொன்ன கருத்து இவனுக்கு ஒத்துப் போனது.

''மனசில உறுதி இருக்கறவனின் வாழ்வு அவன் கையில தான். ஆரூடம், ஜோசியங்கறது வானிலை அறிக்கை போல. எப்போதும் கணிப்பு கச்சிதமாய் இருந் துடறதில்லை. மழை பெய்யும்னு அவன் அறிவிக்கலாம் - ஆனா அதில் நீ நனைவாய்னு அவன் சொல்லலாமா - சொல்லக் கூடுமா?

அது எங் கையில்' என்று அவர் அழுந்தச் சொன்னது நிஜந்தான் என்று மனதில் சிலாகித்திருந்தான் விகாஸன்.

ஆனால் இப்போது தன் வாழ்விற்கான விடைகளை ஓரளவு சரியாய் எழுதி சமாளித்து விட்டதாய் இவன் நினைத்த நேரம் கேள்விகளே அல்லவா மாறி விட்டன!

பூவனம் தன் நாட்களை மலர்களால் நிரப்பி விட்டது என்றிவன் மகிழ்ந்த நேரம், மனைவி -

'இனி என்னால் இங்கேயிருக்க முடியாது - இந்த வீடு என்னைக் கொன்னுரும். இதுதான் என் சமாதி' என்றல்லவா பிதற்றுகிறாள்?

''கண்டபடி பேசாதே கமல். வார்த்தைகள் விதை போல அதைச் சரியானபடி பயன்படுத்தினா அது வளர்ந்து உன்னை வளமாக்கும் - உளறி அதைச் சிதறடிச்சுக்காதே'' என்றிவன் பலமுறை எச்சரித்தது அவளுக்குள் விதையாகவில்லை - ஆக விளையவுமில்லை!

சீக்கிரமே இந்த வீட்டை விட்டு நாம போயாகணும்'' - வீம்பாய் நின்றாள்.

தெருவுக்கு முப்பது, நாற்பது வீடுள்ள சென்னையில்ல இது. பக்கத்தில் வேறு வீடில்லைங்கறது உனக்குத் தெரியுதே.''

''அதுதானே இப்ப நெருடுது. அத்துவான காட்டில் இது இப்படி ஒண்டியா நிக்கறதே என்னை விழுங்கத்தான் - இப்பப் புரியுது.''

''நம்ப கட்டிடம் எழும்பினதும் நமக்கு அங்கே ஓரிரு அறைகளைத் தயார் பண்ணிட்டுப் போயிடலாம், கமல்.''

''அப்போ... சமையல் வேலையாட்கள் எல்லாம்...?''

''அதெல்லாம் இங்கயே இருக்கட்டும். நீயும் நானும் அங்கே சரியா?'' அவன் இவளது தலை கோதியபடி சொல்ல, அந்நேரத்திற்கு கமலம் அமைதியானாள்.

சில நாட்கள் சலனமற்று நகர்ந்தன.

காலையிலேயே விகாஸன் எழுந்து வேலைக்குப் போயிருக்க, மெள்ளவே எழுந்து குளியலறைக்குப் போன கமலத்தின் பாதம் சறுக்கியது...

தடுமாறியவளின் கைகள் அருகிருந்த வாஷ் பேஸினைப் பற்றுவதற்குள் வலது பாதம் சற்று தூக்கி நின்ற பளிங்குக் கல் முனையில் இடித்தது...

சமாளித்து நின்று முகம் கழுவி, வாய் கொப்பளிப்பதற்குள் காலின் பெருவிரல் கடுத்தது. முகம் துடைத்தபடி குனிந்து பார்த்தபோது, ரத்தம் பெருகி தரையின் நீரோடு கலந்திருந்தது.

குனிந்து அதைத் துடைக்க முயன்றவளின் தலை சுற்றியது. விகாஸன் தன் அருகே இல்லாத கழிவிரக்கம், கடுப்புடன் விந்தியவள் படுக்கையில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

மஞ்சரியை அழைப்பதற்காய் கைக்கு வாகாய் வைக்கப்பட்டிருந்த மணியை அழுத்த விரல் நீட்டியவளின் விழிகள் இயல்பாய் சுற்றி வந்து சட்டென உறைந்தன.

கமல முகம் வெளிறியது...

சந்தேகத்துடன் உற்றுப் பார்த்தவளின் உள்ளே திகில் நிரம்பியது.

''ஐயோ...'' குழறலாய் கத்தினாள்.

அவளது அச்சத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், [illegible] மண் பாத்திரத்தின் நீரில் மற்ற சாமந்திப் பூக்களுடன் உல்லாசமாய் மிதந்து கொண்டிருந்தது அந்த [illegible] செம்பருத்தி!

8

வீசிய கல் ஒன்று தேன் கூட்டைப் போர்க்களம் ஆக்கி விடுவது போல, ததும்பிய நீரில் மிதந்த அந்த ஒற்றைச் செம்பருத்திப் பூ விகாஸனின் வீட்டைக் கலைத்துப் போட்டது.

முகம் வெளுத்து வாய் வழியே காற்றை இழுத்துத் தவித்த கமலத்தைக் கண்ட டாக்டர். பரஞ்சோதியும் தடுமாறினார்.

ஆரம்ப சிகிச்சைகளை செய்தவர், வெளியே வந்ததும் விகாஸனிடம் தாழ்ந்த குரலில் விசாரித்தார்.

''ஷி இஸ் வெரி அப்ஸெட் - என்னாச்சு விகாஸ்?''

அவன் ஒருவித கையாலாகாத்தனத்துடன் மஞ்சரியைப் பார்த்தான். அவளும் குறிப்புணர்ந்து தனக்குத் தெரிந்ததை மருத்தவரிடம் சொன்னாள்.

''குளியலறையில் தரையில் துளி பேஸ்ட் சிந்தியிருந்தது போல, டாக்டர். அதிலே அவங்க பாதம் பட்டு வழுக்கி, பிறகு பளிங்கு விளிம்பிலே வேகமாய் மோதியதிலே ரத்தம்... ரத்தம் வந்திடுச்சு.''

''இது மட்டுமா காரணம்?'' என்பது போல நெற்றி நீவலுடன் காத்திருந்தார் மருத்துவர்.

அவருக்கு எற்கனவே அந்த மாய குறிகாரி பற்றி தெரிந்திருந்தாலும்,

''அவங்க அறையிலே எப்படியோ மற்ற பூக்களுடன் ஒரு செம்பருத்தி பூவும் வந்திருச்சு... அதான்...'' என்று மஞ்சரி சொல்ல, குழம்பினார் மருத்துவர்.

''ஸோ?''

''செம்பருத்தி சேர்க்காதே.

''செம்பருத்தி சீறி வரும்...''

செங்குருதி சீறி வரும்... பாடலின் முதல் இரண்டு வரிகளை மஞ்சரி மெல்லச் சொன்னாள்.

''ஓ... இன்ட்ரஸ்டிங்...'' கைகளைக் கட்டியபடி டாக்டர் சற்று அண்ணாந்து வீட்டின் கூரையைப் பார்த்து அதிசயித்தார்.

''பட் நான்ஸென்ஸ். கமலம் ஏனிப்படி மூளையைக் குழப்பிக்கறாங்கன்னு தெரியலை'' சிறு கோபத்துடன் சலித்தவர்,

''கம்பளிப் புழுவிற்கு பதினொரு மூளைகள் உண்டாம் விகாஸ். அதில் அவை ஐந்தை மட்டும் உபயோகிச்சுட்டு மற்றதை ஸ்டெப்னியாய் பயன்படுத்துமாம். நாமோ இருக்கிற ஒரு மூளையையும் ரொம்ப கொஞ்சமாய் பயன்படுத்தறோம் - அதிலும் பாதியில் இது மாதிரியான மூட நம்பிக்கைகளை வச்சு அடைச்சிடறோம். ப்ச்!'' - சலித்தார்.

''ஆனால் இந்திய மருத்துவத்தில் ... மேற்கத்திய ஆராய்ச்சியும் கூட மலர்களுக்கு மருத்துவ குணங்கள் இருப்பதாய் சொல்லுதே டாக்டர்.''

ட்ரு. 'டாக்டர். பேட்ச்ஸ் பிளவர் ரெமடீஸ்' என்ற ஆங்கில புஸ்தகம், ஆவாரம் பூவிலிருந்து தயாராகும் மருந்து லேகியம் சர்க்கரை, சிறுநீரக நோய்களை கட்டுப் படுத்தும் என்கிறது. ஆனால் பாத்திரத்துள் மிதக்கும் ஒரு பூவிற்கு அங்கிருக்கும் பெண்ணைக் காயப்படுத்தும் சக்தி இருக்குமென்பது... நான்சென்ஸ்'' என்ற டாக்டர் மஞ்சரியிடம்,

''அந்தக் குறிகாரி மறுபடி இங்கே வந்தாளா?'' கேட்டார்.

''இல்லை டாக்டர். நாங்களும் தோட்டத்தைச் சுற்றி முள்வேலி கட்டி, காவலுக்கு ஒரு நாயும் வளர்க்கிறோம் இப்போ.''

''ம்ம்... அந்த குறிகாரி காசு, பணம் கேட்டாளா?''

''அப்படி ஏதும் எதிர்பார்த்தது போலில்லை... வந்தது போலவே மாயமாய் போயிட்டா.''

''கோரிப்பள்ளங்கற பகுதியில் ஆதிவாசி மக்கள் இன்னும் இருக்கறாங்க. அவங்களுக்கான ரேஷன் கார்ட் வாங்கித் தர முயன்ற குழுவில் நானும் இருந்ததால் அவங்களைப் பார்த்ததுண்டு. மரம் தழையை உடுத்தி...''

''ஆமா டாக்டர்... சடை முடியும், கோர முகமும் அந்த குறிகாரியைப் பார்க்க பயமாத்தானிருந்தது.''

''இப்ப முக்கியமான விஷயம் - வரக்கூடாத அந்தப் பூ கமலத்தின் அறைக்குள்ளே எப்படி வந்துச்சு?''

திகைப்பும் சலிப்புமாய் விகாஸன் கேட்டான்.

''அது... அது என் கவனக்குறைவுதான் சொல் லணும் ஸர். புதுசாய் வேலைக்குச் சேர்ந்த செல்லாதான் ரெண்டு மூணு நாளுக்கு ஒரு தரம் பூ பறிக்க வருவா. நேற்று அவளே மண் பாத்திரத்தின் தண்ணீரை மாற்றி புதுப்பூக்களை மிதக்க விட்டா... நான் 'செக்' பண்ண லை.''

மென்று விழுங்கிய மஞ்சரி தொடர்ந்தாள் -

''இங்கே மல்லிகையோ தாழம்பூவோ விளையற தில்லையே ஸர்... ஆக நான் எந்தெந்த பூக்கள் வேண்டான்றது பற்றி செல்லாவிடம் ஏதும் சொல் லலை.''

''செம்பருத்தி மலைநாட்டிலும் பூக்கும்ன்றதை மறந்துட்டே...''

''சாரி டாக்டர்... ஆனா அதற்கும் அம்மாக்கு அடி பட்டதற்கும்...''

''அபூர்வமான கோ-இன்ஸிடென்ஸ். ஆனால் இப்படி ரெண்டும் சேர்ந்துட, கமலம் திகைச்சுட்டாங்க. குறி காரியின் சொல் சத்யம்ங்கற நம்பிக்கை இப்ப அவங் களுக்கு.''

''ஏற்கெனவே இந்த வீடு என் சமாதின்னு புலம் பினா... இனி அவளை எப்படி சமாளிச்சு, ரிஸார்ட் வேலையை நடத்தறதுன்னு புரியலை...''

அறையிலிருந்து முனகல்கள் கேட்ட மஞ்சரி அங்கு போக, ஆண்கள் இருவரும் பேசியபடி வாசல் புறமாய் நடந்தனர்.

''கமலத்தின் பெற்றோரை வரவழைக்கலாமே...''

''அவங்க இப்ப வர வசதிப்படாதுங்கறது போல ணதில் கமலம் மேலும் சோர்ந்துட்டா டாக்டர். மாவும் இந்நேரம், இந்த நிலையிலிருக்கும் மருமகளை எவ்வளவு ஆதரவாய் இருப்பாங்கன்னு தெரியணும். அவங்களுக்கும் பேரனைப் பார்க்க ஆசை. வந்தா மகனை தாங்கி கவனிக்கணும்ன்ர எதிர்பார்ப்பு.''

''தப்பில்லை. ஆனா கமலத்திடம் ஏதோ சிறு தப்பு. அதாவது காம்ப்ளெக்ஸ் இருந்து கல்யாணத்திற்குப் பிறகு அது பெரிதாகி அவங்களை... எல்லாரையும் அவஸ்தைப் படுத்துது.''

''பெரியவங்களாவது புரிஞ்சு நடந்துக்கணும்...''

''பெரும்பாலான இந்தியப் பெற்றோர் மத்யான சூரியனைப் போல...'' என்ற டாக்டர் சிறு முறுவலுடன் விளக்கினார்.

''மதிய வெயில் தலைக்கு மேலே நின்னு சுட்டெரிக்கும். காலை மாலை சூரியன் சற்று ஒதுங்கியிருப்பதால் இதம் - பெரியவங்க அப்படி பாதுகாப்பாய் நின்றால் பிள்ளைங்க சிறப்பாய் செயல்பட முடியும்.''

''எனக்குக் குழந்தைங்க பிறந்தால் இதை நினைப்பில் வச்சுக்கறேன் டாக்டர்'' - என்றான் விகாஸன் வறட்சியாய். 'பிறக்கும்போது' என்றில்லாமல் 'பிறந்தால்' என்றவன் சொன்ன விதமும் தொனியும் அங்கு வந்த மஞ்சரியை **மிக** வாட்டியது.

இருவர் ஒன்றாய் இணைவதல்ல தாம்பத்யம் -

இணைகின்ற இருவருக்கும் உலகம் ஒன்றாய் தெரிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்ட அவளை எதிர்

எதிர் பக்கமாய் முறுகி நிற்கும் அந்த தம்பதிகளின் வாழ்வு பயமுறுத்தியது.

''ஸார், அம்மா உங்களைக் கூப்பிடறாங்க'' என்றவள் சொல்ல, பெருமூச்சுடன் கமலத்திடமாய் திரும்பினான் விகாஸன்.

'நாக்கிலிருந்து வரும் ஒளியற்ற வார்த்தைகள் நம் வாழ்வை இருட்டாக்கும்' - அன்னை தெரசா சொன்னது போல கமலத்தின் வார்த்தைகள் எல்லாம் இருண்டவைதான்.

தன்னிடம் கமலம் அரற்றியவை எல்லாம் விகாஸனின் காதிற்கும் போனால் இந்த வீடு ஒளியோடு நிற்க வழியே இல்லை என்று வருந்திய மஞ்சரி டாக்டரை வழியனுப்பி விட்டு, மற்ற வேலைகளில் இறங்கினாள்.

ஐந்து நாள் விடுமுறையை கொடைக்கானலின் அரசினர் விடுதியில் கழித்த தன் மனைவி நீலவேணி, சென்னை வந்து இறங்கிய மறுநாளே அன்னமணியைப் பார்க்கக் கிளம்பியது அந்த ஜட்ஜ் கணவருக்குப் பிடிக்கவில்லை.

''ஏதோ நல்ல சமாச்சாரமிருந்தால் இப்படி ஓடிப் போய் சொல்லலாம். கொடைக்கானலில் நீ பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டது ஏதும் சுக செய்தியில்லை. பிறகெதுக்கு இப்படி ஓடிப் போறே?''

கொண்டையில் கெட்டி மல்லிகைச் செண்டும், மைசூர் பட்டுமாய் தயாராய் நின்ற மனைவியிடம் சிடுசிடுத்தார். நீலவேணி அயராமல் தன் பாய்ண்ட்டை எடுத்து வைத்தாள் -

''நீங்களுந்தானே சொன்னீங்க - மிஸ்டர். ஜெயந்தனின் மகன் விகாஸை கோல்ஃப் கிளப்பில் பார்த்தேன்.

தான் விளையாட எடுத்திருந்த நேரங்களை [illegible]
பண்ண வந்திருந்தவனின் முகமே சரியில்லை [illegible]

"ஆமா சொன்னேன். மறுநாள் 'ஸ்பென்ஸர்'ல [illegible]
கண்ணில் பட்ட அவள் நழுவப் பார்த்தான்னு நீயுந்தா [illegible]
சொன்னே. ஆனா அதை எல்லாம் என் அவன் அம்மா [illegible]
காரி காதில் போடணுங்கறேன் - அதுவும் அவசர அவச [illegible]
மாய்? ஆறப்போடு."

ஆனால் ஜட்ஜின் தீர்ப்பைக் கேட்க அவரது வீட்டு [illegible]
காரம்மா அங்கில்லை!

தன் கிளப் சிநேகிதியான அன்னமணியிடம் போய், தானும் தன் கணவரும் கொடைக்கானலில் பார்த்தவற்றை, ஜோடனையுடன் விவரிக்கலானாள்.

"கொடையில்தான் உம்பிள்ளை இருக்கான்றதை மறந்துட்டேன் அன்னம். அங்க மூணு நாளைக்கு மேலே பொழுது நகர மாட்டேன்னுது... அது தெரிஞ்சது போல விகாஸன் வந்துட்டான் எங்கூட 'கண்ணாமூச்சு' விளையாட..."

சிநேகிதியின் வம்பு புரிந்த அன்னமணிக்குள் பதட்டம்.

"ஸ்பென்ஸர்ல நான் மூணாவது ரவுண்ட் வர, அவனும் ஏதோ வாங்க அவசரமாய் நுழைந்தான். அங்கேதான் ஆட்டம் ஆரம்பமாச்சு. ஒளிஞ்சு மறைஞ்சவனை நான் விடலை. பிடிச்சுட்டேன்."

சொன்னவள் சிரிக்க, கேட்டவளின் முகம் இறுகியது.

"அவனுக்கு நிறைய வேலை. ஒரு ரிஸார்ட்டை கட்டி எழுப்புறதென்ன லேசா? நின்னு பேச எங்கே நேரம்?"

பிள்ளைக்குப் பரிந்து பேசினாள்.

"ஆனாலும் ஐநூறு மைலுக்கு அப்பால தெரிஞ்ச பிள்ளையக் கண்டால் நாம பேசாம வந்துர முடியுமாச் சொல்லு? இங்கேருந்து நெய் முறுக்கு, போளி, சீடை எல்லாம் கொண்டு போயிருந்தேன். அதுல வகைக்கொண்ணாய் எடுத்துட்டு அவன் சொன்ன பூவனத்துக்கே போயிட்டேன்."

இப்போது அன்னமணியின் முகத்தில் ஆர்வம் ஏறியது. பிள்ளையைப் பிரிந்து நாலு மாதங்களாகி விட்ட தவிப்பு.

'இப்போது வேண்டாம் பிறகு பார்க்கலாம்' என்று விகாஸன் தன்னை பூவனத்திற்கு வர விடாமல் போக்குக் காட்டியதில் அவளுக்குள் சில சந்தேகங்களும் முளைத்திருந்தன.

"ஓ... வீட்டுக்கே போனியா நீலா? அவ... எம் மருமகளைப் பார்த்தியா? வீடு எப்படி வசதிதானா - குளிர் அதிகமோ?"

"ஒவ்வொரு கேள்விக்காய் பதில் சொல்றேனே. விகாஸன் 'பூவனம்'ன்னு மட்டுந்தான் சொன்னான். ஆனா நான் கோல்ஃப் கிளப்பிலிருந்து அவன் விலாசத்தைக் கேட்டுத் தெரிஞ்சுகிட்டேன். ஜட்ஜ் எங்கூட வரமாட்டேனுட்டார். 'பையன் முகம் சரத்தில்லை விடு'ங்கறது அவர் வாதம். நான் விடலை."

"ம்ம்... நீ போய் சேர்ந்த நேரம் பிள்ளை வீட்டிலிருந்தானா?"

"வேலைக்குப் போயிருந்தான். நம்ப அஞ்சலி தேவி சாயல்ல ஒரு பொண்ணு தான் என்னை அழைச்சு உபசரிச்சா..."

''எந்த தேவி?''

''பழைய பிலிம் ஸ்டார் அஞ்சலி...''

''ஓ... வேலைக்கு வச்சிருப்பாங்க.''

''நான் உம்மகன் மருமகளுக்கு வேண்டியப்பட்டதைச் சொல்லி, பலகாரத்தை எல்லாம் தந்த பிறகும் அந்த அழகு அஞ்சலி சமாளிச்சா -

'ஐயா வர்ர நேரமாகும். அம்மா ரெஸ்ட் எடுக்கறாங்கன்னு' நா விடாம மாடிக்கே போயிட்டேன்.''

அன்னமணி கதையின் போக்கு தாளாமல் எழுந்து நின்றாள்.

அவளுக்கு வியர்க்க ஆரம்பித்திருந்தது.

''அப்ப மதியம் மணி பன்னெண்டு இருக்கும். உம் மருமகப் பொண்ணு இன்னும் தூக்கத்திலிருந்தா. நானும் அந்த அழகி அஞ்சலியும் பேசற சத்தம் அவளை எழுப்பிடுச்சு. மெள்ள அசைஞ்சு உட்கார்ந்தா. அழகை கடவுள் எல்லாருக்கும் சமமாய் பகிர்ந்து தர்றதில்லை அன்னம். ஆனா கல்யாணத்தப்போ சபைக்கு நிறைவாய் நின்னை உம்மருமகளை இப்ப எனக்கு அடையாளமே தெரியலை. ஊதி உருக்குலைஞ்சுட்டா. அவளுக்கு நான் யாருன்னும் அடையாளம் ஆகலை. எம் பேச்சைக் கிரஹிக்க முடியாதளவுக்கு அரை மயக்கம் அவளுக்கு. ஏதோ மருந்து எடுத்துக்கறாப் போல. கண்ணு, முகமெல்லாம் மங்கிக் கிடந்தது...''

இப்போது நிற்க முடியாமல் தளர்ந்து உட்கார்ந்தாள் அன்னமணி. அவளது உதடுகளோடு உள்ளமும் உலர்ந்து கொண்டிருந்தன.

''விகாசலன் உனக்கு ஒரே பிள்ளை. உன் குலத்துக்கான வாரிசு அவன் மூலமாய்... உம் மருமக வழியேத்தானே வரணும்? புருஷனும் பெண்டாட்டியுமாய் அவங்க தனியே போயேனும் மனசு பொருந்தி வாழட்டும்னு நீ அதுகளை அனுப்பி வச்சே. ஆனா இனி அதில அர்த்தமிருக்கறதாய் எனக்குத் தோணலை. விகாசலன் கல்யாணத்துக்குப் பிறகுதான் எங்க வீட்டுக் கல்யாணம் ரெண்டும். மகளுக்குப் பேறு காலம் பார்த்து அனுப்பினே. இவரும் மனவேதனை தீர்த்தான். நானும் வர்ர மாசம் சீமந்தம். உம் மருமகளுக்கு உடம்போட கூட மனசிலேயும் ஏதோ கோளாறு போல அன்னமணி. நீ கஷ்டம் பாராம ஒரு நடை அங்க போய் ஆக வேண்டியதைக் கவனி.''

இத்தனைக்கும், பிறகு அன்னமணி சென்னையில் உட்காரக் கூடுமா?

கணவர் தடுத்தும் மூட்டையைக் கட்டினாள். பயண ஏற்பாடுகள். போன் மூலமும் நடந்தன.

''சரி, அன்னமணி, நீ போ உன் ஒன்னுவிட்ட சித்தி மகளையும் ஏன் கூடவே கூட்டிட்டுப் போற?''

கேட்ட கணவருக்கு பதில் தெளிவாக வந்தது.

''என்னா பட்டி வீரன் பட்டியிலேயே அவதான் கைராசிக்கார டாக்டர். அவர் கை பட்டதுமே குறை விலகிடுமாம். இரண்டு பேருமாய் பூவனம் போய் ஒன்னுல ரெண்டு பார்த்துட்டு வந்துடணும்னுதான், அவளையும் கெஞ்சி கூட்டிட்டுப் போறேன்.''

வீறாப்பாய் கிளம்பினாள் அன்னமணி.

9

'அன்பு - இனிய சந்தோஷத்தைத் தருவதைப் போல வன்மையான துயரத்தைத் தரும்' - என்பதை விகாஸன் உணர்ந்து கொண்டான்.

சென்னையிலிருந்து அப்பா தகவல் தந்திருந்ததால், தாய் வரப் போவது தெரிந்து அவன் அதிகாலையிலேயே வெளி வேலைகளை முடித்து விட்டு வீட்டிலிருந்தான்.

சில மாதங்களின் பிரிவால் பெருகிய பாசத்துடன், ''என்னப்பா - மெலிஞ்சு போயிட்டியே' என்று தன்னை தடவி, முகர்ந்து தழுதழுத்த தன் தாய்,

'எங்கே அவ' என்று அடுத்து போட்ட அதட்டலில், துன்பமும் தொடருகிறது என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது!

மருத்துவரான செல்வி சித்தியோடு வந்த அம்மாவிடம் எதை, எவ்வளவு சொல்ல... என்பது அறியாமல் தடுமாறினான்.

வந்தவர்களை மஞ்சரி,

'கை, கால் கழுவ வெந்நீர் கீழ் ரூமிலேயே இருக்குதும்மா.'

'டிபன் தயார் சாப்பிட்டிருங்க' - என்று உபசரித்தாலும், அன்னமணியின் கருத்தெல்லாம் தன் மருமகள் கமலத்தைப் பார்ப்பதிலேயே இருந்தது.

விகாஸனின் தயக்கம் புரிந்த மஞ்சரி -

''அம்மா பத்து நாளைக்கு முன்னே குளியலறையில் கால் இடறி காயம் ஆயிடுச்சுங்க. காயம் இன்னும் ஆறலை... அதான் கீழே வரலை'' என்று சமாளித்தாள்.

டாக்டர். செல்வி - ''எலும்பு முறிவா?'' என்று கேட்க,

''அதெல்லாமில்லை சித்தி - பெருவிரலில் லேசாய் ரத்தம் வந்தது. அவ்வளவுதான்'' என்றான் விகாஸன்.

''அப்போ... ஷுகர் இருக்குதா கமலத்திற்கு?''

''வந்து... சித்தி இங்குள்ள டாக்டர் சொன்னார் - ஏதோ ஸ்ட்ரெஸ் - இன்ட்யூஸ்ட் டயபட்டீஸாய் இருக்கலாம்னு...''

அன்னமணி தன் நெஞ்சில் கை வைத்து அரற்றினாள் -

''ஐயோ இதென்ன... சக்கர நோயாளியையா எம் மகனுக்குக் கட்டி வச்சேன்? அது பெருங் கோளாறாச்சே...'' என்று.

''ஷ்... அம்மா. கமலம் சோர்ந்திருக்கா - நீங்க எதையேனும் பேசி மேலும் குழப்பாதீங்க. அவ நிம்மதியாய் தூங்கட்டும்னுதான் அவ அறைக் கதவை சாத்தி வச்சிருக்கேன்.''

''பதறாதீங்கக்கா. சில அதிர்ச்சிகளை உடம்பு தாளாமல் தன்னைக் கோளாறு படுத்திக்கும். எதற்கும் மருந்து இருக்குதே'' என்ற டாக்டர். செல்வி கமலத்தைப் பார்ப்பதற்காக நடக்க, மற்றவர்களும் பின் தொடர வேண்டியதாயிற்று.

கதவைத் திறந்ததுமே அவர்களை எட்டியது டெட்டால் மணம்தான். உள்ளே விகாரப்பட்ட தோற்றத்தில்

படுத்திருந்த கமலத்தைக் கண்ட அன்னமணி [illegible]
னாள்.

இளம் வயது பெண்ணிற்கு எனிந்த நிலை என்ற[illegible] - தன் மகனுக்குத் தான் தேடித் தந்த வாழ்வு இப்ப[illegible] அவலமானதே என்ற அதிர்ச்சி!

''எத்தனை நாளாய் இவ இப்படி படுத்துக் கிடக்கா? அம்மாட்ட நீயும் ஒரு வார்த்த சொல்லலியேப்பா...'' ஆத்திரமாய் ஆரம்பித்த அன்னமணியின் கேள்வி அழுகையில் முடிந்தது.

அரற்றியவளை அறைக்கு வெளியே டாக்டர். செல்வி கூட்டி வந்த நேரம் மஞ்சரி இருவருக்கும் சூடான தேநீர் கோப்பைகளுடன் வந்தாள்.

''அக்கா, நான் கமலத்திடம் பதமாய் விசாரிக்கிறேன். நீங்க டீ குடிச்சுட்டு கொஞ்சம் ரெஸ்ட் பண்ணுங்க.''

''அவ குணக்கேடிங்கறது தெரிஞ்சதுதான் செல்வி - சுகத்துக்கும் கேடுன்னா எப்படி? இவ மூலந்தானே நம்ப வம்சம் வளரணும்?''

''நான் பதமாய் விசாரிச்சுக்கறேன்க்கா. எனக்கு 'சட்'டுனு பிரச்சனை பிடிபட்டிரும். நீங்க பேசினால் நிலைமை மோசமாகுமே தவிர புரியாது. உம்பேர் மஞ்சரி தானே? அக்காவைக் கூட்டிட்டுப் போம்மா.''

அதிர்ச்சியும் ஆயாசமுமாய் அன்னமணி சற்று படுத்து எழுந்து, சாப்பிட்ட பின்புதான் செல்வி பதமாய் விவரம் சொன்னாள். இருந்தும் கேட்ட அன்னமணி அலறினாள்.

''ஐயோ... இனி ஊரார் முகத்துல... இல்ல எம் பிள்ளைய எப்படி பார்ப்பேன் செல்வி? தேடித் தேடி ஒரு

திருக்கிய அன்னமணி தன் ஒரே பிள்ளைக்கு கட்டி வச்சிருக்கான்னு ஊரே சிரிக்குமே.''

''திருக்குன்ற வார்த்தை வேண்டாங்கா. கமலம் இஸ் எ காம்ப்ளெக்ஸ் கேரக்டர். தனக்கு அழகான புருஷன் வாய்த்ததில் அவளுக்கு ஒரு வித சஞ்சலம் - பொஸஸிவ்னெஸ். அதனால் சந்தேகம். அநாவசிய பொறாமை. தான் அவனுக்குப் பொருத்தமான அழகி இல்லையேங்கற தாழ்வுணர்வு - ஆக அவ நிம்மதியாய் வாழலை.''

''இந்த அத்துவான காட்டுக்கு வந்தாச்சே - இங் கென்ன கேடு அவளுக்கு? அவளும் அவ புருஷனும் மட்டுந்தானே?'' விஷயத்தை அத்தனை எளிதாய் எடுத்துக் கொள்ள முடியாமல் சீறினாள் அன்னமணி.

''கமலத்திற்கு வேறு பிரச்சனைகளும் இருந் திருக்குதே. அக்கா, உங்களுக்குத் தெரியாததில்லை. நாம தெம்பும் தெளிவுமாய் இருக்கையில் எந்தப் பிரச்சனையும் நமக்கு முழங்கால் மட்டந்தான். ஆனால் குழப்பத்தில் மூழ்கிட்டால் அது நம்மைத் திணற வச்சிடும். பூனை இல்லாட்டா, எலிகள் கொட்டமடிப்பது போல, நமக்குள் நம்பிக்கை இல்லைன்னா கவலைகள் குதிச்சு கும்மியடிச்சிடும்.''

''சரி. ஆனா இதுக்கும் மேல நாம எப்படி அனுசரிச்சுப் போக? இந்த பைத்தியம், நாம எப்படி குனிஞ்சாலும் ஆடினாலும் எம்மகனை நிம்மதியாய் வாழ விட மாட்டாள் போலவே? இந்தப் பீடை ஒழிஞ்சாத்தான் செல்வி எங்குடும்பம் சீர்படும்.''

''நீங்களும் நிலைமை புரியாமல் ஆர்ப்பாட்டமாய் பேசினால் நான் என்னம்மா செய்ய? அதுதான் உங்

களிடம் நான் எதையும் சொல்லலை...'' [illegible] விகாஸன் வேலை விஷயமாய் வெளியேற, [illegible] சற்று நேரம் அடங்கி இருந்தாலும், அன்னை [illegible] மும்முரமாய் சிந்தித்தது.

மாலை மூன்றரைக்குத் தன் அறைக்கு [illegible] அவள் வந்தபோது வேறு யாரும் தென்படவில்லை. [illegible] இறுகிய முட்டுகளை நீவியபடி மெள்ளப் படியேறி [illegible] அன்னமணி இன்னும் தூக்கத்திலிருந்த தன் மருமகளை [illegible] தட்டி எழுப்பினாள்.

சற்று பலமான தட்டுதான்...!

எரிச்சலான முணங்கலுடன் அசைந்தாள் கமலம்.

''ந்தா எழுந்திரு. சோம்பல்தான் சத்துரு. தலைக்கு ஊற்றிக் குளி. தூக்கம் கலைஞ்சு போகும். பிறகு விகாஸ் வாய்க்கு ருசிப் படறது போல ஒரு மீன் குழம்பை வை. மலை தேசத்துல மீன் கிடைக்காதுன்னு கீழேருந்து கம்மாய் மீன் வாங்கிட்டு வந்தேன். பூவுந்தான் வாங்கினேன். தலை முடியைச் சிக்கெடுத்துப் பின்னி, தலை நிரம்ப சூடிக்கோ. எம்பிள்ளை வந்ததும் நீயே பரிமாறு - சோர்வும் சீக்கும் தாம்பத்தியத்துக்கு சரி வராது. எழுந்திரு...''

மாமியார் சொன்னது போலவே பாதி சீக்கும் மீதி சோர்வுமாய் கட்டிலில் கிடந்த கமலத்தின் கண்கள் விரிந்து, உன்னிப்பாயின... தடுமாறி எழுந்து உட்கார்ந்தவள் -

''என்ன பூ?'' அதட்டலாகவே கேட்டாள்.

அதுவரை உயர்ந்திருந்த மாமியாரின் கை சற்று தாழ்ந்தது!

எழுந்து உட்கார்ந்த மருமகளின் கண்களின் தீவிரத்தைக் கண்டு சற்று பின் வாங்கினாள்.

''[illegible] பூவைத் தலையில் வச்சுக்கிட்டு... உனக்கும், பாக்கிற அவனுக்கும் ஒரு சந்தோஷமில்லையா?''

''என்ன பூவை வாங்கிட்டு வந்தீங்கன்னு கேட்டேன்?''

கேள்வியின் ஆங்காரம் கூடியது.

''இது மழை மாசம்... இனி குளுகுதாங்கறதால பிச்சிதான் கிடைச்சது. மல்லிகை சீஸனில்லைங்கறதால பூ அத்தனைப் பசுமையாயில்லை. பிச்சியும் வாசந்தானே? மல்லிகை பிறகு வாங்கலாம்.''

''பூவும் வேணாம் ஒரு புண்ணாக்கும் வேணாம். என்னைக் கொல்லவே கிளம்பி வந்தியாக்கும்?''

கமலம் எழுந்து நின்ற வேகத்தில் அரண்ட அன்னமணி விருக்கென அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

எதிர்பாராத விருந்தாளிகள் -

வந்தவர்களை விருந்தினர் என்றுவிட முடியாது - வீட்டார் தான் ஆனாலும் எதிர்பாராத வரவு.

விகாஸனுக்கும் கமலத்திற்கும் தற்சமயம் உணவில் நாட்டமில்லை. ஆக எளிய உணவு போதுமானதாயிருந்தது. வீட்டாரை விட வேலைக்காரர்களுக்காய் சமைக்கப் பட்டதுதான் அதிகம்.

இப்போது பூவனத்திற்கு வந்திருக்கும் இரு பெண்களும் கூட வகை தொகையாய் சாப்பிடும் மனநிலையில் இல்லை - என்றாலும் கௌரவமாய் நாலு தினுசு பரிமாறப்பட வேண்டும் என்றே விகாஸன் விரும்புவார். பெரியம்மா கொண்டு வந்த மீனை வைத்து முதல் நாளை சமாளித்தாயிற்று. 'முக்கு' கடையில் கோழி,

நெய், காய்கறிக்கு சொல்லி வைத்தால்தான் சரியாகும். கிராமத்து மக்களின் கைகளில் 'செல்' ஃபோன் உலாவுகிறதென்றாலும், இங்கே சிக்னல் தெளிவாய் இருப்பதில்லை.

பட்டியலுடன் கடைக்குப் போக ஆள் தேடிய மஞ்சரி, பிறகு தானே நடந்து விட்டாள். களேபரமான வீட்டிலிருந்து சற்று விலகுவது கூட அவளது தேவையாய் இருந்திருக்கலாம்.

ஊரிலிருந்து வந்த பெரியம்மா, தன் மருமகளைக் 'கிறுக்கு' என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்து விட்டார். ஆனால் டாக்டர். பரஞ்சோதி பதறவேயில்லையே.

''காய்ச்சல், சளி போலத்தான் மனப் பிரச்சனைகளும் விகாஸ். அது வெளிக் கிருமிகளால் நம்மைத் தாக்குது. சிரமமான சந்தர்ப்பம், குழலைத் தாங்க முடியாத சஞ்சலத்தில் சிலர் புத்தி இப்படி கோணலாயிடுது. அதற்கான மருந்தும் கவனிப்பும் தந்தால் நோய் விட்டுப் போகுது. தட்ஸ் இட்'' என்று புன்னகைத்திருந்தார்.

ஆனால் முடிச்சு தளருவதற்குப் பதிலாய் மேலும் சிக்கலாகிக் கொண்டல்லவா போகிறது விவகாரம்?

அனைவரிலும் விகாஸனின் நிலைமைதான் பரிதாபம்...

கமலம் அவனது தேர்வல்ல. பொருத்தமில்லாத துணையால் அவன் வாழ்வு வாடிக் கொண்டே போவதைக் காண மஞ்சரிக்கு சகிக்கவில்லை. ஆனாலும் கடவுளிடம் ஒரு சிபாரிசு வேண்டுதல் தருவதைத் தவிர இந்த எளியவள் செய்யக் கூடியது வேறெதுவுமில்லையே.

வாடி வாசலில் வைத்து மூக்கணாங்கயிறை உருவி விட்ட ஜல்லிகட்டு காளை போல இந்த வீட்டுப் பெண்கள் ஆக்ரோஷப்பட, ஒரு ஆண் நசுங்கி நொந்து திட்டுவதும் வேதனைதான், தன் தகப்பனின் மிருக குணம் கண்டு வளர்ந்தவளுக்கு.

கல்யாணம் கால்கட்டு என்பது சரிதான்... பழகிய யானை தன்னைக் கட்டியிருக்கும் சிறு கயிறுக்கு அடங்கி நிற்பது போல... திருமண பந்தத்தை அறுக்கத் துணியாமல் துவண்டு நிற்கும் நிலையில் ஆண் அல்லது பெண்...

இப்படி எண்ணங்களும் ஜாலமாய் நடத்தது மஞ்சரியைச் சற்று ஆசுவாசப்படுத்தியது.

வீடு திரும்பியதும் குட்டி நாய்க்கு உணவு வைத்தவள், தனக்கு ஒரு காபி கலந்து கொண்டு அமர, கமலம், செல்வி, மஞ்சரி இல்லாத அந்த ஒரு மணி நேரத்தில் 'பூவனம்' பங்களாவில் அடுத்த புயல் பற்றிய விவரத்துடன் அவளருகே அமர்ந்தாள்!

தன் அறைக்கு வந்து தன்னை வம்பிழுத்த மாமியாரை வெளியே அனுப்பிவிட்ட திருப்தி இருந்தாலும் அந்த உணர்ச்சி பெருக்கைத் தாங்க முடியாமல் கமலத்தின் உடம்பு உதறியது. கொதித்த ரத்தம் உடலெங்கும் தாறுமாறாய் பாய்ந்து அவளைச் சூடேற்றியது.

வாய்விட்டே அரற்றினாள்.

'சீவி சிங்காரிச்சுகிட்டு மீன் குழம்பு வைக்கணுமாம் நான்! அந்த நிலையிலா இருக்கேன்? என்னைக் கட்டியவரைச் சொல்லணும். தன் உறவுக் கூட்டத்தை

வரவழைச்சது பற்றி எங்கிட்ட ஒரு வார்த்தை [illegible]
லியே... மாமியார் என்னைக் கிறுக்கின்னு [illegible] அவளை வீட்டை விட்டு ஓட்டியிருக்க வேண்டி[illegible] கல்லுளி மங்கனாய் நின்னாரே...'

கோபத்தால் கொதித்த தன் தலை குளிர நீ[illegible] வேண்டும் போலிருக்க, குளியலறைக்குப் போன[illegible] கமலம் உடைகளை உருவிப் போட்டு விட்டு [illegible] வெதுப்பான நீரைப் பொழிந்த ஷவரின் கீழ் நின்றா[illegible]

துடைத்து உடை மாற்றியவள், ஆவியடித்த[illegible] மங்கிய கண்ணாடியில் தெரிந்ததன் முகத்தை [illegible] பார்த்தாள்.

ஆத்திரத்தால் சிவந்த முகம் கறுத்து விகாரப்பட்டிருந்தது.

மாத்திரைகளின் பாதிப்பால் அதிகம் தூக்கம் - அ[illegible]னால் சிறுத்து மங்கிய விழிகள், உப்பிய முகம்.

இப்படியிருக்கும் தன்னை எப்படி மன்மதன் போல[illegible]ருக்கும் விகாஸன் கொண்டாடுவான்?

பிறகு தனக்கு அவனது அன்பில் உரத்தால் வயிறு திறப்பதெப்படி?

பெருகி வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தவள் குளியலறையின் கதவைத் திறந்தாள்... நுழைந்த புது காற்று கண்ணாடியைத் தெளிவாக்கியது. ஆனால் கமலத்தின் நெஞ்சு திடுக்கிட்டு பொசுங்கியது!

தான் உணர்வது நிஜமா பிரமையா?

இது சாத்தியமில்லையே...

ஆக மற்றவர்கள் பழிப்பது போல தனக்கு பைத்தியந்தானோ? ஒத்துழைக்காத கால்களை மெல்ல நகர்த்தி அறைக்கு நடுவே வந்தாள்... அந்த வாசனையும் அவளை நெருங்கியது!

கமலத்தின் கண்கள் மெள்ள தாழ்ந்து மலர்கள் ததும்பிய மண் தாம்பாளத்தில் பதிந்தன.

நீர் தெரியாதளவிற்கு உதிர்த்த பிச்சிப் பூக்கள்... பாத்திரத்தின் வட்ட விளிம்பில் தங்க குத்தீட்டிகள் போல தாழம்மடல்கள்!

எச்சில் கூட்டி விழுங்கியவள், கத்தினாள்.

''மஞ்சரி!''

ஆனால் இரண்டாம் நிமிஷம் அங்கு ஓடி வந்து நின்றது புது வேலைக்கார பெண் செல்லா.

''என்னங்கம்மா?''

''நான் தவிக்கறதைப் பார்க்கணும்னு எவளுக்கு ஆசை?

எந்த நாய் தாழம்பூவை இங்கக் கவ்விட்டு வந்தது - சொல்லு!'' - கமலத்தின் உரத்த கேள்வி அறையைத் தாண்டி போனது...

''நாயாம்... என்னை நாய்ங்கறாடா உம் பொண்டாட்டி. ஊர் உலகத்துல இப்படிக் கேட்டதுண்டா? ஆறு மாசங் கழிச்சு மகனைப் பார்க்க வந்ததுக்கான மரியாதையாடா இது?''

வீடு வந்த மகனிடம் அன்னமணி பொறும, அவனது ஒன்று விட்ட தங்கையான டாக்டர். செல்வி வருத்தமாய் தலையசைத்தாள்.

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

``இங்கே நினைக்கு நாம் நினைச்சதை [illegible]
மோசந்தான். கமலத்திற்கு என உள்ளுக்குள்ளேயே [illegible] பயமும் இருக்குது.''

``பயமேயில்லாம பேசறாளே...?''

``இல்லைக்கா... தரையில கிடக்கற சரடைக் [illegible] பாம்புன்னு நினைக்கறா. அது தன்னைக் கொத்தி[illegible]ன்னு கூட நம்பறா. நான் அவளை உற்சாகப்படுத்தறதாய் நினைச்சு அவ அறையில் நாம கொண்டு வந்த பூக்களை வைத்து அனுப்பினேன். யாரும் சூடாமல் வீணாகும் பூவின் வாசனை கமலத்திற்கு ஆறுதலாய் இருக்கும்ன்ர எண்ணம். இங்கே கிடைக்காதேன்னு நாம ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்த, புளி, வற்றல், முழு நெல்லியோடு நாலு கீற்று தாழம்பூவும் எடுத்திட்டு வந்தேன். அதை கீற்று கீற்றாக்கி விளிம்பில் வைத்தேன். கண்ணுக்கும் இதம்னு நினைச்சது...''

``அவளைப் பேயாக்கிடுச்சே, செல்வி'' என்ற அன்னமணி குரலைத் தழைத்தாள். ``காத்து, கருப்பு ஏதும் பிடிச்சிருச்சோ?''

``மனம் நம் வசத்தில் இல்லாதபோது விநோதமாய் நடந்துக்குவோம்க்கா - படிக்காதவங்க அதை முனி, மோகினி பிடிச்சதாய் சொன்னாலும் டாக்டர்ஸ் அதையெல்லாம் ஒத்துக்கறதில்லை.''

``ஏதோ ஒண்ணு... ஆனா இவ இனிமே நம்ப குடும்பத்துக்குச் சரிப்பட மாட்டா. எம்மகனுக்கு வேற ஒரு கல்யாணம் பண்ணி வச்சிடறதுதான் சரி. அதுதான் எனக்கிருக்கற ஒரே வழி.''

அன்னமணியின் தீர்மானமும் அந்த அறையைத் தாண்டி வெளியே கேட்டது...

அறைக் கதவைத் திறந்து வைத்து நின்ற கமலத்தை எட்டியது. அனல் பட்ட புழு நெளிந்து துடிப்பதைப் போல அவள் இதயம் துள்ளித் தவித்தது...

10

டாக்டர். பரஞ்சோதியை அழைப்பதற்காய் வீட்டிற்கு வெளியே போன விகாஸன் தன் தாயின் அதிரடி தீர்மானத்தைக் கேட்க நேரவில்லை.

டாக்டரிடம் தொடர்பு கொள்ள முடியாத கவலையில் வீட்டிற்குள் வந்தவனிடம்,

``நா செஞ்ச தப்பை நானே சரி பண்ணிடறேன் விகாஸ்'' என்று அன்னமணி அறிவித்ததும் -

`அம்மா, எப்போது நீ வைத்தியரானாய்?' என்பது போல சிறு வாஞ்சையுடன் தன் தாயைப் பார்த்தான்.

கவலை எப்பேற்பட்ட அழகையும் அரித்துப் போடுமே - ஆக விகாஸனின் பொலிவு இப்போது மங்கிக் கிடந்தது. வாரத்திற்கு ஒரு முறை மழித்தால் போதும் என்றவன் அலட்சியப்படுத்தியிருந்த அவனது கன்னங்கள், சோர்ந்த கண்களுக்குப் போட்டியாய் கருத்துக் கிடந்தன.

''நான் சொன்னது உனக்குத் [illegible]
ஆனா இவ நிலைமையப் பார்த்த [illegible]
தப்புப் பேச மாட்டாங்கய்யா. [illegible]
பாட்டை நான் பார்க்கட்டுமா?'' [illegible]

தன் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தவன்,

''என்ன ஏற்பாடும்மா?'' இயந்திரத்தன[illegible] டான்.

''சொல்றேன்ப்பா. எவ்வாயாலேயே சொல்[illegible] உன் மறு கல்யாணத்தைப் பத்திதான்...''

உணர்ச்சியற்று வெறித்த அந்த கண்கள் [illegible] காட்டிய உக்கிரத்தில் அன்னமணியின் பேச்சு [illegible]

''போதும்மா. வீடு போய் சேருங்க. சந்தோ[illegible] கஷ்டத்துல இருக்கற எங்களை இன்னும் நோக[illegible] தீங்க.''

''இளவயசு, ராஜாவாட்டம் எம்பையன் நீ இப்[illegible] வாடறதைப் பார்க்க தாய் மனசு பொறுக்கலியேப்பா...''

''எனக்கும் கமலம் படற கஷ்டத்தைக் காண பொறு[illegible] கலைம்மா. எப்போதுமே அவ கொஞ்சம் குதர்க்கமா யோசிப்பா. ஆனா இப்படி முழுசாய் சிதைஞ்சு கிடக்கறது... பார்க்கத் தாங்கலை. பாரனாய்ட் பர்ஸனாலிட்டி உள்ளவங்களுக்கு உரிய சந்தேகம், பொறாமை, குதர்க்கம் கூடவே தொட்டாச் சுருங்கி குணமுமாய் இருக்கறா. அந்த குறிகாரி சொன்னது கமலத்தை அழுத்தமாய் பாதிச்சிருச்சு. ஆனா அந்த வேண்டாத பூக்கள் தற்செயலாய்தான் கமலத்தின் அறைக்குப் போனதா? இல்லை... யாரேனும் அவ உயிரோடு விளையாடறாங்களான்னு எனக்கொரு சந்தேகம்! கமலத்தைப்

[illegible]

''ஆனா கமலம் மூர்க்கமாய் சிகிச்சைக்காய் வெளியே போக மறுக்கறா சித்தி. ஆக இங்கேயுள்ள டாக்டரே, தன் சைக்கியாரிஸ்ட் பிரண்டை கேட்டு அவளுக்கு மருந்துகளைத் தர்றார் ஒன்று மாத்தி ஒன்று தந்து எது அவளுக்கு தோது படுதுன்ற முயற்சியில் இருக்கார்.''

''யாரு - அந்த கோமாளி டாக்டர். பரஞ்சோதிதானே?'' 'வெடுக்'கெனக் கேட்டாள் அன்னமணி.

''அவர் திறமையானவர்ம்மா... ஊரிலே அவருக்கு நல்ல பேர்.''

''ஆனா அவர் பேச்சு சகிக்கலையே. நேற்று வந்தவரு ஒரு கதை சொல்லிட்டு தான் மட்டுமாய் சிரிச்சுட்டுப் போனாரு.''

விகாஷுக்கும் அது மறக்கவில்லை. [illegible]
தெரிந்தவை நீண்டபடி வந்த மருத்துவ[illegible]

''ஷீ செல்ப்பான்ட்ஸ் ... பிறகு [illegible] மோசமாகுது. ஐ'ம் கன்ஃப்யூஸ்ட்...' என் [illegible] தில்லை தாயகத்தை ஒரு தரம் வந்து [illegible] பார்க்கச் சொல்லணும். ஒரு டாக்டர் [illegible]

கடும் ஜலதோஷத்துடன் ஒருவன் டாக்டரிடம் போனானாம். முதல்ல மருந்து தந்தவர், [illegible] பிறகும் ஒரு வாரமாய் பேஷண்ட் தேறலை. [illegible] சொன்னாராம் -

'ராத்திரி தலைக்கு குளிச்சுட்டு, பனி பெய்யும் நேரமாய் வெளியே போய் நில்லப்பா' என்று.

'ஐயோ டாக்டர். அப்படி செய்தால் எனக்கு நிமோனியா வந்துடாதா?'

'அதைத்தானே நான் எதிர்பார்க்கிறேன்! எனக்கு நிமோனியாவைக் குணப்படுத்தத் தெரியும்' என்றாராம் டாக்டர்! வியாதி என்னன்னு கண்டு பிடிப்பதுதான் சிரமம்'' என்று விட்டு சிரித்தது உண்மைதான்.

''ம்ப்ச்... அது டாக்டர் இங்கிருந்த சூழ்நிலையின் இறுக்கத்தைக் குறைப்பதற்காய் பேசியதம்மா'' - விகாஷ் விளக்கினான்.

இரண்டு நாட்களுக்கு மேல் தான் இங்கே தங்கி ஆகப் போவது ஏதுமில்லை என்று புரிந்த டாக்டர். செல்வியும் கிளம்பிவிட,

அன்னமணி அதற்கும் தன் மருமகளையே குற்றம் சாட்டினார்.

[illegible] கூட்டம் அலைமோதும் தெருவில்...

''அம்மா [illegible] அவ ஊரிலே கூட்டம் அவளை நாயாக்கிட்டாளே... இங்கே இந்தக் கிறுக்கி அவளை [illegible] இனி எங்குறை எப்போ... எப்படித் தீரும்?''

இரண்டு நாட்களாய் விடாமல் அழுது அரற்றிய தன் தாயை தன் மீது சாய்த்துக் கொண்டான் விகாஷ்.

''எல்லாம் சரியாயிடும்மா... பொறுமையாய் இருப்போம். கடவுள் கண் திறப்பார்'' - என்று தேற்றினான்.

அந்த நம்பிக்கை வார்த்தை இருவரையுமே சற்று ஆற்றியது.

மூலிகைகள் சூழ, அந்த சிட்டி விளக்கு நிதானமாய் எரிந்து கொண்டிருக்க, அதன் மீது ஒரு இரும்பு சட்டி கவிழ்க்கப்பட்டது.

''கண்ணுக்கு மை தயாராகுதாக்கும்? சட்டியில படியற கரியைச் சுரண்டி, விளக்கெண்ணெயில குழப்பி இழுவிக்கிறது. கண்ணுக்கு இடற மையி அழகாயிருக்கணும் சின்னாயி. உன்னையப் பார்த்தா பயமாயில்ல இருக்கு?''

''பயம் இருக்கணும்டி... அப்பதான் பயனும் கிட்டும்.''

''அது சரிதான்'' என்று சிரித்த இளையவள் கருவாட்டுக் குழம்பிருந்த கல் சட்டியில் இரண்டு கை சாதத்தை அள்ளியிட்டு பிசையலானாள்.

'குழம்பு கம்மியாயிருக்குல்ல? வேற யாருக்கும் இன்னைக்கு இது கிடையாது போ...' என்று தனக்குள்ளாகவே கொஞ்சிப் பேசியவள் ஆவலாய் உருட்டிய கவளத்தை வாயிலிட்டாள்.

எச்சில் ஊற மென்று, ருசியை அனுபவித்தவள்.

''மாசம் அஞ்சாயிருச்சுல்ல? அதான் உவ்வயத்துட பிள்ளை தா தாங்கறான்.

''வக்கணையா உண்ணடி தாயே.
வளப்பமாய் உம்மவன் வளரட்டும்.
நிறை மாசத்துல பிறந்து
எந்நெஞ்சேறி மிதிக்கட்டும்.''

மை விழிகள் செருக, உரக்கக் கிளம்பியது பாட்டு.

''எல்லாமே உனக்குப் பாட்டுதான் சின்னாயி, யாருட்டே கத்துகிட்ட?''

''வார்த்தைக நமக்குள்ளே கிடக்குன்டீ. அதை விதவிதமாய் அள்ளி உருட்டற வித்தை - அது அவன் தர்ர கொடை.''

பருத்த பத்து விரல்களும் கூரை நோக்கி உயர்ந்தன.

''கடவுளு தர்ரதைக் கொண்டு பிறத்தியாரை மிரட்டலாமா சின்னாயி? நல்ல வாக்கு தந்து கேக்குற மனசைக் குளுர வைக்கணும்.''

''அந்தச் சிறுக்கி நாக்குல தேனா வடிஞ்சுது?''

இளையவளை உறுத்தன மைகுப்பி போன்ற ஜோடிக் கண்கள்.

''முதலாளி மாரு அப்படித்தான். வேலைக்காரவுகளை அதட்டுறது, அலட்சியப்படுத்தறதுன்னு...''

''மாசமாயிருந்த எம்மல்லிப் பொண்ணையுமா?''

''தனக்குப் பிள்ளையில்லாத குறை அவங்களுக்கு.''

கவளம் கவளமாய் கருவாட்டுச் சோறு இறங்கியது.

''அந்த ஆத்தாமையில அந்த கமலம் உன்னை ஓட ஓட விரட்டலை? அதான் மிரட்டி வச்சேன். 'உனக்குப் பூ பேரு. அதே போல பூ பேருள்ள ஒருத்தியால உனக்கு ஆபத்து'ன்னு. டாக்டரு பரஞ்சோதி வருத்தப்படுவாருன்னு நீயும் வேலய உதற பயந்தியே... நாஞ் சொன்ன குறியில உன்னை வீட்டுக்கு அனுப்பி வச்சிட்டாயில்ல அந்தக் கமலத்தேவி?''

''ஐயோ சின்னாயி... பூவேலி பங்களாவுல வேலைக்கு இருந்த அத்தினி பேருக்குமே பூ சம்பந்தப்பட்ட பேரு தான்! மசக்கையில நா சுணங்கிப் படுக்கவும் வேலை ஆகலைன்னுதான் வேற பொண்ணை வேலைக்கு எடுத்துக்கிட்டாங்க.''

ஒரு கணம் யோசித்து பின் சிரிக்கலானாள் சின்னாயி. சடை விழுந்த கூந்தலும் மை வழிந்த கண்களும் சிரித்த வளையும் பயங்கரமாகவேக் காட்டின!

''சரி போவட்டும் விடு. உனக்கு மல்லிப் பூவும் மருதாணியும் கீழேருந்து தருவிச்சேன், பஸ்ஸு டைவர்ட்ட சொல்லி. தலைக்கு பூவ வச்சிட்டு பக்கத்துல வந்து உக்காரு - கைக்கும் வச்சு விடுதேன்.''

கைகழுவி விட்டு சிரட்டையில் இருந்த அரைத்த விழுதுடன் வந்து அமர்ந்தாள் மல்லி.

''ரெண்டுஞ் சேந்த வாசனை கிறக்குது...''

வெளியே மழை தூற ஆரம்பித்திருக்க, மண் வாசனையும் எழும்பி இவற்றோடு கலந்தது...

மழை இரவுகளை கமலம் ரசித்ததுண்டு. ஆனால் இப்போது எல்லாமே அலுத்துப் போயிருந்தன.

இது குளிர் பிரதேசம் என்பதால் எந்நேரமோ [illegible] கழிப்பறை போக நேரும்... இப்போது மேலும் [illegible] திரவம்.

விகாஸனின் அக்கா மகள் 'பெரியவளாக' [illegible] மாய் பார்த்தாள்... இப்படி தான் இங்கே அவ[illegible] கிடக்கும் போது வீட்டில் ஒரு கொண்டாட்டம்...!

ஒரே தாய் மாமன் ஆக விகாஸன் போகாமல் [illegible] ஆனால் அதிலும் ஒரு நன்மை - மாமியாரும் [illegible] கிளம்பியதுதான்.

அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதில் தன்னையே அந்த [illegible] லவா அந்தக் கிழவி ஓரம் கட்டி விட்டாள்...? [illegible] நல்லதுதான்.

புரண்டு படுத்தாள் கமலம்.

தூக்கமோ மருந்தின் வீரியமோ அவளை அசத்தியது. உடம்பு துவண்டிருந்தது.

ஆக கழிப்பறைக்கு செல்வதைத் தள்ளி போட்டாள்... ஆனால் மனம் யோசனைகளை நிறுத்தவில்லை.

அதுவரை கொதித்து சுருங்கிக் கிடந்த மாமியார் காரியின் முகம், மகளிடமிருந்து வந்த ஃபோன் தகவலில் பூரித்து விட்டதே...!

''விகாஸு... நம்ப வந்தனா வயசுக்கு வந்துட்டாளாம். குடும்பத்துக்கு மூத்த பேத்திப்பா. நீ சொன்னது போல கடவுள் கண் திறந்து நமக்கு கொஞ்சம் சந்தோஷத்தக் காமிச்சுட்டாரு. எல்லாருமாய் சேர்ந்து இருக்க, செய் யன்னு... மாமனாய் சகல பொறுப்பும் உனக்குத்தாம்ப்பா. வந்தனா படிக்கற சட்டக்கார ஸ்கூலுல இதுக்கெல்லாம்

[illegible] லீவு தர மாட்டாங்களாம் - ஆக உடனே கிளம் பணும்.''

பரபரத்த தாயும் மகளும் பறந்தே போய் விட்டார்கள்.

'நீயும் வா கமலம் - உனக்கும் அதொரு மாற்றம் - உங்கம்மாவையும் பார்க்கலாம். இப்படி உன்னைத் தனியே விட்டுட்டு எப்படி போக நான்?' என்று விகாஸன் உருகியபோது,

'அப்ப போகாதீங்க' என்று தடுத்திருக்கலாம்.

ஆனால் மாமியாரைக் கிளப்ப, சம்மதிக்க வேண்டியி ருந்தது.

தம்பதிகளாய் புவனம் வந்ததிலிருந்து கமலம் இங்கே தனித்திருந்ததில்லை. விகாஸன் பிந்தி வருவதும் முந்திப் போவதும் உண்டென்றாலும் ஊரில் இல்லாத இந்த தனிமை அவளை உறுத்தியது. உதற வைத்தது.

அடிவயிற்றின் உறுத்தல் அதிகமாக, எழுந்து கழி வறைக்குப் போனாள்.

வீட்டில் இன்னும் ஜெனரேட்டர் இல்லை என்பதால் இரவு பாத்ரூமில் ஒரு ஹரிகேன் விளக்கு சன்னமாய் எரிந்து கொண்டிருக்கும். அது கிளப்பிய கறுத்த நிழல் மிரட்ட, கமலம் அவசரமாய் மின் விளக்கைத் தட்டினாள். நல்லவேளை மின்சாரம் இருந்தது.

வயிறு கலங்குவது போலிருக்க, சற்று நேரம் பொறுத்தே கமலம் மறுபடி படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்தாள்...

அந்த கணமே அவளது உடம்பு உதறி நொடியில் ஜில்லிட்டது...

இதென்ன வாசனை?

இந்த வாசனை அறைக்குள் எப்படி?

அதுவும் கழிப்பறைக்குப் போய் திரும்பிய பத்து
நிமிடங்களுக்குள்?

ஆனால் மலர்கள் மிதக்கும் மண் தாம்பாளத்தை
பார்க்கும் துணிவில்லை அவளுக்கு... அங்கே அவள்
காண விரும்பாத பூ இருந்து விட்டால்...?

அச்சத்துடன் மூச்சிழுத்தாள்.

சந்தேகமில்லை - அதே வாசம்தான்.

திருமண சமயம் மணப்பெண்ணான தன்னைக்
கிறக்கிய மணம்!

கெட்டியாய் கட்டிய பூமாலையோடு விகாஸை
நெருங்கி நின்ற அந்த கணத்தை இப்போது நினைத்தாலும்
சிலிர்க்கிறது. ஆனால் 'விகாஸுக்கு இன்னும் அழகாய்
பெண் பார்த்திருக்கலாம்.

சரியான 'மேட்ச்' இல்லை' - என்று இவள் காது கேட்
கவே வந்த குத்தல் பேச்சில், இந்த வாசனை திகட்டியது.

திருமணத்தைத் தொடர்ந்த நாட்களில், தினம்
பெரியம்மா, மாமா, சித்தப்பா என்று மாறி மாறி உற
வின் விருந்துகளுக்குப் போக நேர்ந்தபோது, மாமியார்
தலை நிறைய பூச்சூட்டி அனுப்புவார். அந்த சுமையும்
கனத்த மணமும் திரும்புவதற்குள் தலைவலியாகி
இருக்கும்.

அன்று கத்தி, தாழம்பூவை விசிறியடித்த பிறகு
மதுரையிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட ஐந்து தாமரை
கள்தான் இவள் அறையில் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

அவற்றுக்கு இத்தனை வாசம் ஏது?

மூக்கின் அருகே கொண்டு போனால் மெல்லிய
புன்னகை போன்ற சன்ன வாசனை... ஆனால் இப்போது
கிளம்பியிருக்கும் மணம் மூர்க்கமானது - ஆங்காரச்
சிரிப்பு!

குறிகாரி பாடின வரிகள் நினைவில் ஓடின...

ஆமாம் செம்பருத்தியோடு செங்குருதி வந்தது.

தாழம்பூ வர, தவித்ததும் நிஜம்.

இப்போது மரணம் நெருங்கி விட்டதா?

அறைக்குள் விஷம் போல சுற்றி இறுக்கும் வாசனை
மல்லிகையினுடையது அல்லவா?

மலர்கள் மிதக்கும் தாம்பாளத்தை எட்டிப் பார்க்கும்
துணிவில்லை.

பூட்டாத அறைக் கதவு... மல்லிகையோடு உள்ளே
வந்தது யார்?

அந்த குறிகாரியின் மாய கரங்கள் நீண்டு வந்
தனவோ?

நடுங்கிய கால்களில் நிற்க முடியாமல் கட்டிலில்
சரிந்தவள், மஞ்சரியை அழைக்க வாய் திறந்தாள்.

குரலே எழும்பவில்லை.

மாறாக அண்ணாந்து தண்ணீர் குடிக்கும் போது
எழும் சத்தம் போல ஏதோ வந்தது...

இதென்ன... தனது உயிர் வெளியேறுகிறதோ?

இதுவரை உள்ளே தளும்பிய ஜீவன்... ஜீவ சுவாசம்
அச்சம் தாளாமல் வற்றி ஆவியாகிறதோ?

அவளது உடம்பு ஜில்லிட்டது...

அசைய முடியாமல் கிடந்தாள் கமலம்.

அவளை மற்றவர்கள் அசைத்தபோது விடிந்திருந்தது!

11

அற்ப துயரங்களுக்கு வாய்விட்டுப் புலம்பலாம். ஆனால் பெருந்துன்பம் வர மௌனந்தான் சாத்தியம். அப்படி உறைந்து போயிருந்தது பூவனத்து வீடு.

கமலம் இறந்தது தெரிந்ததும் அவளது பெற்றவர்கள் அலறியடித்துக் கொண்டு வர, அக்கா மகளின் சடங்கிற்குப் போயிருந்த விகாஸனும் அவன் வீட்டாரும் திகைப்பும் கூக்குரலுமாய் கூடி விட்டார்கள்.

மறுபடி வந்திருந்த டாக்டர். செல்வி, டாக்டர். பரஞ்சோதியின் காதில் கிசுகிசுக்க அவர் ஆமோதித்தார் -

''ஆட்டாப்ஸிக்கு ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன். மனக் குழப்பம் இருந்தாலும் ஆரோக்கியமாகவே இங்கே வந்த கமலம் சில மாதங்களில் இப்படி 'திடும்'னு இறந்தது பேச்சுக்கு இடமாகும். ஆனால் குடும்பத்தார் என்ன சொல்வாங்கன்னு...''

''இப்போ விட்டுட்டால் பிறகு சந்தேகப் படக் கூடாது

சந்தேகங்களுக்குப் பதிலும் கிடைக்காதுன்னு நான் எடுத்துச் சொல்லி சம்மதம் வாங்கிடறேன்.''

பிரேதப் பரிசோதனையின் ரிப்போர்ட் எந்த சச்சரவிற்கும் இடம் வைக்கவில்லை.

'கார்டியாக் அரெஸ்ட்.'

ஏற்கெனவே பலவீனமான கமலத்தின் இதயம், அதிர்ச்சியில் நின்று விட்டது - என்று அறிவித்தது.

உறவுகளின் பரிவு வெப்பத்தில் விகாஸன் உறைந்து போகாமல் தப்பினான்.

ஆளுக்கு ஒவ்வொரு விதமாய் பேசி கண்ணும் கருத்தும் வறண்டதும் உறவினர் அவரவர் ஊர் போய் சேர்ந்தார்கள்.

ஆனால் விகாஸனின் தந்தை ஜெயந்தன் அசையவில்லை. 'இனி நான் இங்கேதான்' என்பது போல பூவனத்தில் தங்கி விட்டார்.

மகனோடு கட்டிட மேற்பார்வைக்குப் போனவர், இடையே அவனுக்கு மாற்றமும் ஓய்வும் தேவை என்று சொன்னதோடு கால்ஃப் கோர்ஸிற்கும் உடன் போனார்.

எதிலும் ஈடுபாடு இல்லாமல் தளர்ந்திருந்தான் விகாஸன்.

''ம்ப்ச்... மனசு மட்டுமில்லாமல் உடம்பே சோர்ந்திடுச்சுப்பா.''

''ரிஸார்ட்டின் பிளானை அருமையாய் போட்டிருக்கே - வேலையும் சுணங்காமல் நடக்குது. ஆக இந்த ப்ராஜெக்டை முடி. நாலு பேரிடம் சொல்லி வைப்போம். நல்ல விலைக்குக் கேட்டால் கொடுத்திடலாம். இதை உருவாக்குறதில் உன் கவலை இப்போ கொஞ்சம்

குறையும். இப்போ சென்னை வந்தீன்னா இன்னு[illegible] [illegible]கன்னு தினம் பத்து பேர் வந்து நம்ப கவலையைக் கி[illegible] மேலும் கெட்டியாக்குவாங்க. அம்மா அங்கேயும் இங்கயுமாய் இருட்டும்.''

அதிகம் பேசாத அப்பாவின் அண்மை, அனுசரணை அவனுக்குப் பெரும் ஆறுதலாயிருந்தாலும் அவனைச் சிரமப்படுத்த விகாஸன் விரும்பவில்லை. ஆனால் அவரோ -

''இந்தக் குளுமையும் அமைதியும் எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சுப் போச்சுப்பா, விகாஸ். கூடவே உன் வேலையும், கால்ஃப்பும் வேறு. எனக்கென்ன சிரமம்?'' என்று விட்டார்.

ஆரம்ப வெறுமையில் மெதுவே சுழன்ட காலம் பின்பு வேகமெடுக்க, மாதங்கள் சுலபமாய் கழிந்தன...

அன்று வீடு திரும்பிய தகப்பனும் மகனும் வழக்கம் போலில்லை என்பதை மஞ்சரி உடனே கண்டு கொண்டாள்.

''டீ போடட்டுமா?'' என்றவள் கேட்கும் போதே,

''ஆச்சு - அம்மா எங்கே?'' என்று பதில் கேள்வி வந்தது.

கேட்ட குரலிலும் அவன் முகத்திலும் புது துடிப்பிருந்தது.

''மாடிக்குப் போனாங்க.''

முட்டுப் பிரச்சனையினால் அதைத் தவிர்க்கும் தாய் அங்கேப் போனது அவனுக்கு வியப்பு என்றாலும் எதும் பேசாமல் அவசரமாய் படியேறினவனைப் பார்த்தவளின் உள்ளே ஆவலாய் சில கேள்விகள் எம்பின.

''என்னம்மா இங்கே?''

''கமலத்தோட நகை, வெள்ளியை கணக்காய் அவளோட பெத்தவங்கள்ட்ட தந்துட்டேன்ப்பா. அவளோட பெரிய ஜரிகைப் புடவைங்க சென்னையிலதான் இருந்தது. அதையும் அனுப்பிட்டேன். மற்ற புடவை, பொருட்களை நீங்களே யாருக்கேனும் கொடுத்துத் தீர்த்துடுங்கன்னாங்க அவ அம்மா. பெத்த வயிறு இதையெல்லாம் பார்த்துப் பதறுமில்லயா? இதுவரை நானும் அந்த வேலையைத் தள்ளிப் போட்டேன். அலமாரியிலே அடைஞ்சு கிடைக்கறதைத் தேவைப்பட்டவங்களுக்குத் தந்தால் புண்ணியம்னு தோண, வந்தேன்...'' என்ற அன்னமணி.

''ரெண்டு பேர் முகமும் பரபரப்பாயிருக்கே - என்ன சேதி?'' என்று கேட்டாள்.

''கால்ஃப் கிளப்பில நம்ப ஜட்ஜைப் பார்த்தோம்.''

''நீலவேணி வீட்டுக்காரரையா?''

''ஆமா. கூடவே டாக்டர் பரஞ்சோதியும் இருக்க, எல்லோருமாய் உட்கார்ந்து பேசினதில், சில விவரங்கள் வெளியே வந்தன.''

கட்டிலில் எடுத்துப் போட்டிருந்த புடவைக் குவியலை ஒதுக்கி விட்டு அமர்ந்தாள் அன்னமணி.

''இதுவரை கடந்து போனதை ஏன் கிளறணும்னு, இதுவரை நாங்க கமலத்தின் பேச்சை எடுத்ததில்லை... ஜட்ஜ் அந்த பேச்சை ஆரம்பிச்சார்.''

''எனக்கென்னவோ அந்த டாக்டர். பரஞ்சோதி மேலதான் சந்தேகம். அசட்டுப் பேசசோடு அரை குறை வைத்தியம் பார்த்து...''

"நம்ப மருமகளைத் தீர்க்க வேண்டிய [illegible]
அவசியம் அன்னம்? கொல்வதற்கு 'மோட்டிவ்' [illegible]
டாக்டருக்கென்ன நோக்கம்?"

"கொலைன்னு சொல்லலை... ஆனா [illegible]
கோணல்னாலும் திடகாத்திரமாய் இங்க வந்தவ [illegible]
கமலம்? சில மாசங்களுக்குள்ள உருக்குலைஞ்சு [illegible]
துன்னா?"

"அந்த குறிகாரிதான் காரணம். அவ பாடின [illegible]
வரிகளை கமலம் ஒரு மந்திரம் போல நம்பிட்டா. [illegible]
சதா அவ மனசில் சுழல, வாழ்வும் வழி மாறிடுச்சு."

"மனசுங்கறது வாழ்வை அனுபவிக்க கடவுள் தந்த
ஒரு கருவி. ஒரு கம்ப்யூட்டரின் சாஃப்ட்வேர் அதை
இயக்கும் மெக்கானிஸம் போல. அதை நாம எப்படி
ப்ரோக்ராம் செய்றோமோ அதன்படி இயங்கும்." மல்லி
சொல்ல,

"ஏதோ விவரம்னது... இதுதானா?"

சற்று அலுப்பாய் விசாரித்தாள் அன்னமணி.

"பயமுறுத்திட்டு போன அந்த குறிகாரியைப் பற்றி
இதுவரை எந்தத் தகவலுமில்லை. வித்தியாசமான
தோற்றத்திலிருந்த அவளை இந்த ஏரியாவில் ஏன்
கண்டு பிடிக்க முடியலைன்னு டாக்டரும் போலீஸாரை
முடுக்கி விட்டிருக்கார்."

"அதானே?... அவளைப் பிடிச்சால், மாயமாய்
நம்மைக் குழப்பறது கொஞ்சமேனும் புரிய வரும்தான்."

"இப்போ அவ யாருன்னு துப்பு கிடைச்சிருச்சு."

"யாராம்?"

"மேல் வேலைக்கு இப்போ நம்ப வீட்டிலிருக்கும்
செல்லாக்கு முன்னே இங்கே மல்லின்னு ஒருத்தி
வேலை பார்த்திருக்கா."

"ம்ம்... மாசமாயிருந்ததால அந்த பொண்ணு மல்லி
வேலையிலிருந்து நின்னுட்டதாய் மஞ்சரி சொன்னா..."

"அந்த மல்லிக்கு சித்தி முறையாம் இந்த குறிகாரி.
கோரிப்பள்ளங்கற மலைஜாதிக்காரங்க பகுதியில் வாழற
அவ எப்பவேனும் தன் அக்கா வீட்டுக்கு வந்துப்
போறதுண்டாம்."

"அதாவது மல்லிப் பொண்ணு வீட்டுக்கு?"

"பிள்ளை பாக்கியமில்லாத எஜமானியம்மாவிடம்
தன் கர்ப்பிணி பொண்ணு வேலை பார்க்கறது மல்லியின்
அம்மாக்கு சங்கடமாயிருந்திருக்குது. அசம்பாவிதம்
நடந்திரும்னு அஞ்சினவ அது பற்றி தன் தங்கச்சியிடம்
பேச, அந்த குறிகாரி இங்கே வந்து கமலத்தை ஏதோ
மிரட்டியிருக்கறா..."

"கமலத்திற்குப் பூவின் பேருங்கறதை மல்லி
சொல்லித் தெரிஞ்சிருக்கும். பூவின் பேர் கொண்டவ
ளால் ஆபத்துங்கறது மல்லியைக் குறிப்பிட்டு சொன்
னது! அதில் பயந்த கமலம் மல்லியை வேலையை
விட்டு அனுப்பிடுவாங்கறதுதான் அவ நோக்கம்."

"அந்த மல்லி பேசாம வேலையை விட்டு நின்னுக்
காமல் இப்படி ஏன் நாடகமாடணும்?"

"இங்கக் கிடைச்ச நல்ல சம்பளத்தை விட மல்லிக்கு
மனசில்லை., ஆக அவளை கமலம் வேலையிலிருந்து
அனுப்பிட அவ அம்மாவும் சித்தியுமாய் விட்ட சரடு
இது..."

"அது எம்மகன் வாழ்க்கையில்ல இ[illegible] நாசமாக்கிடுச்சு? எம்பாவி மருமகப் பொண்ணு[illegible] சரடை சர்ப்பம்னு நம்பி அஞ்சி செத்துட்டா[illegible] படித்தான் எந்தங்கை டாக்டர் செல்வியும் சொன்ன[illegible]

"உலகத்திலேயே சுலபமாய் வேட்டையாடக் [illegible] உடும்பைத் தான். மண்ணில் குழி பறிச்சு பதுங்கி யிருக்கும் அந்த பிராணி. குழிக்குள்ளே ஒரு நீளக் கம்பை விட்டால் போதும். அதை இறுகப் பற்றிக் கொள்ளும் உடும்பு! வேட்டைக்காரன் கம்பை வெளியே எடுத்தால் அது அவன் கையில!"

"கமலமும் அந்த மாயக்காரி சொன்னதை இறு[illegible] பற்றிக் கொண்டு பலியாகிட்டாம்மா. தன் அ[illegible] வீட்டுல வாய்க்கு ருசியா சாப்பிட வரும் அந்த கு[illegible] அவங்களுக்கு பதில் உபகாரமாய் நினைச்சு பாவ[illegible] பாட்டு ஒரு உயிரை உருவினதை நம்பவும் [illegible] யலைல... நம்பாமலிருக்கவும் முடியாது."

"தன் சித்தியின் வாக்கு பலிக்கணும்னு அந்த மல்லி பொண்ணு எதும் சில்மிஷம் பண்ணிருச்சோ?"

"அப்போ மல்லி இங்கே வேலையிலேயே இல் லையே? தன் சித்தி செய்த களேபரத்துல பயந்து வேலையை விட்டு நின்னுட்டா. ஆக செம்பருத்தியும், தாழம்பூவும் வீட்டுக்குள் வந்தது தற்செயல்தான்..."

"ஆக கமலத்தின் ஆயுசு அவ்வளவுதான் போல. இல்லைன்னா இப்படி ஏதேதோ எப்படி அந்தளவு கோர்வையாய் நடக்கும்? ஆனால் அந்தக்... கடைசி நாளப்போ கமலம் அறையில் மல்லிகை எதுவுமில் லையே?"

"ம்ம்... விடுபடாத இன்னுமொரு முடிச்சு இருக்கு தும்மா. இப்ப சில விவரங்கள் தெரிய வந்தது போல அந்த மர்மமும் விடுபடும்."

சிறு பெருமூச்சுடன் கட்டிலில் குவிந்திருந்தவையைக் காட்டியவள் -

"ரெண்டு டிரங்கு பெட்டி தேவை விகாஸ்... இந்தத் துணிமணி எல்லாத்தையும் அதுல, போட்டு வெளியேற் றணும்" என்றாள்.

"எங்கேம்மா... சென்னைக்கா?"

"அங்கே நமக்குத் தெரிஞ்ச சேவை மையங்கள் இருக்கே - கொண்டு போய் தந்துட்டால் தேவைப்பட்ட வங்களுக்குப் போய் சேரும். ஒவ்வொண்ணும் ஆயிரம், ரெண்டாயிரம் தந்து வாங்கின சன்னப் பட்டு ரகங்க. மேலும் குண்டாத் தெரியக் கூடாதுன்னு கமலம் வாங்கிக் கட்டினதுக... இன்னும் மங்கவேயில்லை."

"இங்கே வேலை பார்க்கற பெண்களுக்கும் ஆளுக்கு ரெண்டாய் தாராளமேம்மா... பட்டுச் சேலைகளை அவங்க கட்டி அனுபவிச்சிருக்க மாட்டாங்க."

"செத்தவ கட்டினதை வாங்கிக்குவாங்களா?"

அன்னமணி புருவம் சுருக்கினார்.

"[illegible] ரொம்ப [illegible]. அந்த மாதிரி இருக் [illegible] அவளுக்கு நிச்சயமாய் கொடுக் [illegible] அவளுக்கு நாளைக்கு புடவைகளாய் [illegible]"

"ஆங்... [illegible] நினைப்பு வருதுப்பா. [illegible], 'அன்பு இல்லத்து' அவனைப் பார்க்க கொடைக்கானல்[illegible]

வார்டன் வந்திருந்தாரு... இனைக்கு பக்கத்து … ஒண்ணா ரெண்டு பயல்களும் - அப்போ அப்பா … வீட்டிலதான் இருந்தாங்க.''

''ம்ம் - வார்டன் பேர் கருணாகரன். அந்த 'ஹோம்'மில் இவருக்கு உதவியாயிருந்த லேடி வார்டனுக்கு டைஃபாயிடாம். ஊருக்குப் போயிருக்கிற அவங்க திரும்ப ரெண்டு மாசமாகும். வேற ஆள் யாரைப் போடன்னு இவரு திகைக்க, பசங்க 'மஞ்சரி அக்காவை' ரெகமண்ட் செய்திருக்காங்க. மஞ்சரியைக் கண்டதும் அந்தப் பசங்க முகம் அப்படி மலர்ந்து போச்சு...''

''அவளைக் கூட்டிட்டுப் போகவா வந்திருந்தாங்க?''

கேட்ட விகாஸனின் முகம் சற்று கன்றியது.

''உதவிக்கு வா முடியுமான்னு ஒரு கோரிக்கை … அவ்வளவுதான். அவ எதும் சொல்லாமல் பாப்பண்ணு(?) … கேசரிக் கிளறி அவங்களுக்குப் பரிமாறினா.''

''சாப்பிடும்போதும் அந்தப் பயலுங்களுக்கு மஞ்சரி புராணந்தான்.

'அக்கா முதல் நாத்தை நட்டாள்தான் தோட்டம் நல்லா விளையும். அக்கா திட்டாமலேயே வேலை வாங்கிடுவாங்க. குட்டாமலேயே பாடத்தைப் புரிய வச்சிருவாங்கன்னு.''

''ம்ஹூம்?'' விகாஸன் சுவாரஸ்யமாய் கவனித்தான்.

''சிலருக்கு முகராசி கைராசி எல்லாஞ் சேர்ந்திருக்கும் போல.''

''சரிம்மா - கோரிக்கையின் முடிவென்ன?''

''தான் வரமுடியாதுங்கறதை நாசுக்காத் தெரிவிச்சிட்டா. இந்த வீட்டுல பெரியவங்க இருக்காங்க. கட்டட வேலை நடக்க, ஆளுங்களுக்கும் இங்கேருந்துதான் தினசரி சாப்பாடு போகுதுன்னு - சமாளிச்சிட்டா.''

''ரெஸ்பான்ஸிபிள் கர்ள்'' - விகாஸன் முறுவலித்தான். அதைப் பெற்றவர்கள் இருவருமே கவனித்து விட்டு, பின் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்!

மேலும் இரண்டு வாரங்களுக்குள் பெரியவர்கள் இருவரும் ஒத்த ஒரு முடிவிற்கு வந்திருந்தனர். பெண் … ஆலோசித்து இத்தனைப் பாட்டி தன்னையும் கலந்து … பெரிய முடிவெடுத்ததில் ஜெயந்தன் பூரணப்பட்டு போயிருந்தார்!

முடிவு பற்றிப் பேச்செடுக்க நாள் குறித்தும் தந்திருந்தார்.

அன்று பாந்தினி வேலைப்பாடமைந்த கரும்பச்சைப் பட்டில் மஞ்சரி அற்புதமாயிருந்தாள். வெளிர் அல்லது மங்கிய நிறங்களிலேயே பார்த்தவர்களுக்கு அவளது அழகு மின்னலாய் மினுமினுத்தது!

''மஞ்சரி - இன்னைக்கு மதியம் நீ செய்திருந்த கோவைக்காய் வதக்கல் ரொம்ப நல்லாருந்தது - வா இப்படி உக்காரு - வா.''

அவளை இழுத்து வைத்த அன்னமணி பேச்சை வளர்த்து, இழுத்து பின் ஒருவாறாக கேட்டே விட்டாள்.

''எம்புள்ள விகாஸன் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டுட்டானம்மா. அவன் ரணப்பட்ட மனசு புரிஞ்சு இதமாய் அனுசரிச்சு போற ஒரு குணவதி இந்தத் தாரமேனும் அவனுக்குத்

துணையாய் அமையணும். உன்னை அவனுக்குப் பிடிச்சிருக்குதுன்னு எனக்குப் படுது. ஏன் எங்களுக்குக் கூட நீ அவனுக்குப் பொருத்தம்னு தோணுது.''

''நா... நானா?'' நிஜமான கலக்கத்துடன் கேட்டாள் இளையவள்.

''பணம், பகட்டான இடம்னு தேடிப் போய் வாங்கிக் கட்டிக்கிட்டேனே? பொறுப்பும், பண்புமான பொண்ணு நீ...''

அன்னமணி மேலும் பேசாதபடி 'விருக்'கென எழுந்து நின்றாள் மஞ்சரி.

அவளது முகம் வெளுத்துக் கொண்டிருந்தது.

''தப்பும்மா... இப்படி ஒரு நினைப்பு கூட உங்களுக்கு வரக்கூடாது... அப்படியெல்லாம்... நடக்கவே கூடாது. அது பாவம்...''

மறுத்தாள் மிக அழுத்தமாக!

12

'துன்பத்தின் நிழல் படாத இன்பம் எதுவுமில்லை. எல்லை கடந்த எதுவுமே துன்பமே' - என்பது தாம்பத்தியத்திற்கு மிகப் பொருத்தமான மொழி எனப்பட்டது மஞ்சரிக்கு!

அத்துன்பத்தை விகாஸன் கம்பீரமாய் தாங்கிக் கொள்ள, ஆக்ரோஷமும் ஆர்ப்பாட்டமும் செய்த அவன் தாய் அன்னமணி தன்னிடம் அப்படி குழைவும் கெஞ்சலுமாய் வைத்த வேண்டுகோளில் இளையவள் விதிர்த்து நின்றாள்.

சம்பளம் பெறும் வேலைக்காரியான தன்னை தங்களுக்குச் சமதையாக்கிய அந்த வேண்டுகோள்...

வாழ்நாள் முழுக்க மறக்க முடியாத ஒரு முக்கிய நிகழ்வுதான். நினைக்கும் போதெல்லாம் இனிக்கக் கூடிய ஒரு சம்பவந்தான்.

வாழ்வின் ஒரு அற்புத திருப்பம், அதிர்ஷ்டம் - என்று தாராளமாய் இதைச் சொல்லலாம்.

விகாஸனின் மனைவியாகும்படி தன்னை அவரது தாயாரே வந்து கேட்டது... அந்த எல்லைக் கடந்தஇன்பம் அவளை வாதித்தது!

பெரியவரின் காலில் விழுந்து வணங்கியே தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்திருக்கலாம்...

ஆனால் தொடரும் வாழ்வில் ஒரு நேரம், நிமிஷம் இவள் நிம்மதியாய் இருக்க முடியுமா?

குளிர்நீரில் விறைத்த ஆமையை உலையில் இட, அதுவும் ஆரம்ப வெப்பத்தில் சுகங்காணுமாம். ஆனால் அதன் முடிவு வெந்த சாவுதானே?

இவள் வாழ்வின் வாசல் தேடி வந்தது எப்பேற்பட்ட வாழ்வு... தான் கற்பனை செய்யவும் துணியாத வாழ்வு...

அழகு, அந்தஸ்து, ஐஸ்வர்யம், படிப்பு அத்தனையும் [illegible] தள்ளி விட்டாலும் கூட விகாஸன் [illegible] அவனது குணமும் பண்புமே போதும்.

அதை அனுபவிக்க கமலத்திற்குத் தெரியவில்லை.

தனக்கு... தகுதியில்லை.

நிச்சயமாய் இல்லை. எளிதாய் அழுது விடும் பெண் அல்ல மஞ்சரி. சிறு வயதிலிருந்தே சோதனைகளுக்கு, சோகங்களுக்குப் பழகியவள்.

ஆனால் விகாஸன் - கமலம் தாம்பத்தியத்தில் அவள் கண்களில் பட்ட பல காட்சிகள் அவளைக் கலக்கின.

விகாஸன் எப்படி வளைந்தாலும் கமலம் எகிறினாள்.

பேச்சினால் மட்டுமல்ல தன் கைகளாலும் அவனை நோகடித்தாள்.

புருஷன் சட்டையை உலுக்கி ஓங்கி அவன் மார்பு, முதுகில் குத்துவாள். தலைமுடியைப் பற்றி வெறியுடன் ஆட்டுவாள்.

தன் குடிகார தகப்பன் தள்ளாடியபடி வந்து அடித்து மிதிக்க, தன் தாய் அதைத் தாங்கி ஒடுங்கியதை -

'கையாலாகாத அம்மா' - என்ற வெறுப்புடன் பார்த்து வளர்ந்த பெண் அவள்.

ஆனால் குறையற்ற ஒரு வலிமையான ஆண் தன் மனைவியின் ஆர்ப்பாட்டத்தைச் சகித்தது கண்டவளின் மனம் காந்தி உருகியது.

மற்றவர்களிடம் மனைவியை விட்டுத் தந்ததே இல்லையே விகாஸன்.

தங்களிடையே மூண்ட மூர்க்க சண்டைகளின் கசப்பில் சிறு மகளை அநாதை விடுதியில் தள்ளி விட்டு ஓடிய தன் பெற்றவர்களோடு ஒப்பிட [illegible] கல்யாணப் பேச்செடுக்கவும் விடாமல் நின்ற இந்த மனிதன்... உன்னதன்... உத்தமன்!

அவனோடு இணைந்து வாழ தனக்கென யோக்யதை?

ஆகக் கேட்ட அவன் தாயாரிடம் தீர்மானமாய் மறுத்து விட்டாள் - ஆனால் கைநழுவிப் போன பெருவாழ்வு பற்றிய நினைப்பு, கழிவிரக்கம் இப்போது கண்ணீராய் வடிந்தது.

விகாஸனுக்கும் தனக்கும் கல்யாணம்...?

இப்படி ஒரு பேச்சு எழும் என்றிவள் கற்பனையும் செய்ததில்லை. ஆனால் இப்போது அந்த இன்பத்தைக் கற்பனை செய்தால்-

தேகம் எங்கும் தேனை ஊற்றி விட்டு கூடவே கட்டெறும்புகளையும் விட்டது போன்ற அவஸ்தை மிஞ்சியது.

அவன் சூடும் மணமாலையின் வாசனை தன்னைக் கிறக்குமா?

அதன் நெடியில் கழுத்து நெரிபட்டுப் போகுமே.

புருஷனாய் அவன் வாங்கி வரும் மல்லிகையைச் சூட்டியபடி இவள் அவனோடு முயங்க மடியுமா?"

குற்ற உணர்வு குத்தி சாய்க்குமே!

இதுவரை மஞ்சரிக்கும் எல்லாம் மர்மமாகத்தான் இருந்தன. மை இழுவிய கண்களோடு வந்து நின்ற அந்த

குறிகாரியை சில மாதங்களுக்கு முன்பு பார்த்ததும் இ... இதயம் சில விநாடிகள் நின்றுதான் போனது.

அவளது பாட்டும் அதைத் தொடர்ந்த சம்பவங்களும் ஒரு மாயச் சிலந்தியின் வலையாய் அங்கிருந்தவர்களைக் குழப்பத்தில் அழுத்தி வைத்திருந்தது.

சில நாட்களுக்கு முன்பு மாடியில் விகாஸன் அவளது பெற்றோருடன் பேசியதைக் கேட்டதும்தான் சிக்கல் அறுந்தது.

ஆக வந்த அந்த மலைஜாதிப் பெண், மாயக்காரியோ குறிகாரியோ அல்ல. இங்கே முன்பு வேலை செய்த மல்லியின் உறவுக்காரி. தனக்கு வேண்டியதை நடத்திக் கொள்ள அவள் நடத்திய நாடகம் தான் அத்தனையும் அந்த பாட்டு உட்பட!

ஆனால் தொடர்ந்த காட்சிகள் அத்தனைக் கோர்வையாய் அமைந்தது அதை விதி என்பதா - அல்லது அதுதான் தெய்வச் செயலா? எப்படியோ... அது மனித புரிதலை மீறிய ஒன்று.

ஆனால் அதில் குறுக்கிட்டு தனக்கு ஒரு பங்கை ஏற்றதுதான் தான் செய்த தப்பு... இல்லை பெரும்பாவம். செய்த பாவம்... எப்பேர்ப்பட்ட ஒரு பெருவாழ்வை தட்டிப் பறித்து விட்டது.

அரிக்கும் முதுகை வேப்பமரத்தில் தேய்த்தால்... அந்நேரத்திற்கு அது இதம். ஆனால் அதுவே ரணமாகவும் கூடும். நியாய தர்மத்திற்கு எதிராய் உராய்ந்தால் பாதிப்பு நிச்சயம் என்று பள்ளிக் காலத்தில்

கற்பிக்கப்பட்டது. சற்று தாமதமாய் ஞாபகத்திற்கு வந்து இப்போது முழுக்கப் புரிந்தது.

ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் முண்டியடித்த யோசனைகள் தாளாது, புல் மேடு ஒன்றின் மீது அமர்ந்தாள் மஞ்சரி. நீண்ட நேரம் சிக்கலான நினைவுகளோடு நடந்ததில் உடம்பும் உள்ளமும் ஓய்ந்திருந்தன.

அமர்ந்தவளின் எதிரே மங்கிய வானம் விரிந்து கிடந்தது - அவளது எதிர்காலம் போல.

''இப்படி ஒரு திருப்பத்தை நீ எதிர்பார்க்கலை - இல்லையா மஞ்சரி?'' நிதானமும் கூர்மையுமாய் வந்த கேள்வியில் திகைத்துத் திரும்பினாள்.

சற்று தள்ளி நின்றிருந்த டாக்டர். பரஞ்சோதியைக் கண்டதும் தடுமாற்றமாய் எழுந்து நின்றாள்.

''உன்னை இங்கே வேலைக்கு அமர்த்தியவன் என்ற முறையில் இந்த நாடகத்தில் எனக்கும் பங்கிருப்பதாய் நினைக்கிறேன்.''

என்றவரிடம் -

'என்ன சொல்றீங்க டாக்டர்?' என்றோ,

'நீங்க சொல்றது எனக்குப் புரியலை' என்றோ பசப்பாமல் மௌனமாய் நின்றாள் அவள்.

அவள் உதடுகளோடு விழிகளும் உலர்ந்தே இருந்தன.

''நல்லவேளை போலி வசனம், கண்ணீர்னு நீ இறங்கலை. குட் வா நடந்துட்டே பேசலாம்.''

"சாயங்காலம் டிபன் நேரத்துக்குள் வீடு திரும்பு[illegible] சொல்லிட்டு வந்தேன் டாக்டர்."

"டிபன் நேரமெல்லாம் தாண்டியாச்சு. விகாஸ[illegible] வீட்டில் டின்னருக்கு ஸிம்பிளாய் எதையேனும் செய்ய[illegible] செல்வியிடம் சொல்லிட்டுதான் உன்னைத் தேடி வந்தேன்."

மௌனமாய் நடந்தவர்கள் மேடேறியதில், இருவருக்குமே மூச்சிரைத்தது. பழகிய பாதை என்பதால் வெளிச்ச[illegible] இருட்டை மீறி விரைந்தார்கள்.

தன் வீட்டை அடைந்த டாக்டர் அவளுக்கு பிஸ்கட்டோடு தேநீரும் தந்தார்.

தேநீர் தயாரித்து தந்த வேலைக்காரனிடம்,

"இந்த சனிக்கிழமை நிஷா வர்ரா - அதுவும் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போற பையனோடு. [illegible] ரொட்டி, சீஸ், சிக்கன் எல்லாத்துக்கும் நம்ப 'முக்கு கடையில் சொல்லி வச்சிடு சோமு' என்று அவனை அனுப்பிவிட்டு மஞ்சரியிடம் தன் கவனத்தைத் திருப்பினார்.

"நிஷாட்ட நான் எல்லாவற்றையும் சொல்லியிருந்தேன். ஓவர் த ஃபோன். பூவனத்தின் மாயங்கள் மர்மங்கள் எல்லாம் கேட்ட அவள் யாரைச் சந்தேகப்பட்டாத் தெரியுமா?"

கேள்வியோடு அவர் கண்ணாடி மேஜையில் வைத்த தேநீர் கோப்பையின் சத்தம், அவரது கேள்வியை கூர்மையாக்கினாற் போலிருந்தது.

"உன்னைத்தான் மஞ்சரி! உன்னைவிற்கு அழகும் திறமையுமுள்ள ஒரு பெண் வெறுமே வேலைக்காரியாய் காலந்தள்ள விரும்ப மாட்டாள். விகாஸனின் அதிருப்தியான தாம்பத்யத்தை கவனிக்கும் மஞ்சரி, அதை திசை திருப்ப, விஷமங்கள் செய்யக் கூடும். 'மோடிவ்' இருக்கக் கூடிய நபர் மஞ்சரிதான் என்றாள் நிஷா. ஆனா நான் அவ பேச்சை நம்பலை. அதை விட உன்னை நம்பினேன்னு வை."

அமைதியான அழுத்தத்துடன் பேசியவரை ஒரு கணம் ஏறிட்டவளின் பார்வை மீண்டும் தளர்ந்து தணிந்தது.

"நீ தைரியக்கார பெண், மஞ்சரி - இது வரை நான் சொன்ன எதையும் நீ மறுக்கலை. ஆனால் ஒத்துக் கொள்ளவும் இல்லையே?"

இரண்டுக்கும் இடையேயான தவிப்போடு அவரைப் பார்த்தன இளையவளின் கண்கள்.

"கமலத்தின் சாவில் உனக்கு பங்கிருக்கில்லையா?"

- நேர் கேள்வி!

"ஆமாம்" - மிக மெள்ள வந்தது ஒப்புதல்!

"மனித மூளையின் முன் பகுதி ஃப்ரெண்டல் கோர்டெக்ஸ். பாதிக்கப்பட்டால், அது கெட்டதையும் நியாயப் படுத்த ஆரம்பிக்கும். நல்லவேளை உனக்கந்த பாதிப்பில்லை. விகாஸனின் தாம்பத்யத்தைக் கண்ட நானும் அவனுக்காய் பரிதாபப்பட்டேன். அவனோடு அது மற்றவர்களுக்கும் அவதிதான். பூக்களைக் கண்டே புத்தி பேதலிக்குமளவும் பயந்த அந்தப் பெண்ணால் அவன்

வாழ்வு சிறந்திருக்காது. ஆனால் பூவனத்திற்கு வந்த சில மாதங்களில் மரணம் என்பது... அது வெறுமே விதியின் விளையாட்டு மட்டுமில்லை... ம்ம்?''

மஞ்சரியின் முகம் நிமிரவில்லை.

''குறிசொன்ன அந்தக் காட்டுப் பெண்ணிற்கும் உனக்கும் சம்பந்தமில்லை?'' ஒரு வக்கீலின் தொனியில் டாக்டர் கேட்க,

''இல்லை'' - என்றாள் அவள்.

''பரிகாரம்னு கமலத்தின் அறைக்குள் வந்த மண் தாம்பாளத்திற்கும் நீ காரணமில்லை... ஆனா அந்த செம்பருத்திப் பூ?''

''எதேச்சையாய் நேர்ந்தது. விகாஸன் ஸாரின் மீது எனக்கு மதிப்பும் கமலாம்மா மேல் இப்பேற்பட்ட கணவனோடு வாழத் தெரியலையேன்ற கசப்பும், இருந்தாலும் இது எதையும் நான் முதலில் திட்டமிடலை.''

''ம்ம்'' - 'மேலே சொல் என்பது போல காத்திருந்தார் டாக்டர்.

''ஆனா பெரியம்மா - அதாவது ஸாரின் அம்மா வந்த பிறகு அவரின் நிலைமை மேலும் மோசமாச்சு. அதிலும் மறுகல்யாணப் பேச்சைக் கமலாம்மாவால் தாங்கவே முடியலை.''

''எந்த மனைவிக்கும் அது முடியாதுதான். அதுவும் கமலம் வாஸ் வெரி பொஸஸிவ்.''

''விகாஸன் ஸாரை அடிக்கறதும், குத்தறதுமாய்... அதைத் திறந்த கதவு வழியே நான் பார்க்க நேர்ந்தது.

அவர் படுப்பதும் தரையில்தான். அம்மா மணி அடிச்சதும் ஓரிரு முறை நான் இரவு அறைக்கும் போனபோது, அவர் தரையில் சுருண்டு கிடப்பார்... அதை என்னால் தாங்க முடியலை.''

''ஏன்னா... நீ அவரை விரும்பினாய்?''

''அப்படியும் சொல்லலாம். சாதாரண பூ, பட்டாம்பூச்சியைக் கூட யாரும் ரசிப்போம். விகாஸன் ஸர் ஒரு அற்புதமான மனுஷன்.''

''ட்ரூ.''

''பூவனத்து மலைச்சரிவு முழுக்க விவசாயந்தான். இங்கே விவசாயி காவலுக்கு நிறுத்தியிருக்கும் பூச்சாண்டி பொம்மை உயிரற்றதுதான். ஆனா அதுகூட உபயோகமாய் நிற்கையில், இங்கே நான் கையாலாகாதவளாய் அவரது கஷ்டத்தைப் பார்த்து நிற்க வேண்டியிருக்குதேன்னே வெம்பினேன்.''

''கமலத்திடம் ஏதேனும் எடுத்துச் சொன்னியா?''

''அவங்களுக்கு ஒரு கணவர் இருப்பது கூடத் தெரியாதது போலிருந்தேன். நான் அவருக்குப் பரிந்து பேசியிருந்தால் என் வேலை நிலைத்திருக்காது.''

''வேலை போயிருந்தால் பரவால்ல மஞ்சரி இப்போ உன் நிலைமை ரொம்ப மோசம்... ஞாயிறு சந்தைக்காய் பூவனம் வரும் அத்தர் பாய் தன் இருமலுக்காய் என்னிடம் வந்தார்.''

மஞ்சரியின் முகம் வெளுத்தது.

கண்களில் முதல் முறையாய் கலக்கம்!

[illegible]

கேட்டவள் ஒரு தரம் கண்களை இறுக மூடித் திறந்தாள்.

''அப்போதே எனக்கு நெருடினது. தொடர்ந்த இரண்டாம் நாள் கமலம் இறந்துட்டா. காலையில் டாக்டரிடமிருந்து அழைப்பு வந்து நான் கமலத்தின் அறைக்குள் நுழைந்தபோது சற்று வித்தியாசமான பூ வாடை அங்கே மிச்சமிருந்தது. மல்லிகையின் இயல்பான மணமில்லை... அது''

''ஆக அப்போதே நான் குற்றவாளின்னு...''

அந்த பதட்டத்தில் ஏதும் புரியலை. பின்னால் மல்லியின் சித்திதான் அந்த குறிகாரின்னு தெரிய வர, அந்த வினோத மணத்தை நான் பெரிது படுத்தலை. அன்றிரவு... அதாவது கமலம் இறந்த இரவு... என்னாச்சு?''

''விகாஸன் ஸர் ஊரிலில்லை. அம்மாவின் அறைக்குப் பக்கத்திலேதான் என் படுக்கையை போட்டிருந்தேன். அவங்க எழுந்து பாத்ரூம் போன சத்தம் கேட்டதும், ரெண்டு சொட்டு மல்லிப்பூ அத்தரை

[illegible]

உன் பங்கு.''

''ஒத்துக்கறேன். அதற்கான தண்டனையை ஏற்றுக்கவும் நான் தயார் டாக்டர்.''

''அதைத்தான் ஏற்கெனவே ஏத்துக்கிட்டியே. அன்னமணியா சொல்லியும் விகாஸனைக் கல்யாணம் செய்ய மறுத்ததுதான் உனக்கான தண்டனை... - ஏன் மஞ்சரி? விகாஸன் மேல் அனுதாபம் மட்டுமில்லை... காதலும் இருந்திருக்குது. உனக்கு நிஷா சொன்னது போல...''

''அவருக்கான தகுதி எனக்கில்லையே டாக்டர்.'' கண்ணீரோ புலம்பலோ விளக்கங்களோ இன்றி சுருக்கமாய் நிறுத்திக் கொண்டாள்.

''தொடர்ந்து இங்கே வேலை செய்யப் போறியா?''

''அதற்கான துணிவுமில்லை எனக்கு. போன வாரம் அன்பு இல்லத்து வார்டன் இங்கே வந்திருந்தார். அங்கே அவசரமாய் ஒரு வார்டன் தேவை என்று - உடனே கிளம்பியிருக்கணும் நான். ஆனா இங்கிருந்து போக மனசில்லை. ஆனா புரிஞ்சு, எங்க 'ஹோம்'மில் படிச்ச

சாரதிக்குச் சொல்லி விட்டிருக்கேன். கேட்டரிங் படிச்ச பையன். நாளை இங்கே வர்றான். நான் 'அன்பு இல்லம்' போயிடலாம்ன்ற யோசனை... அதாவது நீங்க இதைப் போலீஸ் கேஸாக்கா விட்டால்.''

''இல்லை. கமலத்தைச் சுற்றி விதி பின்னின வலையில் கடைசி இழைக்கு நீ பயன்பட்டிருக்கே... அது உன் தப்புதான். ஆனால் தப்பில்லையோன்னும் தோணுது.''

டாக்டர் குழப்பமாய் நெற்றியை நீவினார்.

''நான் வரட்டா டாக்டர்? தெளிவாய் யோசிச்சு முடிவெடுங்க...'' எழுந்து வெளியேறினாள் மஞ்சரி.

இருமருங்கும் பூக்கள் மண்டிய சாலையில் நடந்தவள் ஒரு மாயப் புள்ளியாகும் வரை பார்த்திருந்தார் அவர்.

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.